

Cyclamen.

Roman.

Spisal Janko Kersnik.

Bilo je pred nekoliko meseci, ko sem lepo nedeljsko popoldne stal v pisarni pred svojo mizo ter pogledoval zdaj ven skozi okno proti jasnemu obnebjju, zdaj zopet na kopo pisem in aktov, ležečih v predalih pred menój. Bil sem v onem dolgočasnem položaji, v katerem človek ne ve, česa bi se lotil, niti kaj bi storil, niti kam bi šel, da bi prosti čas jasnega nedeljskega popoldnéva pošteno porabil in — pobíl. Vsak človek ima take ure, v katerih nima gotovega opravka in v katerih mu tudi slučaj noče vplivati na voljo, da bi jo nagnil v to ali ono opravilo.

In tako sem, dejal bi, mehanično odprl par predalov pisalne mize ter jel pregledovati in premetávati lističe, pisma in zavitke, ležeče v silnem neredu po njih. Iskal nisem ničesa in tudi v red jih nisem spravljaj; čemu tudi? Tu je bila še stara študentovska korespondéncia, mladostne bedarije, sem ter tja že pozabljen opomin pozabljenega ali pa odpravljenega manihejca, krojačevi računi, nekoliko gimnazijalnih spričeval, par „zaljubljenih pisem“, katera sem, — kaj morem zato? — še jedenkrat vestno prečital, in v katerih je ležalo izjemno še nekaj suhih cvetic ali peres, — vse križem mi je sililo v roke. Dober spomin mi je skoro največ pomagal, da sem takoj vedel in znal, v katero dobo spadajo te ali one stvari — namreč ženska pisanja, saj ta so navadno brez datuma. Na jedenkrat se mi pokaže iz vsega papirnega kaosa rumen zavitek, in ko ga razganem, ugledam v njem malo posušeno, dobro ohranjeno cvetico cyclamen, ali kakor jej pravimo pri nas: korček. Osupnen sem obračal listič s cvetico na vse strani, — nisem vedel v prvih trenutkih, kam, v kateri čas, v katere dogodke bi jo dél. Pa tu doli v kotu je stalo nekaj zapisanega; bilo je iz Fausta:

HOMUNCULUS: Ein guter Rath ist auch nicht zu verschmäh'n.

MEPHISTOPHELES: — — — Wir wollen's weiter seh'n.

To prebravšemu se je odprla mojemu spominu cela, dolga vrsta dogodkov, v katerih mi sicer ni bila nikdar odmenjena nobena aktivna uloga, kateri pa so mi vendar zdaj vstajali s čudno, neumljivo silo pred duševnim očesom.

Položil sem zavitek s suho cvetlico vred nazaj v predál in jel sem pisati to povest.

Prvo poglavje.

Pet let je minulo, kar je davkarski adjunkt Josip Megla zadnjo predpustno soboto popoludne zamišljenega, skrbnega obraza hodil gori in doli po svojem stanovanji, mali, nizki sobi pri tleh ne posebno znatne hišice v Borji.

Borje je trg na Kranjskem, — imenovati ga hočemo tako, da pravega imena indiskretno ne izdamo, — šteje skoro tisoč prebivalcev ter je središče Borjanskega političnega okraja. Tu imamo okrajno glavarstvo, sodnijo in davkarijo in kolikor je še drugih po naši upravi potrebnih oblastev. Da trg ni brez župana in dekana, tega ni treba omenjati; celó finančna straža, ali kakor jej ljudstvo pravi, „ibljartarji“ so zastopani. Poleg teh uradnih dostojanstvenikov biva v trgu tudi primerno mnogo premožnih obrtnih in trgovskih rodovin, katerih smemo gledé izobraženja staviti kolikor toliko v jedno socialno vrsto z uradnimi osobami. In kadar osnūje čitalnica v trgu veselico, pošlje tudi bližnja okolica, kjer biva po raznih gradovih in gradičih nekaj gospôde, doberšno število obiskovalcev.

Taka veselica, katera je bila naznanjena za pustno nedeljo zvečer v Borjanski čitalnici, ali da prav rečemo, — taka „beseda“ bila je uzrok, da je davkarski adjunkt Josip Megla hodil prejšnjo soboto popoludne tako zamišljen in očitno poln težkih skrbij po svoji mali sobi od vrat do jedinega okna in zopet nazaj od jedinega okna do vrat ter neprenehoma sezal si z razklenenimi prsti leve roke v svoje goste rumene lase.

Z desnico pa se je pri vsakem desetem koraku potipal za vrat, okoli katerega si je bil ovil debel robec. Pri tem je poskušal pokašljevati ter poluglasno intonirati nizke in visoke glasove. Pa hripavi so bili vsi. In čim dalje je poskušal, tem obupneje je pogledoval proti stropu.

„Kaj bo, kaj bo!“ zajecal je nekolikrat, potipal se zopet za obezani vrat, z levico pa preril si lase ter potem melanholični

pogled vrgel na mizo pri oknu, kjer so ležale že tri prazne jajčje lupine. Potem pa je z globokim vzdihom obrnil pogled k tlem tja, kjer sta njegovi silo obširni nogi tičali v čisto novih za ples pripravnih čevljih. Od tod so mu silile oči na posteljo, kjer je ležala nova črna suknja, tako deviška, kakor jo je krojač dal iz svojih rok. Poleg nje pak je bilo videti par novih prav masleno rumenih rokavic in bel, tudi nov ovratnik, vse tako, kakor bi bilo na ogled razstavljeno. Pa še nekaj je bilo tam, in na istem je oko ubozega Josipa Megle s silnim veseljem in dopadenjem obviselo, a v drugem trenutku že tem bolj se zmračilo. Bil je to visok črn cilindar, nad navadno mero širokokrajen; svetil se je tako, da mu je tudi površen opazovalec lahko prisodil, da ga je še pred kratkim gladil in likal klobučar. Ta klobuk je Megla vzel čez nekoliko trenutkov melanholičnega pogledovanja varno s postelje ter stopil pred zrcalo in nastavil si ga jako skrbno na glavo. Poveznil se mu je skoro do ušes; a to Megle ni motilo.

„Oh, oh, kaj bo, če bom jutri tako hripav!“ vzdihnil je zopet. Potem je stopil nekoliko korakov nazaj, snel cilindar, prijel ga ob robu s palcem in kazalcem desne roke, komolec pritisnil k telesu, ter tako klobuk pred sé moleč stopal lehkih nog proti zrcalu. Pred njim pak se je elegantno priklonil in potem zopet jako zadovoljno sam s seboj poveznil klobuk na glavo.

„Vse bi bilo, le ta zagrljenost! Oh, moj tenor-solo!“

V tem je nekdo burno odprl vrata ter planil, ne da bi pozdravil, v sobico s klobukom na glavi in z mokro ugaslo smodko v ustih.

„Vse gre križem, vse narobe!“ kričal je prišlec; „to bo lepa beseda jutri!“

„I, kaj pa je?“ zinil je zamolklo, a naglo Megla, pozabivši v prvem trenutku svojega vratú.

„Kaj? Igro, pomislite, igro je vrag vzel! A kaj vrag, ne vrag, nego jeziki, klepetulje so jo vzele. Gospodična Filipina Vrtačnikova je odpovedala; ona ne bo igrala stare vdove, ker je danes od dobre prijateljice zvedela, da je gospa Teranova dejala o svojem pohodu pri sodnikovih, da je gospodična Filipina najbolj pripravna za ulogo stare vdove. Križana nebesa, kaj čemo zdaj?“

„Oh, kaj to?“ omeni tu davkarski adjunkt; „a petje, petje! — Pomislite, gospod Korén, jaz sem tako hripav, da jutri ne bom mogel peti. In ta lepi solo, ta krasna pesen!“

Pri tem se zasuče proti oknu ter poskusi intonirati: „Bodi zdrava, domovina!“

„Do jutri bode dobro,“ tolaži prišlec; „in če boste še hripavi, izbere se lahko druga pesen.“

„Nikdar ne, solo mora biti; a kdo bo pel tenor-solo?“

„Novi dacar tudi dobro poje! Kaj, ko bi ga k nocojšnji skušnji povabili?“

„Se ve da!“ togoti se Megla; „kot čitalničin odbornik tega ne dopuščam; dacar — kakov človek je to?“

„Pa kaj, tu se še pomaga! Igra, igra to je glavna skrb. In moja lepa naloga; — stavim, da bi se nikdo tega „doktorja Žrjava“ ne bil tako pridno učil, nego sem se ga jaz; videli ste včeraj, kako je sodnijski adjunkt gledal, ko je prišel poslušat k skušnji. In on nekaj ve o taci predstavi.“

V tem je poskušal govornik zapaliti si svojo mokro smodko, a brezvspešno. Ugasle žveplenke metal je po tleh.

Megla pak je hodil zopet po sobi sem ter tja ter pozabil, da nosi še vedno cilinder na glavi. Ko je prišel pred zrcalo, snel ga je ter pokazal ga obiskovalcu:

„Glejte, gospod Korén, danes sem ga dobil iz Ljubljane. Lep je!“

„A, Vi pojdete s cilindrom?“

„Kaj pa da! Dan danes se tudi po čitalnicah ne protivijo temu in lepa noša je to. Ali ni istina?“

Megla je govoril večinoma nemški; a obiskovalec njegov zdaj nemški, zdaj slovenski, kakor je to razvada v omikanih Slovencih.

„Plesali boste pač, tudi ko bi ne peli?“ vpraša Koren ter malo od strani ogleduje adjunktov klobuk.

„Peti moram vsakako! In ples, to je gotovo! Glejte, tu imam nove čevlje; a ta ljubljanski čevljar! Tako jih je spredaj zóžil, da bi lahko koga nasadil; in prepovedal sem mu to. Malo špicaste naredite, dejal sem mu, a ta norec mi napravi take, kakor jih vidite!“

Megla je govoril to na videz nejevoljen, a skrben opazovalec bi bil lahko videl, da so mu ravno taki čevlji najbolj po volji, kakeršne mu je bil ustvaril čevljar.

„Pa to je zdaj moderno!“ méni Koren.

„A, kaj moderno — da bi mi bili le prav; a še tega ni zadel ta norec! Preveliki so mi. Dva para debelih volnatih nogavic sem moral obuti.“

Megla se je silno lagal; še jednega para nogavic ni imel pod usnjem, nego kar na golo kožo je bil nove čevlje obul in to za tega delj, da bi jih drugi večer tako malo razvleknene láže obul, ker je vedel, da ga bodo tiščali. In tiščali so ga že grozno.

Davkarski adjunkt je bil še mlad, komaj tri in dvajset leten mož, ne ravno neprijetnega, pa prav navadnega obraza, srednje postave, slok, a vender košččen in okoren. Izobraženje njegovo tudi ni sezalo daleč preko prvih gimnazijalnih razredov; — pa blagovoljni čitatelj bode imel še dovolj prilike, našega Meglo vsestransko spoznavati.

Obiskovalec njegov, gospod Koren, kakor ga je Megla nazival, bil je v obče jednake vnanjosti, samo menj skrbno opravljen nego adjunkt, in tudi starejši od onega. Tu v trgu je opravljal službo občinskega tajnika, v kateri je po nedovršenih študijah in po večletnem potovanji iz jedne pisarne v drugo našel vsaj nekoliko mirno in varno zavetje.

„Novo suknjo sem tudi dobil!“ nadaljuje adjunkt kažoč na posteljo; „vse, vse imam v redu! Le ta nesrečni vrat!“

„Surovo jajce izpijte!“ svetuje Koren.

„Izpil sem že tri; koncem se mi bo še želodec obrnil! In tako draga so jajca! Tri krajcarje jedno.“

„Vam bodo pa oča malo več podpore poslali!“ smeje se oni.

Megla je z imenitnim izrazom nagrbančil ustna, toda zinil ni ničesa.

„Kaj mislite,“ povzame po kratkem molku Koren zopet govor, „kako bi utolažili gospodično Filipino?“

Oni premišljuje.

„I, kaj! Doktor Hrast naj to uredí! On je predsednik in njegova skrb bodi, da se beseda dobro izvrši!“

„Prav imate!“ pritrđi Koren.

„Tem gospodom doktorjem je le do tega kaj, da so predsedniki; delajo naj pa drugi. No, naš doktor Hrast vsaj pleše; kako, — to je druga stvar, a grozno je vender. Zadnjič je trem gospodičnam na noge stopil, in jedni, bajè ravno Vrtačnikovi Filipini, obleko raztrgal! Trebalo bi, da se še malo plesati uči!“

Megla je izustil to jako samosvestno, češ, jaz vender nisem tak!

„Bi li ne hoteli z menoj k doktorju, da mu poročiva, kaj se je pripetilo?“ vpraša Koren. „Vi ste odbornik!“

„Ni mogoče! V tem mrazu! Potem je moj glas pokopan za pol leta!“ zavrne Megla.

„Jeden mora tjà; pojdem pa sam!“ meni oni; „oh pa — skoro bi bil pozabil; Vi imate dva para črnih hlač; ako se ne motim oboje v dobrem stanu; posodite mi slabejši par k jutrajšnji besedi. Moje hlače skoro niso za rabo več; drugo imam vse v redu. Rokavice so sicer še od zadnjega pogreba, saj se domišljate, ko smo županovega fantička pokopavali, — a dobre bodo. Kdo pa pazi na to!“

V tem je bil Megla že odprl koščen, jedin v sobi, in iz njega izvlekel dva para črnih hlač, katere je skrbno na vse strani preobračal.

„Te-le bodo!“ dejal je potem ter pomolil onemu dotično oblačilo; „tu doli so malo razparane, pa to lahko sami popravite!“

„To se ve, da!“ rekel je zadovoljno Koren; „boljših si ne morem želeti. V velikosti in širokosti sva skoro jednaka.“

Pri tem je zavil oblačilo v kos starega časopisa ter se hotel odpraviti. „K nocojšnji skušnji pač pridete, gospod Megla!“ vpraša še pri vratih.

„Sigurno!“ pravi oni.

„Torej na svidenje nocoj! Bog daj, da bi doktor Filipinico omečil!“ Pri teh besedah je Koren že odpiral vrata.

Pa še jedenkrat se vrne.

„Ste li čuli, da bomo jutri videli tudi čisto novo prikazen, novo gospodično?“

„Ah!“ dé radovedno adjunkt.

„Novo guvernanto, ki je prišla včeraj k Bolétovim na Drenovo. Vsi pridejo k besedi!“

„Je li lepa?“

„Nisem je videl, a opoludne pri obedu je sodnijski adjunkt pravil, da je krasna! Tam daleč iz Nemcev je in slovenskega ne ume!“

„Vse jedno, da je le krasna!“ zavrne Megla, ter si pomane roki.

„Boletovi so si jo samo zato naročili, da bodo otroci pravilno nemški govorili; to se pravi, gospa Boletova jo je naročila, kajti njemu, gospodu, to ni posebno po volji. On je preveč národen.“

„To je neumno!“ zavrne Megla; „ko bi imel jaz toliko premoženja, kakor ga ima Bolè, in ko bi imel otroke, jaz bi jim tudi naročil nemško odgojevalko!“

„Pa lepa bi morala biti!“ smeje se Koren.

„To je, da!“

S tem je bil ta zanimjivi razgovor končan, kajti Koren je zaprl vrata za seboj ter naglo odšel.

Megla pa si je pomel v drugič roki in posmehljal se dvakrat. Očitno je mislil le na novo guvernanto. Postal je zopet pred svojo črno suktnjo, a na jedenkrat obrnil se energično po sobi ter zamrmral hripavo: „Peti pa moram, to je zdaj gotovo!“

Pogledal je na uro ter jel se počasi in skrbno opravljati, da pojde k večerni skušnji.

Tu se ni bal prehlajenja.

Drugo poglavje.

Beseda na pustno nedeljo zvečer je bila jako dobro obiskana. Prostor Borjanske čitalnice so bili skoro premajheni, da bi ustrezali vsem potrebam mnogobrojnega občinstva. Taisto je bilo jednaci neprilik vajeno, in zato se je večina dobrovoljno dala stiskati in gnesti v tesni, zaduhli dvorani, ako smemo tako imenovati glavno sobo, v kateri se je vršila predstava. A Borjanje so jo tako nazivali, in torej njihova veljaj!

V ozadji te dvorane je bil napravljen primeren oder, in široka rudeča zavěsa je zakrivala kulise radovednim očem. Pred odrom pak so bili nastavljeni v šestih vrstah preko cele sobe različni stoli in raznovrstne klopi. Kar je bilo novejših in elegantnejših, stali so v prvih vrstah, in te so zasedle gospe in gospodične; za njimi pak je razno moško občinstvo porabilo vsak prazen prostorček, in kdor je tu prepozno došel, stiskal se je ob stransko steno. Uhodna vrata, kjer je visok prag dajal jako ugodno stališče, zastavili so tukaj za prvo točko programa mladi in stari gledalci tako, da ni bilo lahko več prodreti v dvorano. A tu med vrati je bilo tudi prijetno. Kajti tobak kaditi je bilo v dvorani strogo prepovedano in odbornik Josip Megla je s paznim očesom izza kulise ali zagrinjala nadzoroval to prepoved. A tu med vrati in za njimi ta paragraf čitalničnih pravil ni užival tako stroge interpretacije, kakor notri med štirimi stenami. Zato pa so kadili tudi gospodje tam pred uhodom, kolikor se jim je ljubilo, ob jednem pa bili pazni poslušalci. Od ondot je vodil

širok s steklom zavarovan mostovž v druge čitalniške prostore, kateri so bili za take večere preustrojeni v gostilniške sobe.

A tudi te so se med seboj nekoliko razlikovale. Oprava prvimi ni bila tako nova, ali rekel bi, elegantna kakor v zadnji sobi; v prvih dveh okorne mize in trdi, često leseni stoli; po mizah pa rudeči ali raznobarveni prtiči; v zadnji pa deloma mehki naslonjači ali vsaj obojani stoli in po malih okroglih mizah snežnobeli prti. Ob zadnji steni pod velikim zrcalom je bila pa pogrtna dolga miza, in na njej so stali trije veliki šopi cvetic v ukusnih vazah. Očitno je bil tu prostor odmenjen dostojanstvenikom, nižjemu občinstvu pa so bile posvečene prve sobe.

Naših dveh znancev iz prvega poglavja nocoj ni bilo videti niti v dvorani med poslušalci, niti tu v gostilniških sobah. Oba sta imela posla dovolj za kulismi; kajti Josip Megla je bil izpil sinoči in danes toliko čaja in surovih jajc ter potil se po noči v postelji tako vro, da je nekako zadovoljen šel v besedo, prepričan, da bode z glasom izhajal; in ker iz početka besede nikdo ni bil naznanil, da se bode predstavljala druga igra, nego je ostala pisana na programu, ali pa nobena ne, nadejati se smemo, da je predsednik doktor Hrast ali celo Koren sam potolažil bil gospodično Filipino, ter da pričakuje zadnji zdaj oni važni trenutek, ko bo stopil v ulogi „doktorja Žrjava“ na oder.

Improvizirane gostilniške sobe že med besedo niso bile prazne. V prvi sta sedela pri mizi v kotu dva tržana v družbi poučiteljevi; kajti ta, žal, ni imel toliko glasu, akopram je poučeval mladino v petji, da bi bil mogel sodelovati pri pevskih zborih v čitalnici, zato tudi ni rad poslušal petja v dvorani. V drugi sobi pomenkoval se je zemljiški knjigovodja z okrajnim tajnikom, in pozneje se jima je pridružil še poveljnik finančne straže. Vsem tem do besede ni bilo mnogo.

V zadnji sobi pa, tam kjer so bile mize belo pregrnene, hodil je jeden gospod polagoma po sobi gori in doli ter pušil iz dolge lesene, s srebrom kovane pipe. Z jedno roko je držal dolgo češnjevo cev, drugo pa si je bil položil na hrbet ter tako počasi meril sobo s svojimi koraki. Kozarec piva na konci dolge mize pod zrcalom, iz katerega je storil potnik časi dva požirka, pa je pričal, da je bil tam zavarovan njegov sedež.

To je bil okrajni sodnik Majaron. Oblekel se ni bil praznično, nego opravljen je bil z debelo lovsko suknjo, zeleno obrobljeno in

nosil škornje z golenicami čez kolena. Pa ravno ta oprava je pristovala njegovemu zagorelemu licu. Gosti sivi lasje in dolga bela brada so mu podajali nekaj čestitega, akopram so ga njegove živahne oči kazale mlajšega, nego je bil v istini.

Sodnik ni ostal dolgo sam v zadnji sobi. Začetni prolog nočejšnje besede, katerega je govorila mlada gospodična, bil je komaj gotov in glasnemu plosku še ni bilo konca, ko pride naglih korakov v sobo k sodniku črno opravljen gospod, držeč v jedni roki par belih rokavic, v drugi pa stisnen klak.

„Izvrstno je bilo to, gospod sodnik!“ kliče že sredi druge sobe, ugledavši sodnika korakajočega mimo vrat. „Gospodična Marica je klasično deklamovala; ta sigurnost in ta prirojeni talent, škoda, da niste poslušali! O, od zdaj Vaše gospodične hčerke ne bomo več izpustili, ta prvi poskus je pokazal, koliko se smemo nadejati o njej, in kako izvrstna moč nam je zdaj gotova! A zakaj niste poslušali v dyorani, gospod sodnik?“ Govornik je v tem obstal pred starim gospodom, ter z rokavicami, katere je držal v levici, švigal ob svoje stegno.

Sodnik se je jako prijazno nasmehljaj, svojo pipo snel s cevi ter iztrkal in izpraznil na tla.

„Preveč zaduhlo je tam v dvorani, gospod doktor, in glava me boli nekoliko; pomislite, tri dni sem zemljiške knjige urejeval, — še denes dopoludne ni bilo mirú! Torej, dobro je deklamovala Marica?“

„Izvrstno, pravim Vam, gospa soproga in vsi Vam lahko potrdijo to! In pogum ima gospodična, — čudil sem se v istini tej sigurnosti!“

Tako govoreč položi došlec svoj klobuk na mizo ter ukaže točajki prinesiti kozarec piva.

Bil je primeroma še mlad mož, morda malo preko trideset let, živahnega gibanja in v svoji vnanjosti eleganten. Lepi obraz krasila mu je kratka temna brada in enakobarveni kodrasti lasje, in ko bi lica njegovega okrog usten ne bila kazila nekakova mu nepristujoča poteza, imenovali bi ga jako simpatičnega moža.

Sodnik je bil v tem sédel na konci mize, kjer je stal njegov kozarec, ter zadovoljno tlačil tobak iz obrobljenega mehurja v svojo pipo.

„Da, da, pogum ima pač,“ povzame zopet sodnik pogovor, „saj sem jej vsak dan priporočal in govoril, da je le treba pogumno nastopiti; o, vedite, osem in štiridesetega leta sem tudi jaz deklamoval v ljubljanskem gledališči, in tedaj . . .“

„Da, da, pripovedovali ste mi že o tem,“ segne doktor sodniku v besedo: „deklamovali ste Preširnov „Krst pri Savici!“

„Res je! In tedaj so mi znanci in prijatelji svetovali . . .“

„Da je bolje, ako stopite v gledališko učilnico, nego premetavate še dalje corpus juris in . . .“

„In morda bi bilo res bolje!“ reče sodnik ter nastopi s svojo v novič zapaljeno pipo zopet pot po sobi.

Doktor je izpil v tem dobro polovico svojega piva.

„Vedite, gospod doktor Hrast,“ povzame sodnik, „meni ni vseč, da moja hči deklamuje tu v čitalnici. Vam lahko govorim o tem, Vi ste pameten mož; pa pomislite: jedino to, da sem osem in štiridesetega leta deklamoval Preširnov „Krst pri Savici“, škodilo mi je toliko, da nisem pozneje dobil hitro mesta na Kranjskem; rekli so, da sem revolucijonar. In pred par leti bi imel biti imenovan svetovalcem v Ljubljani, — sam predsednik mi je pisal, naj prosim tjà, — in ravno tedaj je moja starejša hči Milica pela v naši čitalnici, in — jaz nisem bil imenovan. In denašnja deklamacija mi bo tudi škodila!“

Doktor Hrast je nehoté segel zopet po svojem kozarci; smeh ga je silil, in nekakšen sarkastičen izraz légel mu je okrog usten; a dejal je naposled dobrovoljno:

„Ne bojte se, gospod sodnik; zdaj bo jel drug veter pihati, in že piše; morda pojde celo Vaš predsednik jedenkrat še v kako čitalnico! Nič gotovega ne vemo!“

„Nikar ne mislite, da se bojim; tega nikdar ne, gospod doktor!“ reče sodnik emfatično; „jaz sem dva in petdesetega leta z nadvojvodo Ivanom na Gorenjem Štajerskem . . .“

„Da, da, tudi to vem, gospod sodnik,“ povzame zopet naglo doktor besedo, da bi preprečil pripoved, katero je bil že morda petdesetkrat čul; „vem, kako sta familijarno občevala z nadvojvodo, ker ga niste poznali; in ko ste ga spoznali, Vas tudi ni strah obšel! In tudi zdaj sem uverjen in vem, kako možato zastopate svoje prepričanje.“

„Pa boste videli, kakó mi bo to deklamovanje moje imenovanje preprečilo! Glejte, zakaj pa okrajni glavar ne hodi k našim besedam? Zakaj ostaje davkarski nadzornik doma?“

„Drugi pa vender hodijo, in zato jih nikdo ne grize! Pred par leti morda, a zdaj se je čas izpremenil. In ko bi se kaj zgodilo, imamo vender naše poslance . . .“

Zdaj je bil sodnik s smehtar na vrsti. „Za božjo voljo, gospod doktor! Ste li . . .“ Mi ne znamo, kaj je nameraval sodnik reči, kajti vesel glas od vrat sem odrezal mu je besedo.

„Ali zopet politika? Da ne morete mirovati! Kako stoji v Faustu:

Ein garstig Lied, pfui! Ein politisch Lied!“

„O, živio, Bolè!“ vzklikne doktor in poda došlemu prijateljsko roko. „Bal sem se, da te morda ne bo nocoj!“

Sodnik je isto tako prijazno stopil onemu nasproti, a pri tem skrivaj in malo plašno pogledal v prednjo sobo, kjer je sedel okrajni tajnik.

„Ne tako glasno, gospod Bolè,“ dejal je potem, „midva se bolj tiho pomenkujeva in ni treba, da bi vsak vedel, o čem govorimo.“

„Haha, torej, le tiho, le tiho, ljubica, da tega ne slišijo mamica — kaj ne?“ smeje se Bolè ter perine svoj stol poleg doktorjevega.

Novi prišlec je bil morda štiri do pet let starejši od doktorja, velik in životen, jako jovijalnega obraza, in vedenje njegovo je bilo skoro premladostno gledé vse njegove vnanjosti. Bolè je bil bogat posestnik iz bližnje okolice; grad Drenovo, oddaljen dobre četrte ure od Borja, bil je njegova last in tam je imel tudi veliko tovarno za parkete. Ime njegovo je bilo znano daleč po Kranjski, in veseljaka so ga čislali v vsaki družbi. Obiskoval je v mladosti visoke šole, po smrti očetovi pa pustil jih ter pečal se odslej samo s svojimi posestvi in s tovarno.

„Pa kje imaš gospo?“ vpraša Hrast; „prišla je vender s teboj?“

„Kaj — gospo! Gospé, ali bolje, gospo in gospodično — moraš reči!“ pravi dobrovoljno Bolè ter si vije cigareto.

„Ah, kakó?“ méni radovedno doktor.

„Vse sem pripeljal! Ženo in gospodično! Ah, krasna je, — pravim ti!“

„Soproga tvoja, to se ve da! Občudujem jo, odkar jo poznam!“ pritrди veselo Hrast.

„Ah, kaj boš govoril o moji ženi! Jaz menim gospodično Elzo! Našo novo guvernanto ali družabnico, ali kakor jo hočeš imenovati! Dva dni je že pri nas!“

Doktor tudi zdaj ni družega zinił, nego: „A—!“ akoravno je že včeraj zjutraj vedel, da je prišla k Boletovim mlada guvernanta.

„Prijatelj, doktor! To ti je rasa! Urgermanisch, kakor imaš v knjigi pisano! Plavolasa, modrooka — in pomisli, obrvi ima temne, — no, le počakaj; zdaj sta obe v dvorani, a predstavi bo kmalu konec, potem boš videl!“

„Ti si grozen entuzijast! A kaj poreče tvoja milostiva, ako boš to plavolaso modrooko Elzo — ka-li . . .“

„Da Elza, Elza Müller!“ pritrđi Bolè.

„Kaj poreče tvoja soproga, ako se boš tako zagledal v to guvernanto, kakor priča tvoja govorica?“

„Haha! Moja žena me pozna! Jaz gledam in občudujem silo rad lepe slike, ne kupim pa nobene! Pa ti, doktor, ti glej! Tako mladim, neoženjenim advokatom so take guvernante nevarne. Nekoliko me to tolaži, da je Nemka. Ti menda Nemke ne boš jemal!“

„Müller se zove? Jako navadno ime!“ ogłasi se sodnik od družega konca mize.

„Res da! Jaz ne znam koliko sto tisoč Müllerjev živi v Nemcih, pa druge ‚Elze Müller‘ sigurno ni več na svetu!“ smeje se Bolè.

„Preradoveden sem, da bi je ne šel že zdaj pogledat!“ reče doktor Hrast ter jame vleči svoje rokavice čez prste.

„Za božjo voljo, nikar prijatelj!“ kliče Bolè; „počakaj tukaj; tu zavarujmo svojim ljudem sedeže, in potem boš imel še dovolj prilike! Izročil sem ženo in gospodično Elzo Vašemu odborniku; čakaj, kako se pač piše? Tako neumno ime nosi — Megla ali Oblak, ka-li? Megla je pač!“

„Da, Megla, Pepe Megla!“ pritrđi Hrast.

„Torej ta ji je izpeljal na prvo vrsto sedežev. Ti ne moreš do njiju, zatorej počakaj, — predstava mora biti vsak trenutek končana!“

„Kako pač pridete do tega, da jemljete Nemko v hišo?“ ogłasi se zopet sodnik. „Tako naroden mož, kakor ste Vi!“

„Vidite, gospod sodnik, to pač pride tako, ako žena hoče!“ méni dobrovoljno Bolè. „Moja soproga želi, da bi otroci pravilno nemški govorili, in francoščine je tudi treba! Nemški naj bi govorili tisti „ü“, tako kakor naši Ribničanje, kadar imenujejo „krüh!“ Jaz

sem jej tudi svetoval, naj si izbere kakega ribniškega dekleta, toda zastonj!“

„Kje pa je doma ta Vaša guvernanta?“ vpraša sodnik.

„V Renski provinciji! Katoličanka je pač!“

Tu se obrne Bolè k doktorju.

„I, kaj pa ti, prijatelj? ‚Srce je prazno, srečno ni‘ — ali si se že par distance zaljubil, ker ti to izvrstno pivo več ne gre?“

„A, pojdi, ti s svojimi vednimi neprimernimi citati! Pa, glej, predstava je končana.“

Pri teh besedah je vstal ter naglo odšel proti dvorani.

„Videli bode, gospod sodnik, doktor mi bo denes mojo guvernanto prevzel!“ šali se Bolè za njim.

„A, kaj še!“ meni oni ter puhne gost oblak pred se. „Doktor je mrzel! Pa mlad je, in ona —! Jaz sem tudi radoveden videti Vašo gospodično. Tu sem jo morate posaditi. Oh, ko sem bil jaz mlad, tedaj sem v Slatinskih Toplicah poznal lepo francosko markizo ...“

„Vem, vem!“ kliče Bolè, kajti to pripoved je bil tudi že petdesetkrat čul; „in hoteli ste jo odpeljati, pa novcev ni bilo, — hvala Bogu, kaj ne; če ne bi Vas bili še zaprli!“

„Kaj še! Zdaj bi bil bogat posestnik tam v Normandiji ali pa na Burgundskem; sam ne znam več, kje je imela svoje gradove!“

Bolè bi ne bil ušel svoji usodi, da bi bil moral poslušati v jednoinpetdesetič pripovedovano nezgodo sodnikovo s francosko markizo, ko bi ne bila v tem trenutku stopila večja družba v zadnjo sobo.

Pred vsemi je pritekla mlada, kakih šestnajst let stara deklica skozi vrata, z velikim šopom cvetic v roki in hitela naravnost k sodniku, kratko, a prijazno vrnivši Boletov pozdrav. Za njo je prišla póstarna gospa, ponosno oziraje se na deklico in na druge. Bili sta to sodnikova soproga in hčerka Mária. Povedali sta mu naglo o izvrstnem vspehu deklamacije.

„Ko bi bila mene v vsem ubogala, bilo bi še bolje,“ reče sodnik, ter skuša prikrivati svojo notranjo zadovoljnost.

„Zakaj? Kako?“ meni Mária.

Sodnik ni znal odgovora, ker ni bil poslušal hčerinega deklamanja; a drugi gostje, ki so zdaj vstopili, rešili so ga iz zadrege.

Adjunkt Megla je prihitel pred dvema damama ter urejal stole pri dolgi mizi pod zrcalom. Sodnik je ozrši se k vratom naglo vstal.

„Pipo bi bil tudi lahko doma pustil! In čino suknjo bi bil tudi lahko oblekel! In te škornje! Da se ne sramuješ!“ šepetala je nejevoljno soproga njegova. A on se ni zmenil zato. Z neko mladostno gibčnostjo je šel proti vratom, kjer sta bili vstopili dve dami. Tudi Bolè se je približal; za gospema pa je stal doktor Hrast.

Predstavljanje se je hitro zvršilo, in sodnik je uljudno gospé Boletovi poljubil roko, drugi pa, katero je Bolè imenoval „gospodično Elzo Müllerjevo“, rekel prijazno frazo. Pipo je pri tem pač vzel iz ust, a iz rok je ni dal.

Doktor Hrast in adjunkt Megla seznanila sta se bila z damama očitno že v dvorani. Vsa družba je sedla okrog dolge mize in sodnik se je pomaknil v istini na stol poleg Boletove guvernante. Doktor Hrast jej je sedel nasproti in drugi so se uvrstili, kakor jim je velel ravno slučaj. Adjunkt Megla je zabaval sodnikovo hčerko po svoje in gospa sodnikova si je prisvojila sedež poleg Boletove gospe. Bolè ni imel stalnega prostora; ob drugem konci mize pa so se naselili drugi gostje.

S prva je vladala nekoliko minut ona sitna tišina, katera nastopi vselej, ako se snidejo v tesni družbi znani elementi z neznanimi in kadar so vse navadne uvodne fraze dogotovljene.

Prijazna, morda tridesetletna soproga Boletova je bila jako lepa dama, in ukusna njena obleka jo je storila še zanimljivejšo. Pa denes so bile obrnene vse oči v njeno družabnico, ali, kakor jo je sama imenovala, guvernante, in celó skrbni in priljudni doktor Hrast, ki je bil do zdaj vselej njen sosed pri tej mizi po čitalničnih besedah, presedel se je bil nocoj na nasprotno stran.

In ta nemška guvernanta?

Cyclamen.

Roman.

Spisal Janko Kersnik.

(Dalje.)

Bila je plavolasa, modrooka, kakor je pripovedoval malo prej Bolè, in obrvi je imela res temné. Nekaj izrednega, duhovitega jej je sevalo s krasnega obraza, in kadar je govorila, legel je vselej lahek smehljaj okrog drobnih usten. Tudi vse drugo na njej je bilo lepo, pravilno: srednje veliki, gibčni, sloki, a vender polni život, mali drobni roki in to sigurno, skoro samosvestno, a vender tako naravno in pohlevno vedenje — vse to je storilo, da se je zdela v kratkem vsem stara znanka.

Po besedi je bil navadni ples v čitalnični dvorani; a Bolétova gospa se ga nocoj ni hotela udeležiti in tudi Elza je bila izjavila, da sploh ne pleše.

Okrajni sodnik je bil prisedši poleg guvernante svojo pipo prislonil ob zid za seboj; a čez četrť ure si je pridobil spet toliko poguma, da jo je izvlekel z mehurjem vred na dan ter jo nonšalantno zapalil. Hudi, karajoči pogledi njegove soproge ga niso brigali.

Tudi doktor Hrast je jako oživel, in gospa Bolétova je nekako nezadovoljno spoznala, da v njeni družbi še ni bil nikdar tako zabaven; da, celo duhovit je bil nocoj v svojem živem razgovoru.

Ta se je sukala s prva okrog različne običajev in razmer pri nas in v Nemcih ob Reni, v domovini Boletove guvernante. Sodnik Majaron je skoro več povedal o tem, nego gospodična Elza, kedaj in kako se tamkaj znanci obiskujejo, kaj in kako se tamkaj kuha ter obeduje; bila je to pač stara navada njegova, da je vse najbolje vedel in znal.

Govorili so se ve da nemški, in celo gospa Boletova, ki je poskusila parkrat ostentativno, in celo proti svoji navadi, slovenski govor z doktorjem Hrastom, ostala je ž njim na cedilu.

Megla je bil nekoliko časa ostal pri mizi; ko pa so zadoneli prvi glasovi godbe iz plesalne dvorane, ušel je s svojo sosedo, sodnikovo hčerjo, v dvorano. Pa vrnil se je kmalu; jezilo ga je, da Nemka ne pleše, kajti tu se je želel pokazati mojstrom.

Kratek pomolk v razgovoru je porabil zdaj, da bi spričal vsaj svojo navzočnost, ter je vprašal Nemko:

„Kako Vam je nocojšnja beseda dopala?“

„Vi preveč zahtevate od mene,“ zavrne Elza s svojim zvonkim glasom; „o petji bi morda še sodila, o drugem pa, zlasti o predstavi, mi ni moči. Saj veste, da ne umem slovenskega.“

„Da da, petje, petje!“ reče naglo in samosvestno Megla ter seže z desnim palcem in kazalcem v svoj obraz tja, kjer bi po njegovem mnenju morale že zdavnaj goste brke rasti.

„Pesni so lepe, krasne!“ pravi guvernanta. „Nocoj sem prvič čula slovenske pesni, — nikdar prej ne!“

„Da, pesni so lepe! Pa kako se je petje čulo?“ sili Megla, ki je v svoji naivni domišljavosti pričakoval pohvale svojemu samospevu.

Nemka je to čutila in malo poredno stisnila ustni.

Doktor jej je prihranil odgovor.

„Gospodična je sigurno že toliko krasnega petja čula, da je o našem še vprašati ne smemo!“ reče na pol obrnen v Meglo.

„Verujem!“ hiti le-ta, „v Nemcih se lepo poje —“

„Gospodična Elza ima krasen glas, alt, in je dovršena pevka,“ reče Bolè pristopivši k družbi.

„A, to je izvrstno! V naši čitalnici smo že dolgo pogrešali pevke, — to se pravi altistovke, kajti tu gospica Marica poje krasen sopran,“ popravi naglo Hrast svoj entuzijastičen vzklik. „Kaj ne, gospodična Elza, Vi ne boste neusmiljeni?“

„To je gotovo, da nam bode gospodična pomagala,“ reče nekako kategorično Bolétova soproga ter ponudi guvernanti plošček s pečenko, katero je bila prinesla točajka.

„Zakaj ne,“ reče ona ter vzdihne počasi trepalnice; zrla je med pogovorom ná plošček pred se. „Pa kako bom pela slovenski?“

„Jaz Vas bom naučil!“ vzklikne zdaj naglo sodnik; „ne peti, tega ne umem in ne znam, pa slovenski govoriti Vas bom naučil. Tu je moja roka! Kedaj pa pričneva?“

„In tu je moja!“ odgovori veselo Elza ter poda sodniku roko; „takoj lahko, ako želite! Jaz sem silo ukaželjna.“

„Dobro!“ kliče sodnik ter ne izpusti njene roke. „Začniva pri glagolih! Ravno tako, kakor v šoli! Amo, amas — Recite: ljubim, ljubiš —“ Guvernanta poskuša ponavljati, a drugi se smejejo.

„Pa kaj pomenijo te besede?“ vpraša. „Uganila bi morda!“

„Morda? Ich liebe, du liebst . . .“ odgovarja sodnik.

„To je skoro tako, kakor nemški, ta ‚ljubim‘,“ smeje se Elza.

„Korenika je v sanskritu!“ odreže se resno Majaron. „Indo-germansko sorodstvo!“

„Za božjo voljo, gospod sodnik, ali se bavite tudi s sanskritom?“ vpije na glas Bolè.

„Zdaj ne več, na univerzi. . .“

„Oh, bogme — jaz stavim, da se ‚ljubim, ljubiš‘ — niste iz sanskrita učili!“ smeje se doktor Hrast ter se obrne k sodnikovi soprogi, ki je malo nejevoljno pogledovala svojega moža. „Kaj menite Vi, milostiva?“

„Da je moj soprog že zdavnaj prej ‚ljubim, ljubiš‘ znal, nego je mene prvič videl,“ reče ta na pol dobrovoljno.

„Les oiseaux, ils volent toujours —“ citira Bolè, pa v občem smehu ga nihče ne čuje.

„A brez šale, gospodična,“ meni zdaj doktor; „Vi bi se lahko kmalu slovenski naučili. —“

„Od gospoda sodnika?“ vpraša ona še vedno v smehu.

„Jaz pedagoških zmožnostij čestitemu našemu sodniku ne bom kratil; a bojim se, da bo vedno v glagolih, ali bolje v tem glagolu ostal, s katerim je pričel! Pa brez šale pravim, — dozdeva se mi, da imate poseben dar za jezike, in . . .“

Doktor Hrast nehoté umolkne; sram ga je bilo, da je izprožil tako okoren kompliment.

„Tu se Vam že drugi učitelj ponuja, gospodična Elza! Čestitam, čestitam! A svetujem Vam, držite se gospoda sodnika,“ — kliče Bolè; „le-ta doktor bode v svojih glagolih morda temeljitejši nego sodnik, ki jih celo s sanskritom podpira.“

„Prijatelj!“ zavrne Hrast skoro nejevoljno.

Guvernanta se je bila pri tem s svojimi modrimi očmi ozrla vanj in pogleda njijina sta se za trenutek srečala.

„Oh, gospod doktor,“ reče zdaj Elza ter zre na pahljač, katerega vrti v rokah; „gospod Bolè se jako rad šali, in veseli ga, da mu dajemo nekoliko povoda.“

Pogledala je zopet Hrasta.

„Stvar ni tako resna!“ meni s fino ironijo Bolè; „kakor ste me Vi, gospodična Elza, po dvednevni izkušnji analizirali, takega me poznajo prijatelji že leta in leta.“

Guvernanta, ki je jedina čutila lahek porogljiv naglas v besedah Boletovih, zarudela se je malo, a vendar dejala veselo in skoro naivno: „Ne dvojim o tem!“

Pa gospod doktor se ni hotel več smijati.

Prihod novega gosta je preprečil pogovor. Prišlec je sédel poleg doktorja in je bil za trenutek jako osupnen, ugledavši na nasprotni strani neznano damo. Bolè jo predstavi ter reče imenujoč njega: „gospod Anton Meden, graščak tu v Borji!“

Ko je zinil zadnje besede, pogledala je guvernanta še jedenkrat novega znanca. Le ta se je priklonil okorno, — bil je malo v zadregi — ter molče porinil svoj stol blizu mize. Na njo je položil obe roki do komolcev in potem z levico obsegel svojo temnorujavo brado ter pogladil jo navzdol.

Opravljen je bil dokaj elegantno in deloma skoro skrbno. Da zlatnino ljubi, pričala je debela verižica pri uri in dragoceni prstani, katerih je bilo več na vsaki roki. Obraz njegov je bil skoro lep in prijeten, da bi sevalo le količkaj duhovitega iz njega; postava njegova je bila srednje velikosti in primerno životna starosti, katero bi mu bil vsak cenil na kakih sedemintrideset let. Kazili so ga le debeli vrat, katerega je deloma zakrivala brada, in pa veliki, rekel bi, kmetski roki.

„Zakaj prihajaš tako pozno?“ vpraša Bolè prišleca. „Besedo si zamudil, in mi se bomo tudi morali že kmalu odpraviti.“

„E, kaj beseda!“ ugovarja Meden s čudnim, visokim, ne ravno prijetno donečim glasom. „Kaj hočeš, da se bom paril in kuhal dve uri v tisti vaši tesni sobi ali dvorani, kakor jej pravite? Rajši večerjam mirno doma, in pridem potem kakor nočoj na vrček piva!“

Govoril je to nekako oblastno, ošabno, tako od zgoraj doli, in v jedno mer gledal le gospodično Elzo.

Drugi so ga bili pač navajeni, in za tega delj mu nihče ni resno ugovarjal.

„Pa jednemu naših prvih mož v trgu vendar pristuje, da se udeleži take domače veselice,“ pravi Hrast malo porogljivo.

„Ah!“ deje oni, ne da bi čutil zasmeh doktorjev, „jaz sem že mnogo petja čul in mnogo predstav po gledališčih videl! In brez mene tudi izhajate.“

„To ni lojalno, prijatelj! Treba je drugim dobrega vzgleda!“ reče Bolè.

„E, kaj lojalno, lojalno —“ ponavlja Meden ter pije svoje pivo. „Kaj je meni do tiste vaše slovenščine? To ni nič praktičnega, nič koristnega; kdo pa ima kaj od vsega tega?“

„Se ve da,“ smeje se Bolè; „svojih par sto tisočij z golo slovenščino ne boš podvojil. Pa o tem tudi ni govora zdaj.“

Ko je Bolè omenil onih par sto tisočij, pogladil je Meden zopet svojo brado, ter ozrl se nekako ostentativno v guvernanta. Tudi ta mu je pogled zopet vrnila.

„Jaz nisem nič!“ poudarja Meden; „politika me ne briga.“

„A ti si Kranjec, star Kranjec!“

„Kaj pa?“

„O ne, Vi niste Kranjec,“ reče doktor smeje se; „Vi ste Borjan!“

„Tudi to!“ odgovarja Meden. Doktorjeve ironije ni čutil. Zanimala ga je očitno le guvernanta, od katere ni mogel ločiti očij.

Vsa družba je to brez truda opazila in zdelo se jej je menda pri Medenu po polnem naravno. Glavna osoba Elza je to neprestano pogledovanje čutila, a znala se je izvrstno skrivati za nedolžen, naiven izraz, katerega je nosilo njeno lice. Bolè se je skrivaj hudobno nasmehnul, Boletova in sodnikova gospa sta se srečali za trenutek s pogledi, in doktor je rinil nemirno po stolu sem ter tja. Megla, ki je bil kmalu spoznal, da se nocoj pri tej mizi o njegovem samospevu ne bo govorilo, lagal se je Marici, s katero se je bil vrnil zopet od plesa, kako izvrstno zna po ledu drkati; le škoda, da ni niti jezera, niti malega ribnjaka tu v obližji. Sodnik pa je pušil mirno svojo pipo, in nikdo ni mogel poznati, da ima sploh kaj družega v mislih, nego sivi gosti dim, ki ga je obdajal.

Pa vendar je on prvi zopet pričel razgovor:

„Gospod Meden, Vi imate že mlade zajce v gozdu! Ali verjamete?“

„Ni mogoče! Zdaj o svečnici!“

„Da, včeraj sem videl dva gori pod Leskovim Brdom. Sprehajal sem se, in moj Hektor ja je izvohal.“

„Je li to v tem času tako čudno?“ vpraša Elza, na pol v sodnika in na pol v Medena obrnena.

„Se ve da!“ reče naglo ta, vesel, da ima priliko besedo vrniti svoji novi znanki, kajti premišljeval je bil že dolgo, kako jo ogovoriti; „zajke imajo mlade še le marca meseca!“

„Oh, gospodična, kaj ste storili?“ oglasi se sodnikova soproga ; „tako zatvornico ste odprli, da Vam ne bo mogoče več te lovske povodnji ustaviti!“

„Istina, istina!“ pritrди s smehom Bolè, — „die Geister, die ich rief“, boste dejali! Žalostno je le to, da mi na pamet vemo vse te lovske povesti, katere boste Vi zdaj čuli.“

„Molči, prijatelj!“ reče Hrast s komično resignacijo. „Tudi gospica Elza ne bo ušla svoji usodi.“

V zadnjih besedah njegovih pa je bil nekakov čuden naglas, tako da se je guvernanta nehoté ozrla vanj.

„Da, usoda!“ ponavljala je pri tem, in njeno veselo lice se je zresnilo za trenutek.

Doktorja je to skoro genilo, a Bolè je za njegovim hrbtom zopet sarkastično raztegnil ustni.

Med tem je bil sodnik že pričel s svojimi lovskimi dogodki, in kadar je malo umolknil, povedal je Meden s kričečim glasom kaj jednacega. Razloček je bil samo ta, da je sodnik pripovedoval, kar je bil sam doživel, Meden pa je kopiral druge.

Pozno je bilo, ko se je poslovil Bolè s svojimi. In za njim je odšel tudi sodnik z družino vred. Adjunkt Megla jih je kot odbornik dvorljivo spremil do vrat, potem pa poiskal zopet dvorano.

Hrast in Meden sta ostala sama, kajti tudi drugi gostje so bili že zapustili zadnjo sobo.

„Od kod je pa ta Boletova guvernanta?“ bilo je prvo vprašanje Medenovo, katero je že stavil, ko so bili komaj skozi vrata.

„Tam iz Nemcev nekod!“ reče Hrast malomarno.

„Fino dekle je to!“ meni oni ter izpije svoj kozarec.

Doktor si je vil novo cigareto ter molčal.

Ko je pa jel Meden čez nekoliko trenutkov govoriti o svojih pravadah, v katerih ga je zastopal Hrast, in o varnosti in nevarnosti nekaterih posojil pri ljudeh, plačal je doktor svoj račun ter odšel.

Meden pa je prisedel v drugo sobo k mizi, kjer sta se okrajni tajnik in poveljnik finančne straže še živo razgovarjala.

Tretje poglavje.

Drugega jutra se je probudil doktor Hrast proti svoji navadi ako pozno. Jasno zimsko solnce mu je sevalo že zdavnaj skozi

zmerzle šipe v malo, lepo opravljeno sobo, ko je odprl oči ter naglo skočil iz postelje. Opravljaj se je počasi, in akoravno je vedel, da ga že čakajo stranke, iskal je vendar zdaj to, zdaj ono, ter ni mogel končati svoje toalete. Bil je silno razmišljen, kakor mladenič dvajsetih let v jutru po lepem, zabavnem plesu, na katerem mu je bila prilika in volja plesati, dvoraniti, ali koketirati večinoma le z jedno izvoljeno plesalko. Naj počenjajo, kar hočejo, taki ljudje tisti dan po plesu, razmišljeni in nervozni so, in popoldne vsakega istih lahko vidiš in srečaš v ulicah, kjer njihova plesalka stanuje, ali po katerih ima svoj navaden pot. Plašno hodi tak mladenič, in ako si znanec njegov, ognil se te bo, ako mu bode moči; če ne pa se bo zarudel, sluteč, da poznaš njegove naméne.

Naš znanec še ni bil z napravljanjem toliko gotov, da bi bil mogel obleči suktnjo, ko je nekako jezno zapazil, da že v tretje, odkar je iz postelje, resno premišljuje, ali mu bode pač mogoče iti popoldne na Drenovo k Boletovim. Za vsakim teh treh premišljevanj pa je vstal hudoben strah v podobi vprašanja: „Ali ne bodeta Bolétova kaj slutila?“

Nekako jezno in sarkastično se je nasmehnil, ko je bil ujel samega sebe pri tem meditiranji, ter pozvonil strežajki, da mu prinese zajutrek. „Saj vendar nisem sedemnajst let star!“ zamrmral je poluglasno.

Doktor Ivan Hrast je bil sin kmetskih roditeljev. Na Dunaji je dovršil svoje vseučiliške študije, in ker se je moral živiti sam, kajti roditelji ga niso mogli podpirati, služil je za učitelja v raznih aristokratičnih in bogatih rodbinah, kjer si je bil poleg večkrat grenkega kruha pridobil ono sigurnost in oni vsestranski takt v vedenji, kateri ga je povsod označeval. Nič na njem ni pričalo, da je kmetski sin.

In v Borji je bil stoprav pred dobrim letom ustanovil svojo pisarno, in kmalu je bil tako rekoč prva osoba v socijalnem življenji malega trga.

Oženjen ni bil, in vse matere nežnih, za možitev zrelih hčerá so gledale skrbno za mladim doktorjem. Pa on je bil gladek in mrzel, ko led. Še tega ni mogel o njem nikdo povedati, je li bil kedaj zaljubljen ali ne. Zahajal je rad v žensko družbo, a to je bilo tudi vse. Ker je z gospo Boletovo najrajši občeval, hoteli so mu hudobni jeziki tu nekaj podvreči, ali tudi to ni bilo mogoče.

Dopoludanska opravila so bila končana, obed in po njem črna kava v čitalnični bralni sobi tudi rešena, in doktor Hrast se je sprehajal, kakor je bila navada njegova, kadar ni imel nujnega posla v pisarni, po sneženi cesti, ki je držala iz trga na južno stran proti nizkim, obrastenim holmom, ki so tam ne posebno oddaljeni zapirali obzorje.

Lep zimsk dan je bil. Sneg, ki je na debelo pokrival zemljo, lesketal se je, da je jemal vid očem, in raz drevje in grmovje kraj ceste je sipalo ivje, bliščeče v solčnih žarkih kakor sreberni prah. Po polji se je preletovala tolpa vran, za plotom pri cesti pa so čivkale seničice, in cela krdela ščinkovcev in strnadov so sedala na bližnje osamljene hraste.

Doktor je imel časi tudi svoje poetične ure, kakor jih je rad sam imenoval, in tako uro mu je bila usoda danes naklonila, nikakor ne sentimentalne. Za to sploh dan ni bil ugoden, in Hrast takih čutil ni poznal. Veselo, z lahko nogo je gazil zdaj sneg, zdaj zopet podrknil preko zamrzle mlake sredi ceste, potem pa lovil se po razoranem tiru, in ko bi si bil v svesti, da ga nihče ne čuje, zaukal bi bil morda na glas. Podoben je bil skoro bolj razposajenemu študentu, nego advokatu. In kaj ga je od jutra sem tako preustrojilo, od jutra, katerega je bil vstal tako razmišljen, tako nervozen?

Obedoval je bil dobro in koncem izpil še butiljo starega Istrijanca, katerega je hranil v obili množini v svoji kleti. In med to butiljo in črno kavo se je domislil, da mora z Boletom o neki pravnih stvari govoriti.

„Izvrstno!“ zamrmral je sam pri sebi in sklep, da ide takoj tja, bil je gotov. Za tem pa se ga je polastila neka vesela nepotrpežljivost kakor vsacega, kdor ve, da bode nekaj doživel, kar mu dolgočasno jednakomernost prežene.

Za seboj na levi strani je bil že pustil graščinico Medenovo, po kateri je nosil trg svoje ime, in tu pred njim na desni se je pokazalo izza ovinka na nizkem holmu posestvo Boletovo: grad Drenovo. V dolini kraj dokaj močnega potoka pa so stale velike žage in tovarna za parkete.

Hrast je vedel, da gospodarja najde o tej uri gotovo v gradu, obrnil se je takoj tja, ne da bi krenil proti tovarni.

Našel ga je samega, čitajočega časopise.

„O, lupus in fabula!“ vzkliknil je Bolè ugledavši doktorja; prav na té sem mislil v tem trenutku ter želel s teboj govoriti!“

„Kaj pa je vender nujnega?“ vpraša doktor skoro osupneno.

„Le sedi, in prižgi si smodko! Ali hočeš rajši pipo?“

Rekši gre Bolè k steni ter potegne zvonec.

Kmalu potem sta sedela prijatelja pri kozarci vina in pušila iz dolgih pip.

„Torej kaj imaš tako silnega?“ vpraša Hrast radovedno. Menil je, da se mora danes vse sukati okoli onega predmeta, katerega je bil on poln.

„Ravno prej sem čital tu, da bodo v kratkem volitve — prične Bolè ter prižiga iz nova svoj tobak.

„Ah, se ve da, — za državni zbor!“ reče doktor malo nezadovoljno.

„In ravno o tem sem hotel s teboj govoriti. Kaj meniš, kako bode z našim trgom?“

„Tu ni vprašanja, kakor zdaj, ko ta veter piše, nikjer ne!“

„Tako tudi jaz sodim! Pa veliko posestvo?“

„To je pa druga! In vender bi se dalo kaj storiti tu, ko bi se malo zagnali v boj! Ti si takoj kandidat, ka-li!“

„Se ve da!“ vzklikne Bolè veselo; „kdo bo pa doma žagal in delal?“

„Pa vender za agitacijo si ti kakor navlašć!“ reče doktor resno. „Znanstva imaš dovolj, razvpit nisi kot naroden radikalec, — česa želiš več za ta nalog?“

„Agitacija, agitacija!“ smeje se Bolè, akoravno so mu laskave besede prijateljeve dobro dele; „jaz stavim, da še našega soseda Medena ne spravim v Ljubljano k volitvi. To ti je pravi ptič! A propos — našo lepo guvernanto je danes že izvabil v svoj vrt!“

Doktorjevi poskusi, kazati malomaren obraz, bili so jako komični; k sreči je bil pošel Boletu zopet ogenj v pipi; zato med užiganjem ni pogledal prijatelja.

„Ah!“ zinil je doktor čez nekoliko časa.

„Dopoludne je bil pri meni, saj veš, da imava nekaj skupne kupčije, in pri tej priliki je povabil ženo mojo, guvernanto in otroke k sebi, da jim pokaže svoje umetno vrtnarstvo in novo tóplico, katero je letos zidal. Žena ni šla, a poslali smo Elzo z otroki tja.“

Ko je bil zvedel doktor to novost, polastilo se ga je nekaj, kakor ljubosumnja; vsa dobra volja ga je minula in ko je Bole trdovratno poprijel se zopet razgovora o politiki, postal je oni jako redkobeseden. Koncem je preskočil na naglem k pravnici stvari, katero si je bil opoludne izvolil kot povod svojega pohoda na Drenovem ter se potem kmalu poslovil pri prijatelji.

Le ta je imel tudi svoja opravila in ga ni zadrževal.

Na poti domov je ugledal Hrast že od daleč Boletovo guvernanto z otroki vred. Meden jih je pa spremljeval. Ona dva sta hodila po časi, le otroka, dve dekletci, stari po osem in devet let, skakali sta po cesti in po snegu kraj ceste ter se do dobrega kepali. Solnce je sevalo z zadnjimi žarki čez belo planoto.

Doktorja je v prvem trenutji jezilo, da ga Elza tu sreča.

„Smijala se bo Medenu in meni,“ dejal je sam pri sebi.

Ogniti se ni bilo moči, in naposled — čemu tudi — mislil je dalje Hrast ter jako prijaznega obraza šel znancema naproti.

„Ste li bili pri nas?“ vpraša prva Elza.

„Da, da; opravilo sem imel pri Boletu! Vi pa ste si ogledali vrtnarsko toplico pri gospodu Medenu!“ reče doktor ter pozdravi uljudno. „Vse sem pozvedel na Drenovem!“

„Da, gospod Meden je bil tako ljubezniv, da nam je razkazal svoje krasne naprave. Milica, ne skači tako po snegu!“ Rekši prime mlajšo deklico za roko.

Hrast je hotel študirati obraze svojih dveh znancev, a videl je le, da je Meden jako dobre volje, Nemka pa taka, kakeršna je bila sinoči. Neprilično je bilo tudi stati dolgo v snegu, zato se je naglo poslovil.

Tudi Meden se je vrnil; saj guvernanta ni imela več daleč domov. Pri slovesu sta si podala roki, kar je Hrasta zopet neprijetno dirnilo. Molčé in naglo je korakal proti trgu, tako da je oni komaj ostajal poleg njega.

„Fino dekle to!“ reče zopet Meden, ter si máne roki; „jaz ne poznam tu blizu nobene take!“

„Vi se boste še zaljubili,“ pravi doktor, „akoravno vedno pridigujete, da vse ženstvo ni počenega groša vredno!“

„Zaljubil? He he, — jaz poznam guvernante; in ta je taka, kakor druge!“ smeje se oni.

„Tepec domišljavi!“ mislil si je Hrast; glasno pa je dejal: „Ste se li že danes o tem prepričali?“

„Vse so koketne in gledajo, kje bi koga ujele!“

„O Elzi tega ne morete trditi, gospod Meden!“ oporeka Hrast skoro nejevoljno.

„Ko bi Vas ne poznal tako dobro, dejal bi, da ste se Vi že zaljubili v njo, ker jo tako iskreno zagovarjate,“ kriči oni ter se na glas zagrohota.

Hrast bi se bil skoro zarudel. Nasmehnil se je posiljeno, a ker sta bila dospela na razpotje, od koder je vodila stranska pot na Medenovo posestvo, prihranjen mu je bil odgovor.

Poslovala sta se oba s smehom na ustnih.

(Dalje prihodnjič.)

Na pokopališči.

Cez mirni dom, kjer mrtvi spé,
Ledene sape vró.
Če tudi vró — saj ne zbudé
V življenje jih mladó.

Marveč uniči ples njihóv
Prirodine močí,
Da jedva, jedva iz grobóv
Nov zárod zelení!

A tukaj ne! Brezkončna smrt
Kraljuje vekomáj;
Kdor vleže se, on je zaprt,
Nihče ne vé, do kdáj!

O mirni dom, kjer mrtvi spé
Samotno in mirnó,
Zakaj, zakaj rosi solzé
Na tebe to okó?

Li nisi kràj pokójnih ti
Med gorami ležéč?
Li mrtvih mnogobrojnih ti
Ne hraniš v sebi več?

O dà! Še spé, ko spali so
Mirnó od nekedaj,
Nad njimi se smijali so
Smejé se še sedaj! . .

Ubogi rod, slovenski rod,
To mrtvih dom je tvoj!
Razpál pòvsod, temán pòvsod,
Se širi pred menoj!

Cyclamen.

Roman.

Spisal Janko Kersnik.

(Dalje.)

Doktor je bil storil komaj dobrih sto korakov, ko je postal priča čudnemu, smešnemu prizoru.

Pod malim klancem, čez katerega je držala tukaj cesta, vil se je potočec in preko istega je vodil lesen most z velikimi okornimi držaji. Onikraj mostu je stal, ali bolje, upiral se je suh, koščen konj mučnim poskusom svojega jahalca, da bi ga spravil čez most. Bodi si, da konj sploh ni rad zaupaval svojih kostij lesenim mostovom, bodi si, da ga je kaj družega strašilo: dalje ni hotel ne z lepo ne z grdo. Jezdec ga je udrihal po suhih plečih in krčevito stiskal mu pete ob život, pa zaman; konj je jel po rakovo stopati nazaj, in ker je bil ob cesti širok jarek, domislil se je nevajeni jahač, da je morda možno prekopicniti se s konjem vred vznak vanj. Skočil je torej raz sedla, prijel konja tesno za brzdo ter udaril ga z bičem po rebrih in tako tiral ga peš čez most.

Doktor je bil obstal vrhu klanca in se smijal na glas, spoznavši pogumnega jezdeca in njegovo rosinanto.

Bil je davkarski adjunkt Megla.

„Dobro, izvrstno!“ klical je Hrast; „mislil sem, da boste to suho kljuse na ramo vzeli ter je nesli čez most. Pa kleka se je Vas usmilila — ha, ha!“

„Ko bi ne bila cesta tako ledena, in ko bi bil konj na ostro kovan, spravil bi ga bil pač čez most!“ odreže se Megla resno; „tako pa se je bati, da si kako nogo zlomi, če ga zapodim.“

„Vi se menda bolj za svoje noge bojite, nego za konjeve!“ smeje se Hrast.

Med tem je lezel Megla zopet počasi v sedlo.

„Kje ste si pa izposodili to šentano kljuse? Kdo Vam je je zaupal?“

„Izvrsten konj je to!“ odgovori Megla, „ko bi le časi kaj ovsa videl! Kurentov konj je!“

„Kupite mu ga Vi za plačilo, da Vas tako lepo nosi!“ šali se Hrast. „Kam pa hočete vender tako pozno?“

„Prej nisem mogel; v pisarni sem moral sedeti! Po plesu pa je treba malo čistega zraka. Tu doli bom jahal proti Drenovemu.“

Rekši udari konja zopet po vratu ter odjaše v počasnem, težkem dirku. Svoje dolge pete je zopet pritiskal krčevito ob konjev trebuh.

Doktor je s smehom zrl za njim, dokler ni izginil za bližnjim ovinkom ter potem obrnil se proti trgu.

Hipoma ustavi svoj korak.

„Proti Drenovemu! Tako je dejal; kaj vraga, ko bi bil to tretji — nas norcev?“ zamrmral je sam pri sebi ter s porogljivim smehom stopil zopet naglo dalje.

Tako poetičen ni bil več, nego prej na poti iz trga.

Četrto poglavje.

Tisti teden je teklo doktorjevo življenje zopet po starem tiru. Mnoga opravila mu niso dopuščala sezati v mislih ven izza štirih sten temne pisarne, in morda je bil trden sklep njegov ostajati s fantazijo doma. Tudi sprehajati se ni hodil veliko, in kadar je krenil iz trga, obrnil se ni proti Drenovemu. Par dnij se je jezil vselej, kadar se je spomnil, kako mladostno je šel onega dne tja ven k Boletovim, a v četrtek se je že smijal sam sebi, v petek pa mu vsa stvar ni prišla več na misli.

V soboto dopoludne ga pa nenadoma obišče Bolè.

„Doktor, ti jezični doktor,“ kliče že med vrati; „pusti akte in pravde in meč pravice vtakni za omaro. Puško vzemi, puško svojo risano, — ,Allons, enfants de la patrie‘!“

„Kaj pa je za božjo voljo?“ smeje se Hrast, „ali je Turek pod Tvojim gradom, ka-li?“

„Nič boljšega, prijatelj! Volka imamo v Drenovskem gozdu, velikanskega volka, in jutri udarimo nanj!“

„Jutri? Kje bo volk že jutri!“

„Ne daleč! Navadil se je naše okolice. Ves teden prihajajo kmetje k meni pravit, da ga sledé; včeraj je vzel gori nad Leskovim Brdom tri ovce iz Brnotovega hleva, in danes je že hodil okrog naše pristave. Jaz sam sem videl sled v snegu.“

„Torej jutri,“ deje Hrast; „ali imaš dovolj gonjačev?“

„Na izbor! Govoril sem z okrajnim glavarjem, in ta razpošlje danes oklic po bližnjih vaseh. Ta gonja se napravi uradno. Zvečer se ve da, boste pri meni malo počili — če volka dobimo ali ne. Ti prideš gotovo?“

„Sigurno!“ odgovori oni naglo, pa takoj mu je bilo skoro žal; izgovoril bi se bil rad, toda domisli se, da je lov na volka glavna stvar, in ne večerja pri Boletu; te se še lahko ogne.

Med tem je bil Bolè že odšel. A še jedenkrat se vrne.

„Skoro bi bil pozabil. Ta volk mi tiči vedno v glavi. Pomisli, naša guvernanta se hoče v istini slovenskega jezika učiti — jaz pa nimam — sram naj me bo — nobene slovnice v hiši. Imaš li kaj pripravnega?“

Advokat se je nasmehnil.

„Menda imam nekod kaj tacega. Ali takoj potrebuješ?“

„Kaj še! Saj to je le ženska afektacija. Kadar jej bom prinesel knjigo, vselej bo prezgodaj. Pa veš kaj, da ne bom več vezal vozlov v ruto — poišči, poišči tisto knjigo ter prinesi jo jutri s seboj!“

„Bom, če jo najdem!“

V tem se je Bolè poslovil.

Hrast je sédel zopet k svoji mizi ter pisal dalje; pa ne več nego dve vrsti, kajti kar sredi stavka se mu je ustavilo pero. Vrgel je je na mizo ter stopil pred svojo malo, lepo urejeno knjižnico, in jel po spodnjih predalih prebirati in premetavati knjige in zvezke. Dolgo je iskal; naposled izvleče vendar zaprašeno knjigo tam iz zadnjega kota: to je bila iskana slovenska slovnica. Obriše jo lepo in položi na svojo mizo.

Pa tudi tu ni imela miru.

Kajti doktor je večkrat ponehal v svojem delu, vzel knjižico v roke, naslonil se v stol nazaj, ter mehanično prebiral liste. Gledal je, da li nima slovnica kaj nerodnih obstranskih opazk in proizvodov gimnazijalčeve fantazije; kajti knjiga je bila še iz one dobe.

Adjunkt Megla ga je zmotil v tem opravilu. Tudi on je bil vabljen na volčji lov, toda puške ni imel. Doktor jih je imel več, in jedno si je izprosil zdaj Megla.

V tem pa je zazvonilo poludne.

Druzega jutra okoli devetih je bilo zbranih mnogo lovcev in še več gonjačev, kmetov iz okolice, nad Leskovim Brdom, to je dobro uro hoda iz Borja, v gorah, ki se raztezajo na levo od Boletove graščine. Vsi so ravnali jako tiho, in ko so odhajali polagoma na vse strani na odkazana jim mesta, molčali so vestno. Glavni re-ditelj in vodja te vojske je bil Bolè, in poznali so ga vsi ko strogega poveljnika. Zastavljali so zaporedom več dolin in jarkov, nahajali tudi v snegu dovelj sledu o volku, a volka saméga ni bilo na dan. Kosmatinec je sigurno čutil nevarnost ter jo o pravem času popihal čez gore.

Nekateri lovci so bili iz početka silo plahi ter so ostajali rajši bolj v nižavi; med temi sta se odlikovala vzlasti Meden in Megla. Doktor je bil bolj pogumen in ognjen, akoravno je jako previdno izbiral si svoja stališča.

Pa ko se je popoldne vedno bolj kazalo, da je vsa gonja zaman in da volka gotovo ni več blizu tod, postajali so oni plašni lovci tudi bolj pogumni in neutrudljivi. Meden je vpil, da treba še v ta in v oni kotel. Megla mu je pa pritrjeval; in taka prememba se je godila z mnogimi.

Pa solnce, katero je svetilo lovcem ves dan, stalo je že na obzorji, in pot do Boletovega gradiča, kamor so bili namenjeni vsi gospodje, ni bila kratka. Obrnili so se torej proti domu.

Korakali so čez mali greben, ki je bil na obeh straneh gosto porasten z nizkim grmovjem. Adjunkt Megla je bil z nekaterimi drugimi mladimi gospodi že daleč spredaj, ostala družba je šla počasi za njim. Večina gonjačev pa je lezla globoko pod grebenom po ozkem jarku proti dolini. Hipoma zaženo gonjači silen krik, da so lovcem ob enem noge zastale.

„To je volk!“ vzkliknil je tajnik Koren, ki je stal pred Meglo. Le-ta je silno obledel. A v jednom trenutku so imeli vsi že puške napete razprostrši se po robu. Megla je tekel nazaj, kakih dvajset korakov ter obstal za široko skalo; gori malo nad njim se je prikazal Bolè ter migal, naj miruje in pazi. Krik iz doline je še vedno dvojno odmeval od nasprotnih bregov in razločevati ni bilo možno,

kaj vpijejo in kličejo kmetje zdolaj. Lovci so bili tudi preveč razburjeni. Megli in morda drugim tudi je bilo srce kakor kládivo gori v vratu, in brez sape je poslušal, da li se ne bliža kaj po grmovji. In res! Gosto, s snegom obloženo robidovje je rastlo pod njim, in iz istega so molele pol sežnja visoke mlađe smreke. In v tej gošči zaropota hipoma nekaj, kakor bi velika žival rila sem skozi. Dva, tri, štirje skoki — in v tem trenutji plane nekaj rujavega tik pred Meglo iz goščave, sneg se zapraši raz smrečevja in ubogi adjunkt odskoči v groznem strahu in z glasnim vzklikom nazaj v nasprotno robidovje ter se prekopicne vznak v sneg in trnje.

A tu počí tudi že Boletova puška in ta strel Meglo še bolj prestraši; ko je bil zlezal iz trnja, kar raz sebe divja po robu, pustivši klobuk in puško v snegu. Smeh in vpitje Boletovo in družih ga naposled vender ustavi.

„Kaj pa je bilo?“ vpraša Koren, ki je bil tudi malo brez sape prihitel mu nasproti.

„Volk, volk! V sneg me je podrl, še streljati nisem mogel!“ hiti adjunkt ter plaho gleda nazaj.

„No, tu imate volka!“ smeje se Bolè ter privleče rujavo žival iz grmovja. „Kaj tacega pa še nisem doživel, ha, ha, ha, kako krasen salto mortale ste napravili, gospod adjunkt. Samo pete so se pokazale v zraku! Da Vas je ta lisjak tako prestrašil! Ravno komaj, da sem ga še ujel s strelom!“

„Ti vražji lisjak!“ kolne Megla ter brene ježno na tleh ležečo žival.

Med glasnim smehom in veseljem družih poiskal je adjunkt zopet svojo puško in svoj klobuk.

„Lisica nerada naleti tako, kakor je ta storila! To je bilo kar nalašč namenjeno našemu gospodu adjunkt!“ deje Bolè ter vrže ustreljeno žival kmetskemu fantu, da jo nese domov.

Dovtipov in smeha ni bilo konca, ko so bili dospeli lovci že na Drenovo, tako da se je tudi potrpežljivi Megla vender malo ujezil ter si vsako nadaljevanje teh opazk prepovedal. Ubraniti se ve da ni mogel, da bi Bolè ne bil pri obedu še jedenkrat svoji soprogi in vsem gostom jako živo opisal prizor z lisjakom. Jezilo ga je sedaj samo to, da je bila tudi guvernanta navzočna, in da se je brez konca in kraja smijala njegovi nezgodi.

Mnogobrojna družba je bila jako dobre volje. Na gornjem konci mize, kjer je sedela Boletova soproga med okrajnim glavarjem in sodnikom, pripovedoval je Majaron zopet o svojih lovskih dogodkih, na spodnjem konci pa je tajnik Koren zabaval sosede s svojimi starimi študentovskimi dogodbami.

Guvernanta je sedela poleg Medena, drugi sosed jej je bil pa sodnijski adjunkt. Oba sta se trudila biti duhovita. Hudo konkurencijo jima je prouzročeval na nasprotni strani sedeč komisar okrajnega glavarstva, mlad aristokrat, ki je bil prišel stoprav pred par meseci iz glavnega mesta sem ven na deželo. Poleg onega je imel Bolè svoj prostor, in zraven tega je sedel doktor Hrast.

Le-ta ni mogel prodreti v pogovoru z Elzo, pa se tudi ni posebno trudil; par besed sta izpregovorila sicer, a njega se je polastil čut, kakor bi se ž njo ne mogel sukati v onem lahkem površnjem besedovanji, kakor je to navada v družbah, kjer se govori z jednim namenom, da se govori. Odkar jej je sedel nasproti, ni bil več tako malomaren, kakor par dnij prej pri spominu na njo. Parkrat se je sicer prav energično vtopil v pogovor z okrajnim glavarjem in hišno gospodinjo, pa kakor onega dne po čitalnični besedi njegove misli, tako so mu silile zdaj oči vsak trenutek h guvernanti. Bila je pa tudi nocoj v priprosti domači opravi še krasnejša, nego onega večera pri besedi; in tudi nocoj je vselej vedela Hrastov pogled ujeti, ne da bi bil kdo drug to opazil.

Po obedu je povabil gospodar gôste v drugo sobo na črno kavo. Nekateri so počeli kartati, drugi so šli pušit v posebno kadilno sobo. Tudi doktor je šel tjà, a ker ni našel ugodne družbe, odložil je zopet svojo smodko ter se vrnil v salon.

Pa tudi tu ni bilo nikogar. Sodil je, da najde tu gospodinjo, kajti o guvernanti je slutil, da ima zdaj posla pri otrocih; a gospa je igrala vist z okrajnim glavarjim, sodnikom in lekarjem. Ko se obrne, da bi šel v igralno sobo, odpro se na drugi strani vrata, in v salon stopi — Elza.

Hrast jej gre naglo naproti.

„Oh, mislil sem, da Vas nocoj ne bomo videli kmalu,“ dejal je, „pa zdaj sigurno nimate več opraviti.“

„Zdaj ne, ali pa tudi,“ méni ona ter ponudi doktorju stol poleg kamina. „Gospa Boletova mi je dala pooblastilo, zastopati jo tukaj, dokler ni igra končana; torej imam tudi opravilo!“ dostavi smeje se.

„In jaz sem vesel, da sem prvi, s katerim imate opraviti,“ odgovori doktor dobrovoljno ter vzame album z bližnje mize.

Guvernanta je pletla čipke; vsa večerna zabava je imela priprost, domač značaj; saj so bili vsi gospodje v svojih lovskih opravah.

„Da mi ne ostanete jedini klijent!“ nadaljuje ona poredno, „slabo spričevalo bi bilo to moji sposobnosti —“

„O, dovoljajte, pokličem Vam celo tolpo!“

Rekši hoče doktor s smehom iz sobe.

„Ne, ne, gospod doktor!“ ugovarja ona z neko koketno zaupljivostjo. „Povejte mi rajši, kako ste danes volka lovili!“

„Najzanimljivejše ste že čuli! Kako se je naš adjunkt lisjaka ustrašil.“

„To je moralo biti v istini komično! Volka pa ni bilo?“

„V gozdu je bil sigurno, toda pred nami; zajeti ga nismo mogli. Pa tak dan v gozdu je krasen, tudi brez poka, brez zverjadi!“

„Vi ste iskren lovec?“

„Ne iskren in ne strasten! Pa rad grem vendar ven, posebno zdaj po zimi, v snegu! Pomislite: mi sedimo cele tedne v tesnih zaduhlih pisarnah, študiramo in mislimo vedno, dokler stoji solnce na nebu in še delj; potem pa, — zvečer — sedimo zopet v dima polni krčmi! Ali ni pač fizično živo potrebno, da gremo časi ven na prosto, na plan, v goro, v gozd? In tudi duševna potreba je!“

„Jaz sem po zimi še malo po gozdih hodila! Ves čas svojega življenja sem prebila po mestih, zdaj sem prvič na deželi, in tudi do zdaj še nisem prišla gori v gozd!“

„O, to morate! Vi ne znate, kako krasno je tam! Vse nizko grmičevje, mlada drevesca, robidovje, vse leži upogneno k tlom, pokrito s snegom, in po kotih in skrivališčih, katere ustvari tako priroda, skače in čvrči jedini stržek — vse okrog je tiho, tako čudno tiho! Po golem bukovji blešči se ivje kakor srebro in pod velikimi jelkami je mračno, temno kakor v cerkvi: zgoraj temnozeleni, s snegom gosto zakriti oboki, spodaj lahki beli sneg, iz katerega gledajo mali šopki rujavega resja, in med snegom in obokom velikanska, sloka debela dreves — kakor umetni stebri! — In tudi tu je tako skrivnostno tiho!“

Doktor se je skoro ugrel. Elza je ponehala z delom ter zrla nehoté začudena vanj.

„To mora biti res lepo!“ reče ona poluglasno in zamišljeno.

„Da, kako poje pač Vaš pesnik?

Da steht im Wald geschrieben
Ein stilles, ernstes Wort
Von rechtem Thun und Lieben,
Und was des Menschen Hort.“

deje skoro prisrčno mladi advokat.

„Zakaj pravite naš pesnik? Saj je tudi Vaš,“ vpraša guver-
nanta.

„Mi nismo Nemci, in Vaših poetov si vendar ne moremo
svojiti.“

„Ah, pardon! Vi se štejete k Slovenom; to sem čisto pozabila,“
smeje se Elza.

Advokatu sta bila ta opazka in ta smeh neprijetna.

„Jaz se ne štejem k Slovenom, gospica, kakor Vi pravite, jaz
sem Sloven,“ reče resno.

„Čudno!“

„Kaj se Vam dozdeva čudno?“

„Čula sem, da je tu na Kranjskem vsa intelgencija nemška, in
da se sama šteje za Nemce; in potem ima tu na Kranjskem vsak
pravico po svoji volji biti Nемеc ali Sloven. Ker pa tako izvrstno
citirate naše nemške pesnike, mislila sem —“

„Da se tudi jaz poslužujem te državljanske pravice na laž
staviti rodno mater in svojega očeta,“ pristavi Hrast s pikrim po-
smehom. „Res je, da vsi, kar nas je izobraženih Slovenov, z malimi
izjemami menda, poznamo tuja slovstva bolj, nego svoje slovensko.“

„Kaj ima slovenski jezik tudi svoje slovstvo?“ ustavi ga Nemka
začudenim obrazom; „gospod Meden mi o tem ni vedel ničesa povedati.“

„A, on je torej Vaš učitelj! Žal mi je, a čestitati Vam ne mo-
rem k tej akviziciji,“ posmehuje se doktor še vedno.

Guvernanta se je zarudela; a po kratkem molku reče naglo: „Jaz
sem Vas morda nehoté razžalila? Pomisliti pa morete, da jaz prej,
nego li sem prišla sem iz daljne domačije, o eksistenciji Vašega naroda
nisem mnogo znala. Pri nas smatramo te pokrajine za nemške.“

„O vem da!“

„Gospod Bolè in gospa me tudi še nista dovolj poučila; jedini
gospod Meden se je lotil tega predmeta.“

„In kako Vam je opisal našo čitalnico, kjer ste vendar sami
videli slovensko predstavo, čuli slovensko petje?“ vpraša Hrast rado-
vedno.“

„To je vse izvirno nemško, dejal je, in le slabo na slovensko prestavljeno.“

„O to Vam je izvrsten mož! Pa kaj Vam je povedal o občinstvu, katero ste videli v čitalnici?“

Guvernanta se je ozrla nemirno vanj; porogljivi, pikri naglas v njegovih besedah jo je osupnil.

„O le govorite, gospica Elza!“ nadaljuje doktor; „pa če tudi ne, morda Vam jaz lahko vse narekujem, kar Vam je oni gospod razodel. Dejal je, da v čitalnico zahajajo le čevljarji in krojači, z gosposko suktnjo opravljeni kmetje, in kako bi rekel — vsake vrste sodrga. Kdor stoji par klinov više na socijalni lestvi, to se pravi, vsaj tako visoko, kakor ta gospod Meden, oni prihaja le, da se mu čestita, ali pa morda iz sebičnih političnih ozirov. Ali ni tako govoril Vaš učitelj?“

„Tako blizu pač“; odgovori Elza; „pa pustiva ta predmet!“

„O ne; zakaj pač? Jaz Vam morem vendar te stvari razjasniti,“ ugovarja Hrast.

„Drugikrat, gospod doktor! Denes Vas to malo razburja.“

In bil je res razburjen, ta mrzli, mirni advokat.

„Pa nekaj vendar še!“ reče zopet naglo guvernanta ter upre svoje modre oči v mladega moža, ki je nemirno premetaval liste po albumu. „Ali tudi Vi sovražite Nemce?“

Gledala ga je koketno, ljubeznivo in ustna so bila malo raztegnena na smeh, da je bila videti dvojna vrsta njenih svetlobelih zob.

A ta trenutek temu vprašanju ni bil ugoden.

„Tudi!“ reče Hrast naglo in odločno ter vstane s stola.

Ko blisk se je posvetilo nekaj v Elzinih očeh, pa oštala je mirno ko prej na sedeži in zrla ko prej v svojega nasprotnika; z nedolžnim, naivnim obrazom je vprašala:

„In zakaj?“

Doktor je bil že zopet po polnem miren; kesal se je, da mu je bila tako naglo ušla ona beseda, in zapeljivi smehljaj krasne deklice mu je sezal do srca.

„Tudi o tem govoriva drugikrat, gospica; ona beseda pa Vam ni veljala; tega mi ni treba omenjati.“

Bil je malo v zadregi ter ne ozrši se v Elzo, položil je album na mizo. Zato tudi lahke zasmehljive poteze na guvernantinem lici ni videl.

„Oprostite me za jeden trenutek,“ dejal je zopet naglo, „v garderobi imam nekaj za Vas!“

Rekši odide ven.

Ona ga je radovedno pogledala, a potem vstala in šla pred veliko zrcalo ob nasprotni steni ter popravila si na lahko lase. Nasmehnila se je svoji podobi v zrcalu ter šepnila pred se: „To sovražstvo me miče. Bodemo videli, doklej bo trajalo.“

Hrast, vrnivši se, podal jej je knjižico, katero je nosil ves dan v lovski torbi.

„To je slovnica, katero sem Vam obljubil po Boletu.“

„Ah, kako ste prijazni! Lepa hvala Vam. Kadar se v prihodnje snideva, čudili se boste mojemu znanju.“

„Izpraševati Vas hočem vestno.“

V tem trenutju je prišel v sobano komisar, kateri se je bil že naveličal pušiti, in za njim še nekaj družih gospodov; med njimi tudi Megla. Le-ta in komisar sta se polastila pogovora z guvernanto in doktor je odšel čez nekoliko časa k igralcem.

V sprednji sobi je srečal Medena, a bil je tako nejevoljen nanj, da je šel molče mimo njega. Oni se za to še zmenil ni; iskal je z očmi Elzo ter hitel v salon.

V Hrastu pa so se budila in bojevala razna čutila, ko je stal za Boletom ter nem gledal, kako kartajo gospodje pred njim. Igralci so bili vtopljeni v igro, doktor pa v svojo ljubosumnjo; kajti tajiti ni mogel, da vsa jeza, katero mu je bila prouzročila guvernantina izpoved, ima izvir v ljubosumnji do Medena. Ta mož sigurno večkrat občuje z Elzo! Pa kaj je tebi do tega? — vprašal se je zopet. Da je zaljubljen, kar tako vulgarno zaljubljen, tega sam sebi ni hotel priznati, — bil je malo ponosen na dosedanjo nezmagljivost; da jo pa ljubi resno, da se rodi v njem ona globoka, goreča ljubezen, katera le jedenkrat objame človeka, — tega pa si ni mogel priznati, kajti življenje in družba sta mu bila vcepila preveč frivolnih nazorov.

Samo jeden trenutek mu je prišla bliskoma ta misel, zaničljivo je raztegnil ustni. Misel je bila s tem zavržena, absolvirana; v prsih pa mu je vendar nekaj ostalo, nekaj težkega, kakor kamen, neka neznana, neumljiva skrb, — ali skoro — hrepenenje.

Ta večer se je potem ogibal guvernante, akoravno je večkrat nehoté pogledal proti salonu, kadar mu je udaril njé zvonki glas na uho. Videl je tudi pri taki priliki, da je prinesel Meden hipoma dva

velika šopa krasnih cvetic v sobo ter podaril jednega Elzi; drugi je bil menda namenjen hišni gospodinji.

„Okoren in neroden človek to!“ mislil si je Hrast; „zdaj nosi šopke; neprilično je to in nedostojno.“

Tega pa ni hotel v poštev jemati, da ima Meden kot bližnji sosed in star znanec posebne svoboščine.

Čas je potekal in lovci so se po čaji, kateri jih je ogrel do dobrega, odpravljali domov. Zdolaj je bilo upreženih več vozov, in na te so sedali gospodje.

Doktor je bil jeden zadnjih, ki so pristopali po stopnicah. Pri gospodinji se je bil sicer že poslovil, in Bolè je bil okrajnega glavarja spremil do voza, — a doktor se je še obotavljal v garderobi. Naposled ide vender, a v koridoru sreča, kogar je iskal, — Elzo. Bilo pa je, kakor da bi mu bila ona prišla nalašč naproti.

Iz velikega šopa cvetic, katerega je še nosila v rokah, vzela je dve vijolici ter podavši ji doktorju, dejala šaljivo in s koketno ljubeznivostjo:

„To bodete od Nemke vender vzeli?“

„Oh, gospica, rekel sem že, da Vam ona beseda ni veljala! Ali mi jo odpuščate?“

„Bog varuj! Zarad nje bodeva še računjala!“ deje ona na pol resno, na pol šaljivo.

Pa doktor ni čutil ni jednega ni drugega glasu; vse, kar je govorila ona, dozdevalo se mu je le ljubeznivo. Podala sta si roki, in ona je njegovo tudi na lahko stisnila.

Zdolaj so ga že klicali. Skočil je na bližnji lojterski voz in potem se je odpeljala vsa družba; vsa najboljše volje.

Tudi doktor je bil zdaj vesel in srečen! Glasan ni bil, nego tiho je sedel na svoji deski, v rokah pa je varno držal svoji dve vijolici. K sreči je bila noč jako temna.

(Dalje prih.)

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelji :

Janko Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO III.

V LJUBLJANI, 1. APRILA 1883.

ŠTEV. 4.

Cyclamen.

Roman.

Spisal Janko Kersnik.

Peto poglavje.

Zakaj nas pač mučijo časih spomini s tako elementarno silo? Kadar jih najmenj potrebujemo, najmenj pričakujemo, stopijo nam pred oko, in na uho nam zvené nekdanji znani, in kakor smo sami mislili, pozabljeni glasovi. Ne treba, da bi človek štel petdeset let in da bi imel za seboj burne ali vsaj nemirne dni; tudi mladega, čigar pot je vodila do zdaj vedno po varnem ravnem svetu, tudi njega posilijo take bridke ure: saj je ni žive duše na svetu, katera bi mogla mirno reči o sebi, da se jej ni ničesa kesati, ničesa sramovati.

Taka se je godila zadnje dni doktorju.

Odkar je prinesel oni dve vijolici domov ter ji hranil na oknu postavljeni v kozarec vode, in kadarkoli mu je bil v spominu lahki, mehki stisk Elzine roke, vselej so mu vstajale v spominu podobe iz minulih let in kakor kragulj Prometeja, tako so doktorja ujedali ti spomini že par večerov; vračal se je zgodaj iz gostilne domov, in potem je sedel blizu do polnoči zamišljen pri mizi in sem ter tja brskal in iskal in prebiral po starih pismih

Bilo je morda pet ali šest let prej. Hrast je bil tedaj koncipijent pri znanem advokatu na Dunaji in kakor je ta čislal Hrasta dobrega, umnega delavca, tako priljubljen je bil mladi doktor v družini svojega šefa. Zato je bilo tudi redno, da je spremljal vsako

leto, odkar je bil v tej prisarni, — in bil je tam do zdaj vsa leta po dovršenih študijah, — odvetnikovo družino v poletnih mesecih ven na deželo ter ostajal kake tri do štiri tedne tam na počitnicah. Bila je tu navadno postarna soproga odvetnikova, sin njegov, takrat še vseučiliški studiosus, in dve že omoženi hčeri, kateri sta se se ve da bolj brigali za svoje otroke nego za drugo družbo. Hrast je torej občeval največ z mladim študentom, s katerim sta obhodila in oblazila vso okolico in vse gore in doline v obližji. Onih prostih par tednov je naglo minulo, in potem se je pričel zanj zopet stari vsakdanji posel.

Pred petimi ali šestimi leti torej, — natančnega časa ne vemo več, — stanovala je vsa ta družina zopet za par poletnih mesecev v prijazni vili blizu Badna pri Dunaji. Bila je letos mnogobrojnejša nego sicer, kajti pridružil se jim je bil nekov sorodnik z Moravskega s svojo hčerko.

Mlada je bila ona, menda komaj osemnajstletna, lepa, izobrazena in — recimo — duhovita.

Pa čemu bi tu po okoliših pripovedovali? Zaljubila sta se drug v drugega, Hrast in mlada Katinka, in nekega krasnega večera, — mesec je sijal jasno na nebu, in mlačna sapa je nosila rožno vonjavo čez sečo; — hodila sta po samotnem potu v zadnjem konci vrta, in tu sta se v prvič poljubila.

Pa — je li bila to prava, vroča ljubezen, katero je nosil on v srci?

Sam si ni bil tega v svesti in se tudi vprašal ni o tem. V Hrastu je tičalo preveč onega, kar imenujemo površno vulgarno: materijalizem, kar pa v istini ni nič drugega, nego — sebičnost, samoljubje. Samoljubni, sebični ljudje pa požrtvovalne globoke ljubezni niso zmožni, premaga jih in stori jih sužnje jedina pohotnost.

Hrast je bil tedaj še jako mlad, in ko je znal, da ga dekle ljubi, in ko jima je bilo moči parkrat srečati se na skrivnem in objeti in poljubiti, bil je srečen in vesel tudi on. Čeravno poln lahkih nazorov, katerih največ mu je vcepila, kakor smo že omenili, lahka družba, rekel si je, da ljubi deklico — saj je bilo to v prvič, da je bil v taki razmeri z žensko. O resnici, o vztrajnosti te svoje ljubezni premišljevali pa ni imel povoda.

Čisto drugačna je bila Katinka. Oklenila se je mladega moža z vso iskrenostjo in zaupljivostjo prve nedolžne ljubezni. Dvojiti o resnici njegovih besed jej ni prišlo na um, in kakor ga je ljubila sama, tako je sodila o njegovi ljubezni.

Njijina razmera je ostala po dogovoru obeh tajna; o prihodnosti pa nista govorila.

Tako so minuli oni štirje tedni, kateri so bili odmerjeni Hrastu za odpust; potem je moral zopet v mesto. Odslej sta si vedno dopisovala, zlasti ko se je bila Katinka vrnila z očetom na Moravsko. Videla sta se zadnjikrat v odvetnikovi hiši, kjer se je deklica jeden dan mudila, pa govoriti nista mogla na samem.

Med dopisovanjem je potekalo leto, in bližali so se zopet gorke poletni dnevi. Odvetnikovi so se odpravljali na odhod, — letos so hoteli na Solnograško in tudi Katinko so pričakovali, da jih spremi tja, — doktor Hrast pa letos ni hotel ž njimi. Izprosil si je bil odpusta, da gre za nekoliko tednov v domovino, na Kranjsko, katere že več let ni videl.

Katinki dolgo časa ni pisal, akoravno je redno prejemal liste od nje.

Mislil je preveč o svoji advokatorski preskušnji, o mestu, kjer bi se naselil, in — da govorimo odkrito, — hladan in mrzel je bil postal v svoji ljubezni. Deklica je bila predaleč, in pisma njena, akoravno tako ljubezniva in gorke, vendar niso mogla netiti ognja v njegovih prsah. To je naravno pri tacihi ljudeh, kakor on.

Ko je bil povedal deklici v prvič, da jo ljubi, in pozneje še, — nikdar si ni bil prav tega čuta v svesti, morda je ne vedé sebi in njej lagal; zdaj pa, ko se je jel ogibati nje, tudi ni premišljeval o nagibih.

Šel je torej domov na Kranjsko.

Lesem ni bilo nobenega pisma; saj ubogo dekle, ki si je ubijalo glavo, zakaj in kako je vse to, ni vedelo, kam bi pisalo. Hrast pa si je podaljšal odpust, rekši — da je bolan. Ko je slutil, da mu ne bo več prilike, sniti se s Katinko, vrnil se je na Dunaj, a tam je takoj svojo službo odpovedal. Pridobil si je bil mesto v domovini. Predno pa je odšel, prejel je od ljubice še jedno pismo, in to je bilo zadnje. Žal besede ni bilo v njem niti očitanja; vprašala je le, zakaj je ne ljubi več?

In on?

Odgovoril jej je ter napisal šest dolgih strani; trdil je in se rotil, da jo ljubi, — pa da je vse njijino počenjanje, vsa razmera — brez nade, brez upanja; da nimata premoženja, da on niti ne ve, kdaj bode samostalen, in kdaj si bode pridobil toliko, da bode dovolj dvema. Govoril je, kakor bi bil on žrtev, jedina žrtev svojega — poštenja. In koncem je dejal, da je nikdar ne bode pozabil! —

Odgovora na vse to ni bilo, in ko je poldrugo leto pozneje iz pisma starega odvetnika z Dunaja pozvedel, da se je Katinka omožila, — dozdevalo se mu je, kakor bi ga bil kdo opomnil starih, z davna pozabljenih sanj.

Katinka pa je bila vzela bogatega posestnika, toda — starega, bolnega moža.

„Brez premoženja je bila ona,“ pisal je odvetnik.

„Brez premoženja!“ ponavljal je tudi Hrast, prebravši to pismo ter vrgel je v predal.

Potem pa ni čul več njenega imena, in tudi sam se je le redkokrat spomnil; da je pa kaj zakrivil, da je grešil proti njej s svojo nezvestobo, tega si tudi nikdar očital ni, kajti sodil je njo po sebi, in možnost njena mu je še bolj potrdila to sodbo.

Srce se mu pa do zdaj tudi ni bilo zopet vnelo.

In zdaj? . . .

Dva večera že se je bil zgodaj vrnil iz gostilne domov ter dal tako znancem povod ugibati in govorčiti o njegovi zamišljenosti in melanholiji, kakor je rekel Megla afektirano.

„Jaz pa vem, kaj je doktorju!“ reče drugega večera sodnik Majaron skrivnostno ter iztrka svojo pipo na tla. „Zaljubljen je, prav v istini zaljubljen! Včeraj mi je cel akt iz pisarne odnesel, in ko sem danes slugo k njemu poslal ter ga za akt terjal, poslal mi je drug akt, katerega je bil baje predvčeranjim pri adjunktju pobasal.“

Družba se je smijala.

„Pa kam, v koga se je zaljubil?“ vpraša davkarski nadzornik.

„Tega ne vem! Jaz sem le preverjen, da je zaljubljen; drugo je vse brez pomena. Pa čakajte — kaj pa, ko bi ta Boletova guvernanta . . . ?“

„Ni mogoče!“ oporeka lekar, „to guvernanto bo vzel Meden! Ves trg je poln tega.“

„Zato se pa doktor Hrast vendar tudi lahko zaljubi v njo,“ — ponavlja Majaron.

„Jaz ne verjamem niti tega, niti onega,“ pristavi s pomenljivim glasom Megla ter vleče na vso moč dim iz pipe.

„Se ve da! Ha ha!“ oglasi se davkarski nadzornik; „o Vas, gospod adjunkt, se pa trdi, da ste že dvakrat pali pod Boletovim gradom raz Kurentovega konja, odkar je ona guvernanta tamo.“

„To je grda laž!“ huduje se Megla.

„Jaz ne vem; priča nisem bil, toda sigurno je, da ste vsacega popoludne v sedlu, in na poti proti Drenovemu! Haha!“ smeje se nadzornik.

V tem, ko je ona družba reševala to za trg jako važno stvar, sedel je Hrast doma ter bral pisma — nekdanje svoje ljubice Katinke.

Do zdaj tega ni bil še nikoli storil, v vseh minulih letih ne.

Ona mehka, gorka ženska roka, katero je držal pred nekoliko dnevi v svoji, spomin na Elzin smehljaj, na nje pogled, in pa ta močni omamljivi duh vijolic na oknu, — vse to je zakrivilo, da so mu vstajali tako živi spomini na oni minuli kratki čas, ko je tudi on objemal in pritiskal k sebi vitko deklico. Nje ni imel, pa pisma njena so ležala v spodnjem predalu njegove mize, v zadnjem kotu, zaprašena in pozabljena; poiskal jih je in bral.

Smeh mu je legel časih okrog usten, a proti polnoči je odrinil te prašne liste od sebe, naslonil glavo v roko ter tako dolgo, dolgo srpo gledal pred se.

Pa to ni bila vest, to ni bil več spomin na nekdanjo ljubo: na oknu sta duhteli v kozarci vode oni vijolici, in na uho mu je zvenel vedno glas: „To bodete od Nemke vender vzeli!“

Šesto poglavje.

Veliki teden je bil tu. Južen veter je odpravil že prej s polja, brdov in goric vso belo odejo, le tam više v podnožji planin in po njih se je bliščal še sneg v jasnem pomladanskem solnci.

Tu doli pa je bilo krasno. Vse ceste in steze so bile suhe in gladke, za vsako mejo so moleli šopi rumenih trobentic iz mahovja, tam pod skalo se je širil beli teloh in z leskovja in vrbovja se je vsipal cvetni prah.

V borjanski farni cerkvi so se vršile velikotedenske duhovne molitve, in tam se je med pevci odlikoval zlasti Megla. Veliki Pa-lestrinijev „Miserere“ je bil njegov ponos; vsako leto se je pripravljaj na to. Kar je bilo študentov gimnazijalcev doma na počitnicah v Borji in v okolici, ali bogoslovcev in celo nekaj vseučiliških dijakov: vsi so peli tam poleg dekana in kaplanov v dveh stranskih klopeh pri velikem oltarji velikotedenske lamentacije. Po cerkvenem opravilu okoli štirih popoludne pa so šli sleherni dan pevci na dekanovo povabilo v farovž; in tam je bilo za par ur vina dovelj in

poleg tega sira, kruha in presnega masla; drugega ne, — kajti od srede do nedelje je bil v farovži strog post.

Pobožnih se je zbiralo vsak dan več k popoludanskemu opraviilu; petje, ki ni bilo slabo, zanimalo je posebno ženski spol. Med drugimi je prihajala tudi guvernanta z Drenovega s svojima gojenkama.

Megla jo je ugledal že v sredo v cerkvi in dan na dan je bolj povzdigoval svoj glas. Po opraviilu je postajal med cerkvijo in farovžem, kakor Herkul na razpotji: ali Elza, — ali dekanovo vino, — na desno ali na levo; tako je ugibal. Pa levica, rekše: farovško vino je zmagovalo. Zarad tega pa Elza tudi ni bila brez spremljevalca.

Bodi si naključje, bodi si namen, a sigurno je bilo vendar, da je doktor Hrast redno ob istem času vsak dan zapustil svojo pisarno ter se šetal po ulici proti cerkvi. Srečaval je več znanih gospij in gospodičin, pozdravlja je jih, a ogovoril ni nobene. Pred guvernanto pa, ki je prihajala z Boletovima dekletoma malo pozneje, postal je in, govoreč par vsakdanjih fraz, obrnil se ter krenil z malo družbo po lepi, suhi cesti proti Drenovemu. Dekletci sta skakali po trati, nabirali cvetice, pobrali tu in tam ob mejah kakega zalizanega polža ter stopali zopet križem čez ozki jarek poleg ceste.

Doktor in guvernanta sta bila pa vtopljena v svoje pogovore.

„Zakaj ne prihajate v cerkev k molitvam? Petje je res dobro, in glasovi — kakor bi bili izbrani!“ reče Elza, ko sta bila prišla na veliki petek popoludne iz trga ven na solnčno plan.

„Glavni uzrok je, da nimam časa; tudi jaz ljubim petje, a vendar — ko bi imel tudi časa dovelj, teh lamentacij bi ne poslušal rad.“

„Kako je to?“

„Nekaj čudnega je v teh napevih; rekel bi, da počasi, polagoma omamljajo človeka, tako rekoč v prsi, v dušo sezajo, — a ničesa ni v njih, kar bi budilo in užigalo fantazijo!“

„A, Vi me spominata Hauffovega Satana“; reče živo ona, „pa odkrito povedano, do mene te pesni nimajo takega vpliva, kakor ga opisujete! V meni ravno fantazijo najbolj budé. Pomislite le oni krasni himnus, s katerim končuje sleherni dan to petje: Vam li ne vstajajo pred dušo morje in gore, narodje vseh stoletij, živali in drevesa in skale in vse, vse poje . . .“

Pogledala je Hrasta.

„Ah, Vi se mi posmehujete, ker mislite, da izvirajo te moje besede iz prenapete pobožnosti! Zagotavljam Vas . . .“

„Ni treba, gospodična!“ reče on še vedno v smehu, „osupnilo me je le to Vaše navdušenje.“

„Glejte, oni psalm ima takov vpliv! In če stopim po opravilu ven iz temne cerkve, — tu zunaj pa je nebo tako čisto, tako jasno, in pomladansko solnce kliče na dan vso spečo prirodo: potem dvojno čutim in morda tudi malo umem poetično silo teh pesnij.“

Čudno; guvernanta je govorila vse to naravno, mirno, pa vendar gorko; in tudi brez vse umetne koketnosti. Doktor jo je pogledoval od strani, pa zdaj sam ni znal več, zakaj je osupnen. Bil je to morda, ker jednacega navdušenja ni bil zmožen. —

„Ali Boletovi pričakujejo gostov v praznike? vpraša, da bi presuknil govor.

„Menda ne; pa gotovega ne vem; Vi boste prišli jedenkrat popoldne?“

„Bom; ne pogrešate me itak ne gori na Drenovem.“

„Saj še, vsak teden ne prihajate.“

„In še to je dovolj jezikom,“ omeni Hrašt na videz nejevoljno.

„Katerim jezikom?“ vpraša Elza ter postane.

„Hudobnim!“ reče doktor in gleda v tla, korakajoč počasi dalje.

Elza se je nasmehnila za njim, a potem pospešivši svoj korak, vprašala naivno: „Jaz Vas ne umem; kako mislite to?“

Njemu je bilo že žal, da je izprožil ta pogovor; tu sredi ceste vpričo malih Boletovih dekletic jej vendar ni mogel povedati, da ljudje stikajo njeno in njegovo ime. Kaj, ko bi ga potem ona vprašala: kako on sodi o tem, ali sploh kaj jednacega; povedati bi jej moral prikrito ali odkrito, da jo — ljubi! Ljubi? Je li res?

Mignil je z ramama tem svojim mislim, in vendar je čutil, da mu bije srce kar gori pod vratom.

„Ali mi nečete odgovoriti?“ deje ona ko prej, toda bolj laskavo. Hrašt si je pomagal.

„Vi še ne poznate hudobnega sveta,“ dejal je skoro patetično, „izkusili ga bodete, toda zdaj ga pustiva v miru!“

Pri teh besedah se niti ni ozrl v njo, in zato tudi porogljivega smehljaja na njenih ustnih ni videl.

A ona je bila hudobna.

„Vi niste prijazni, gospod doktor,“ dejala je z očitajočim naglasom; „tu govorite o zlobnih ljudeh, in sicer tako, kakor bi meni pretila nevarnost, a potem mi zopet vse prikrivate!“

„Tu ni govora o nevarnosti,“ oporeka on naglo; „nikari se ne vznemirujte zaradi tega; o priliki Vam bom pač vse razložil.“

Bližala sta se že razpotju, od koder vodi stranski kolovoz na Drenovo. Na jedenkrat postane zopet guvernanta.

„Ali verujete Vi v predestinacijo?“

„Kaj Vam je denes, gospodična? Ali prebirate knjige svetega Avguščina, ali Vas je veliki petek tako razburil — jaz Vas ne umem.“

„Ne, ne, doktor, brez šale! Pa vprašala nisem tako, kakor sem mislila. Čakajte, takoj popravim. Ali verujete Vi, da so nam glavne premembe, poglavitni, ali recimo, merodavni dogodki v našem življenji — namenjeni?“

„Nikari si ne ubijajva glave o tem! To so mislili in govorili in pisali že . . .“

„Drugi bolj duhoviti in učeni — možje — se ve da, hočete reči,“ oporeka Elza; „a iz tega ne sledí, da bi se vsak moral tem avtoritetam, tem filozofom toliko klanjati, da bi mu ne pristovala svoja sodba. Vsak človek ima svoje misli! Odgovorite mi torej!“

„Kaj Vam pomaga moja objektivna sodba?“

„Pomaga? Tega ne! Pa radovedna sem, kako Vi sodite. Jaz imam tu, v tej stvari gotove, stalne nazore.“

Hrastu to modrovanje ni bilo po volji. On sam se z enakimi premišljevanji ni bavil nikdar, in zdaj se ga je ostro polastil čut, da mu guvernanta rase čez glavo, ne s svojim izobraženjem, nego s samostalno sodbo.

Pa otresel se je naglo te misli ter dejal po kratkem molku: „Jaz nisem gotov o tem v svoji veri.“

Dalje ni mogel, akoravno bi bil ravno tu rad kaj duhovitega zinil. Jezilo ga je to, in nekako hudobno je vprašal:

„Ali tudi z gospodom Medenom rešete take stvari?“

Ona je čutila posmeh ter mu ravno tako porogljivo odgovorila: „Ne! ž njim govorim o cveticah, o žitu in poljedelstvu in če hočete tudi o vremenu. Pa on ume vse to!“

„Ne dvomim!“

Šla sta nekoliko časa molče dalje.

„Pa — zakaj Vas zanima ono vprašanje?“ povzame zopet Hrast besedo. Ni mogel najti družega predmeta.

„Čakajte, gospod doktor!“ méni zopet ona; „odgovorite mi na drugo. Pa ne smejte se! Ali imate Vi kaj verskega prepričanja?“

Hrast bi se bil v istini skoro na glas zasmijal: tako šegavo se mu je zdelo to nepričakovano vprašanje; samo resni guvernantin obraz ga je zadrževal.

Odgovoriti pa tudi ni mogel takoj. Nameraval je obrniti vse na smešno stran in rešiti se z dovtipom, a njeno lice se mu je kazalo tako odločno in resno, da si ni upal. Storil je par korakov in potem dejal mirno: „Vi hočete resen odgovor? Nekoliko vere imam, kar mi je še ostalo iz mladih let, in vendar, če prav premislim, — — malo je te vere, ali pa nič!“

„In s čim ste jo nadomestili? Nekoliko filozofije ima vsak človek!“

„Nadomestil? Jaz nikdar nisem čutil te potrebe!“ reče on lakonično.

„Torej ste popolen indiferentist.“

„Da, da!“ hiti Hrast, kajti pogovor mu je postajal neprijeten.

„Oh, le čakajte, gospod doktor,“ zavrne Elza v novič; „tu imava še par sto korakov do razpotja in med tem se lahko po polnem dogovoriva o tej stvari.“

On je pogledal po cesti.

„Vi ste prav velikotedensko razpoloženi, gospodična!“ reče potem naglo. Začutil je instinktivno, da se guvernanta namerava vzpeti čez njega in da ga je prijela ob njegovi najslabejši strani.

Bil je res verski indiferentist — ta doktor Hrast, in kakor je bil več v svoji stroki in doma v lepi književnosti, — vera in sploh vsa filozofija mu je bila deveta skrb.

Samoljubje pa mu ni dopuščalo, da bi se dal premagati. Vedel ni, kaj hoče guvernanta, a čutil je, da ga namerava nadzirati.

Pa tudi ona je zdaj ponehala. Ugledala je bila nekakov neprijeten izraz na doktorjevem lici in zato je dejala zdaj s smehom: „Prav imate! Veliki petek me je prevzel.“

„Jaz Vas bom kaznoval za vse to, — v prihodnjič, ko se snideva gori na Drenovem,“ reče Hrast dobrovoljno ter pokaže s prstom gradič, ki se je svetil pred njima na griči v zahajajočem solnci.

„Ni treba prorokovati! Že vem — kako! S slovnico, — ka-li?“

„Še ozrli se niste v njo!“

„Bodemo videli!“

Tu sta bila na razpotji. Dekletci sta tekli že daleč pred njima proti domu.

„Lahko noč, gospod doktor!“ dejala je guvernanta gladko slovenski ter se nasmijala. Bilo je prvič, da je slovenski govorila. Podala sta si roki, kakor navadno vselej, kadar sta se ločila.

Hrast njene ni mogel izpustiti.

„Gospodična!“ izustil je po tihem, naglo in skoro hripavo.

Stala sta na prostem polji, niti drevesa ni bilo blizu; gori v oknih belega gradiča se je žarilo solnce, tam v ozadji je šumela voda ob tovarni, in nad njima po nebu je podil gorki jug par lahkih oblčkov.

Elza je povesnila oči, a potem se naglo ozrla gori proti gradu ter skušala odtegniti roko doktorju. Slutila je, kaj on namerava, a to jej zdaj ni bilo ugodno, ali pa se je zbala, da ne bi bil kdo neprilčna priča temu prizoru.

„Z Bogom!“ dejala je naglo nemški; z lica jej je odsevala lahka rudečica; „v gradu me bodo že pogrešali. Milica! Anica! Čakajta! kam sta hiteli?“

Odšla je urno proti gradu.

Sedmo poglavje.

Velikonočni ponedeljek zvečer je bila zopet beseda v borjanski čitalnici; po besedi pa ples. Ta veselica je bila zadnja v zimski dobi in do adventa je potem počivalo društveno življenje. Torej se ni čuditi, da je bila ravno velikonočna beseda vsako leto jako mnogobrojno obiskovana.

Vnanje lice te besede je bilo tako, kakor one, katera se je vršila pustno nedeljo zvečer. Tudi nocoj si je bil tajnik Koren izposodil črne hlače od Megle, in tudi nocoj je bil le-ta izpil nekoliko surovih jajc. Toda zdaj se je zgodilo zadnje samo iz preservativnih ozirov, kajti Megla ni bil hripav.

Neizogibni prolog je govorila nocoj gospodična Filipina Vrtačnikova, katera se izjemno ni bila skregala z odborom. Sodnikova Marica je imela posla dovelj v gledališki igri. Tu je nastopilo tudi nekaj novih močij: gimnazijalci in vseučilišniki, — študentje, ki so zdaj bivali doma, in katere je adjunkt Megla vedno grdo gledal; kajti kadar so se ti prikazali, izginila je njegova veljava, kakor breznov sneg. Toda odstraniti jih ni mogel. Hrast ni dovolil tega, nego še vabil jih je.

Sodnika Majarona je v domišljiji zopet glava bolela, kakor na pustno nedeljo, in tudi nocoj je meril zadnjo gostilniško sobo borjanske čitalnice pušič iz svoje dolge pipe. Prišel je bil malo prej z lova, in zato je umljivo, da je še vedno tičal v visokih škornjih in kratki lovski suknji. Čeravno je koledar oznanil že z davna lovcem: palmarum-tralarum, — vendar je Majaron ves dan iskal po gozdih in travnikih kljunjačev; toda brezvspešno. Zato je bil tudi slabe volje.

In še nekaj družega ga je jezilo. V prvih dveh sobah so sedeli navadni gostje: učitelji, finančni nadzornik, zemljiški knjigovodja in drugi; a v zadnjo sobo ni bilo nikogar onih, kateri so bili poklicani na to mesto; vsi so bili v dvorani. Zato je ostal sodnik sam s svojim pivom, se ve da le, dokler je trajala beseda.

Pa tudi pozneje se sobica ni napolnila; kajti dame so nocoj plesale.

Boletova gospa in guvernanta sta bili tako rekoč središče, okoli katerega se je vse sukalo. Gospa je imela nocoj najlepšo in najukusnejšo toaleto, Elza je bila pa navzlic jako priprosti opravi najlepša plesalka.

Bolè je gledal ples do prve kadrilje, potem je šel poslušat sodnika in povesti o njegovih denašnjih lovskih dogodkih. Doktor je pa plesal z vsemi plesalkami se ve da, katere so šteje v družine dostojanstvenikov, največ pa z ženo svojega prijatelja Boleta in z Elzo. Pa pri zadnji je imel dva huda konkurenta.

Meden, kateri je nocoj izjemno že pol ure pred začetkom besede stražil pri vseh vhodih, — porabljal je vsak prost trenutek, katerega je imela Elza, da je ali govoril, ali plesal ali promeniral z njo po dvorani. Velik, krasen šop redkih cvetlic, katerega jej je bil prinesel, vzbujal je občno pozornost in pri ženskem občinstvu — nevoščljivost. Takoj za Medenom je bil Megla jako pazljiv, da guvernanta ni ostala par trenutkov sama, in potem — doktor. Le ta je bil vsaj toliko previden, da si je že med besedo zagotovil nekaj plesov pri njej, za to je bil njegov tudi kotiljon, katerega je vodil Megla.

Ples je zaljubljenim ljudem jako nevaren; kajti gotovo je, da človek med plesom, bodi si že zaljubljen ali ne, govori največ neumnostij. Oh, koliko jih je, ki se trudijo biti duhovitim, dovtipnim, a zaman; tako je, kakor bi jim bila pamet zlezla v pete.

In tudi nepreviden, prenagel je človek tedaj, kadar v šumeči godbi suče svojo vitko plesalko ter v rokah in ob vsem životu čuti, kako naglo vrè njej kri po žilah.

Gori v kotu dvorane blizu godbe sta sedela Elza in doktor; ne daleč od njiju Boletova gospa in njen plesalec, Meden. Pozornost vsega občinstva je bila obrnena v Meglo, ki je sredi dvorane stoječ aranžiral novo kotiljonovo podobo.

„Bom li nocoj tudi prejel jedno vijolico iz Vašega šopa?“ vprašal je Hrast poluglasno.

„Vam je li mari do nje?“ deje ona ter stisne svoj vroči obrazek med cvetice.

„Vi dvomite?“

„Kam ste deli oni, kateri sem Vam zadnjič ponudila?“

„Hranim ji doma.“

Pogledala sta se: ona njega resno, mirno; on njo nekako zmoten, ali v zadregi.

Tu pa je zaklical Megla: „Kotiljon!“ Pari so vstajali s stolov ter plesali valček.

Tudi doktor je plesal jedenkrat po dvorani. Razburjen je bil in težko je sopel; bližal se je že svojemu sedežu, a še jedenkrat se je zasukal po dvorani.

„Ali mi verujete, da Vas ljubim?“ vpraša med tem svojo plesalko; pa ni se je upal stisniti k sebi.

Ona se je zarudela, a pogledala ga ni, niti mu odgovorila.

Priplesala sta zopet do svojih sedežev; on zmoten, nèm in ves poten; ona mirna, kakor bi se ne bilo nič pripetilo. Igrala se je s svojim šopom, in tudi kakor igraje izpulila iz njega vijolico ter jo podala doktorju.

A ozrla se ni vanj.

(Dalje prihodnjič.)

Cyclamen.

Roman.

Spisal Janko Kersnik.

(Dalje.)

Je li to Vaš odgovor?“ vpraša on po tihem.

„Ali umete ta jezik, ta razgovor? Saj ne veste, kakov pomen ima vijolica!“ deje ona šegavo ter mu pogleda od strani v vroče lice.

„Res, da ne,“ hiti doktor; „tudi nisem mislil na pomen vijole nego samo na to, da ste mi podali zdaj to cvetko.“

Elza je malomarno pulila široki svilnati trak ob svojem šopu, in naglo dvakrat zaporedom ozrla se v Hrasta; pa vselej je imel pogled nekaj resnega, celó ognjenega. Ko bi ja bil kdo strogo opazoval in ko bi bil imel dovolj psihologičnega iskustva: nehoté bi se mu bil moral vriniti spomin na mačko, ki ima onemoglo miš pred seboj ter se igra ž njo. Pa doktor ni vedel, da je on ta miš. Hotel je ponoviti svoje vprašanje, a v tem trenutku je prišel Megla ter odpeljal guvernanto v sredo dvorane. Doktor je ostal sam ter igral si s pahljačo, katero je bila njegova plesalka na stolu pustila.

Ne daleč od njega sta sedela Boletova gospa in plesalec Meden. Njijin razgovor ni bil posebno živahen, kajti Meden v obče ni bil spreten družbenik, Boleška pa je svojo pozornost obračala bolj tjà, kjer sta sedela Hrast in Elza. In vedela je dobro, kaj se godi med onima; kajti ženske imajo v vsem, kar jih le količkaj zanima, boljši dar opazovanja nego mož.

Boletova gospa ni bila koketna; nikdo jej ni mogel v tem oziru kaj slabega očitati; pa jezilo jo je, da se doktor toliko bavi z guvernanto in da je, kakor je bila ona prepričana, — v istini zaljubljen v Elzo. Uzrok te nejevolje pa ni bila ljubosumnja, nego razžaljeno samoljubje. Prej se je doktor Hrast, ki je bil jeden prvih osob tu v trgu in morda v družbenem oziru prvi izmed vseh, sukal osobito okoli nje, in do denšnjega dne je bil na vsaki čitalnični

veselici njen plesalec pri kotiljonu; zdaj pa si ga je po polnem osvojila njena guvernanta. Zdelo se jej je, kakor bi bila nekako smešna postala, in da se jej rogajo na tihem druge gospe in gospodičine, katere tudi drugikrat niso smele posebnih milostij pričakovati od doktorja.

Skušala je prikriti in zatreti svojo nejevoljo; a to ni bilo lahko. Najedenkrat se oglasi celó sodnikova soproga, ki je sedela za njo ter gledala strogo in ob jednom ljubeznivo vsacega, ki je plesal z njeno Marico; le-ta jej šepne na uho: „Doktor nas pa nocoj čisto pozablja in zanemarja!“

Boleška je stisnila ustni; zdelo se jej je, da je hotela ona reči: „Vas“, a ne „nas zanemarja“. Pa vender se je naglo in s smehljajem obrnila ter rekla sodnikovi: „Ne, meni se ne dozdeva!“

Na to je tudi ona zopet molčala.

V tem trenutku je opazila Boleška, da podaje Elza doktorju vijolico iz šopa, ter videla njijine poglede.

Sklonila se je k Medenu, ki si je ravno s svilnatim robcem brisal pot s čela, in mu rekla po tihem in kakor bi se hotela malo-marno šaliti: „Vaše rožice rade romajo, gospod Meden!“

Le-ta se je ozrl naglo na njen šopek, kajti tudi tega je bil on prinesel.

„Ah, ne bojte se,“ nasmehne se ona malo ironično; „te ne ubežé nikamor. Pa druge, druge so silo premakljive.“

Zdaj se je Meden se ve da obrnil proti Elzi in ugledal je res vijolico v doktorjevi roki.

„He he he!“ zasmijal se je s svojim rohnečim glasom ter pogledal dvakrat zaporedom oni par in svojo plesalko. Vedel ni, kaj bi odgovoril.

„Pazite, pazite, gospod Meden!“ deje zopet Boletova gospa ter poskuša svojemu obrazu podeliti nekakšen resen in dobrovoljen izraz, kakor ga ima mati, ki svari svojega sinka, ne da bi ga karala.

Boleški je to jako dobro pristovalo; bilo je to jedina njena koketerija, a poznal jo je do zdaj morda samo Hrast; drugi ne.

„He he he!“ smijal se je zopet Meden, a potem je dejal vender samosvestno: „Kaj to? Jedna vijolica! Prihodnjič jih bom poslal doktorju cel šop, da ne bo drugod prosil!“

Ona se je morala nehoté nasmehnuti.

„Ali menite, da je doklor v istini prosil one rožice?“ dejala je potem malo zlobno.

Odgovora ni mogla pričakovati, kajti tudi njo je odvedel Megla v krog sredi dvorane, kjer se je hotel izkazati s čisto novo kotiljonsko podobo; da bi bila tudi ostala na svojem sedeži, odgovora bi vendar ne bila prejela, ker Meden je po polnem umolknil. Še zasmijal se ni.

Ko so si volili malo potem gospodje svoje plesalke, menjala sta svoji dami Hrast in Meden, kakor po dogovoru.

Oba sta skušala pogovor med plesom, pa Meden ni bil nič bolj duhovit, nego Hrast, ki se je z očmi ogibal pogledov Boletove gospe.

„Kako Vam dopada denašnja beseda, milostiva?“ vprašal je z jedinim namenom, sploh nekaj izpregovoriti s svojo plesalko.

„Lepa je, kakor vse, katere se pod Vašim nadzorstvom prirejajo, gospod predsednik!“ odgovori Boleška šaleč se.

„Vi se vedno posmehujete!“ očita on.

„Bog varuj! Sami ste prepričani, da je beseda lepa, in doma v skrivnem predalu svoje pisalne mize imate že dopis za „Slovenski Narod“ pripravljen, ki povzdiguje v tretje nebo vse denašnje igralce in igralke, pevce in deklamatorje . . . recite, da ni res!“

Doktor se je smijal.

„Škoda, da naša guvernanta še ni prišla z Vašo slovnico tako daleč, da bi mogla jedenkrat na ta čitalniški oder stopiti!“ nadaljevala je gospa s porednim naglasom.

„Zakaj?“ vprašal je Hrast mehanično.

Stala sta že pred njenim sedežem.

„Radovedna sem, kako bi jo Vi hvalili,“ reče Boleška po tihem; „a propòs, doktor, gospod Meden Vam bo jutri vse pravde odpovedal, katere koli Vam je izročil.“

Hrast se je zasmijal, pa potem vendar nejevoljno mignil z ramami. Te šale so ga jezile, zlasti ker so prihajale od Elzine gospodinje. Odšel je po dvorani iskat si druge plesalke, da zadostí svoji dolžnosti kot društveni predsednik.

Med tem je Meden premišljeval, kako bi najbolj spretno odgovoril svojo plesalko. Zadnje besede Boletove soproge so mu donele še vedno na uho. Ta mož po svojem očetu, na pol kmetskem bogataši, ni bil družega podedoval, nego denar, zato se tudi v vsem svojem življenji ni brigal za to, kar imenujejo izobraženi ljudje takt; kajti tudi tega je treba podedovati!

Že je bil jedenkrat preplesal dvorano, in ker je še več gospodov čakalo Elze za ples, moral se je požuriti, če je hotel kaj ziniti. In začel je res: „Jaz Vam ne bom več cvetic nosil, če jih boste drugim dajali, — gospodična!“

Hotel je to povedati kot dovtip, ali vsaj kot šalo, a čeravno je na konci pristavil svoj neizogibni „He he he!“ — vendar se mu ni posrečilo raztegniti lica v prijazne dobrovoljne gube. Vsi dotični poskusi so imeli le ta rezultat, da je bilo videti, kakor bi se hotel zjokati.

Guvernanti ni bilo težko z jednim pogledom spoznati, kam meri Meden; in čeravno so bile besede njegove razžaljive, hotela jih ni tako tolmačiti; čemu bacniti bogatega graščaka od sebe?

„Kaj pravite? Tukaj so Vaše cvetice!“ reče z naivnim glasom ter dvigne svoj veliki šop.

„Pa jedno vijolico ste oddali!“

„Ah, kako ste Vi zaljubljeni v svoje rože! Samo jedno vijolico — kaj pa je to!“

Meden je bil udarjen s svojim orožjem. Toda še nekaj ga je bodlo.

„Vas je li doktor prosil?“

„Ah, Vi ste res čudni! Menite li, da cvetice ponujam?“

„Tega ne, tega ne, — pa —“

Tu sta bila že na svojem prostoru, kjer je čakal neizogibni Megla, da tudi zaraja jedenkrat z guvernanto. Podaril jej je mali šopek ter zavihtel jo po dvorani.

Tudi Megla ni bil duhovit družbenik, pa nocoj je bil mnogo bolj energičen, nego njegova dva prednika.

„Ali ljubite cvetice, gospica?“ vprašal je, govoreč in naglasujoč svojo nemščino, kolikor mogoče tako, kakor je sam mislil, da je pravilno.

Dobro je bilo, da se je guvernanta med plesom skoro vedno smehljala; zato se jej tudi zdaj ni bilo treba zatajevati.

„O da, da!“ reče veselo.

„Jaz tudi, gospica; jaz tudi ljubim cvetice! In posebno rad jih rišem in slikam.“

„To je lepo!“ reče ona, akopram je vedela, da se Megla laže.

„In še nekaj bi Vas prosil!“ nadaljuje on po tihem; „ko bi mi hoteli dati jedno rožico iz Vašega šopa za spomin, prosim, prav lepo prosim — —“

Elza ni vedela, ali naj bi se smejala, ali bila nejevoljna.

„Malo nesramno je to!“ mislila si je in že hotela ostro odgovoriti, pa tu se domisli Medena; in ravno zdaj sta plesala proti njegovemu sedežu.

„Naj bo, ker tako lepo prosite!“ reče s smehom in glasno, da jo je moral čuti Meden, ter potegne malo cvetko iz šopa in jo poda Megli.

„Pa redú zdaj ne dobite; ta roža velja zanj!“ pristavi potem naglo.

Megli je podrlo sicer to polovico veselja, toda odšel je vender ponosno s svojo cvetko. Meden pa je bil tako zadovoljen, ugledavši tudi na Meglovi suknji rožo iz svojega šopa, da si je mël roki ter Boletovi gospé takoj razodel, da je ona krivo sodila.

„Ste li Elzi to očitali?“ vpraša ona začudena.

„Se ve da!“

„Ah, Vi ste izvrstni!“ zakliče gospa in glasán smeh jo posili. —

Pri zadnjem valčku v kotiljonu so volile dame, in tu je plesal doktor nocoj zadnjič z Elzo, ker po kratkem počitku so hoteli Boletovi domov.

„Zakaj mi ne odgovorite nocoj?“ vprašal je on takoj, ko jo je prijel čez pas.

Zasukala sta se naglo, in on jo je strastno pritisnil k sebi. Ni mu branila, pa tudi odgovorila ni onemu vprašanju. To ga je še bolj razvnelo.

„Vi morda mislite, da se šalim, — ali pa —“

Ona ga je pogledala resno.

„Ali pa — kaj hočete reči?“ ponavljala je za njim.

„ . . . me ne ljubite!“

Molčala sta oba; samo roko mu je ona stisnila, lahko in mehko; pa pregrelo ga je po vsem životu, tako da jo je vnovič divje in strastno zasukal.

„Nocoj Vam ne morem odgovoriti!“ reče ona potem šepetaje in ne ozrši se vanj; „drugikrat; morda bode kmalu prilika; — in do tedaj —“

„Do tedaj?“

„ . . . ostaneva prijatelja!“

Pri teh besedah je uprla zopet svoje mirne, modre oči v njegov vroči, strastni obraz.

Te besede so ga nekoliko ohladile.

„Priateljstvo!“ To mu je bil nekako sumnjiv izraz.

„Ah, Vi me ne ljubite!“ dejal je še jedenkrat, toda skoro osorno.

Pa ona mu zopet ni odgovorila z besedo, nego z roko, z onim mehkim, lahkim stiskom.

In proti temu ni imel nobenega ugovora. Plesala sta še jedenkrat po dvorani, pa v tem je bil tudi konec kotiljonu. — —

Tam v zadnji čitalnični sobi se je zbrala za kratek čas vsa naša znana družba. Dobre volje so bili vsi, razven Boleta, kateri je bil danes nenavadno čmeren; še citirati se mu ni ljubilo.

Hrast pa je prisedel zopet k njegovi soprogi ter prepustil guvernantu sodniku in Medenu. Dozdevalo se mu je, da je je gotov, in zato se ga je polastila neka mala reakcija.

Boleška je to zapazila.

„Obžalujem Vas, doktor,“ šepnila je svojemu sosedu; „kaj nameravate vender?“

„O čem govorite?“ vprašal je na videz osupel.

„Ah, to dobro znate! Nikar ne silite svojega lica v tako nedolžne gube. Pomislite vender — Vi in pa ta uboga, revna guvernant! Pustite jo — Medenu!“

„Uboga — revna“ — to mu je bolj glasno, bolj trdo udarilo na uho, nego „pustite jo Medenu.“

Stisnil je ustni, toda ohrabil se je zopet.

„Vi nimate pravice tako govoriti, milostiva,“ dejal je naglo, toda jako pohlevno.

„Prav imate! Smete me tudi osorno zavrniti; pa vender — pomislite malo o svoji lepi prihodnjosti, o svoji karijêri!“

Govorila je to tako materinsko, zaupljivo, kakor je le ona sama zmožna bila govoriti. In ta žena je bila lepa in še mlada.

Hrast je grizel konce svojih brk ter molčal nekoliko trenutkov.

„Gospa! Milostiva!“ dejal je potem naglo; „ali veste, ali znate, kaj je ljubezen?“

„Jaz ne vem, o kakovi ljubezni govorite; ah, za Boga, kako različno je vse, kar se imenuje s to besedo!“

Povesila je nekoliko glavo in lice se jej je zmračilo. Toda nihče ni opazil tega. Tudi ni bilo dovolj prilike, kajti takoj se je z veselim obrazom obrnila zopet k svojemu sosedu: „Doktor, ne bodiva sentimentalna! Saj sva že mnogokrat premišljevala in reševala take

predmete, a vselej sva se smijala. Čemu bi se nocoj ne? In glejte, jaz sem si vedno prisvojevala nekoliko pravice Vam časi več povedati, nego drugi smejo — tako v navadnem družbenem občevanji. Ni li to istina?“

Hrasta je ta laskavi glas premagal.

„O, to znam, da ste mi prijazni! In hvaležen sem Vam!“

„Torej preudarite in premislite!“

V tem je Bole naznanil, da je voz uprežen. Drenovska gospoda se je odpravila domov. Tudi Meden je imel nocoj svoje konje v trgu ter je ukazal upreči takoj po odhodu Boletovih. Z doktorjem sta se vračala skupaj po stopnicah, po katerih sta bila spremila Boletove do voza.

„Lepa veselica, lep ples je bil to!“ reče Meden.

„Kolikor zmoremo!“ pravi Hrast.

Obema pa je donelo na uho drdranje Boletovega voza po nerodnem, razbokanem tlaku glavne tržne ceste.

Osmo poglavje.

V teku onega tedna Hrasta ni bilo na Drenovo. Nekaj so ga zadrževala mnoga opravila, nekaj pa se ga je bila polastila čisto naravna reakcija. Ne, da bi bil pozabil Elze, nego vedno pogosteje se je je spominal, in strast njegova je rastla od dné do dné; pa podobna ni bila več plapolajočemu plamenu, temveč tlela mu je le živo v prsih, in taka je bila skoro še bolj pekoča. Kajti zdaj mu je bilo misliti tudi o vprašanji: „Se li hočeš ženiti?“ In to vprašanje je stalo za njim ko strašilo. Tedaj se ve da, ko je guvernanta vrtil v burnem plesu ter čutil njeno gorko sapo ob svojem lici in udarec njenega srca ob svojih prsih, tedaj se ve da mu ni bilo do tega vprašati samega sebe: „Se boš li ženil?“ Tedaj ni videl družega nego Elzo in ni občutil družega, nego sladkosti in bridkosti, katere mu je prouzročevala slepa strast.

Zdaj pa se je oglasila mirna, računjajoča pamet. In njej nasproti si je Hrast redkokrat mašil ušesa. Poleg tega pa so mu hodile po glavi besede Boletove soproge: „Ta revna, uboga guvernanta! Pomislite o svoji prihodnjosti, o svoji karijêri!“

Da, da, karijêra, — tako nekako na političnem polji, to je bilo Hrastu najljubše, najprijetnejše sanjarjenje; in za to karijero je treba

kolikor toliko — premoženja. Ubog politik je redkokdaj vpliven. Guvernanta pa nima niti počenega groša! . . .

Tako je premišljeval doktor večkrat sleherni dan onega tedna; v nedeljo popoldne se je pa vender odpravil na Drenovo.

Kakor je pričakoval, našel je Medena tamkaj. Z Boletom sta pila črno kavo ter pušila cigarete. Gospe in Elze ni bilo videti.

Bolè je predlagal, da napravijo kratek tarok, in kmalu so sedeli vsi trije pri okrogli mizi, zamišljeni in vtopljeni v igro. Čudno, da je bil doktor redkokdaj tako pazljiv pri igri, kakor denes. Čez dobro uro stoprav, ravno ko je bil Meden izgubil veliko igro ter je z nejevoljnim obrazom odštel onima novce, — vprašal je Hrast, tako rekoč mimogrede, kje je Boletova obitelj.

„Ah, da! Pozabil sem vama povedati. Vsi so se peljali v Zálog obiskat tamošnjo gospodo. Toda vrniti se morajo pred večerom. Vidva pač ostaneta tu?“

Meden je pritrdil, a doktor se je hotel izgovarjati.

„Opravila imam mnogo!“

„Ah, beži, beži! Svoje kmete lahko jutri dèreš, saj ti ne odidó,“ reče Bolè dobrovoljno; „po večerji se pa pelješ domov; zdaj je mesečno.“

Ko se je zmračilo, pustili so kartè ter šli pred grad; málo pozneje se je pripeljala gospa z dekletcema in Elzo. Sklenili so iti v mali prijazni cvetnjak na zadnjem konci vrta, in tam se je vnel prav živahen razgovor. Pozneje je odšla gospa ukazovat nekaj hišinji, in slučaj je nanesel, da se je malo potem prišel tovarniški vodja posvetovat zaradi nekih hrastov z gospodarjem in Medenom, kateri je bil tudi nekoliko v trgovski zvezi z Boletom.

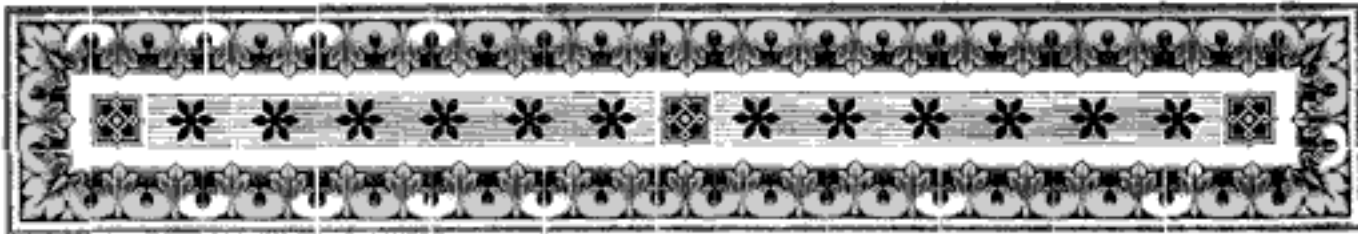
Oba sta šla v grad in guvernanta je ostala sama z doktorjem v cvetnjaku. Svetilnica, viseča s stropa, brlela je slabo, in v to polutemo je seval mesec skozi sprednjo stekleno steno.

Meden je bil odhajajoč tako vtopljen v omenjene hraste, da se niti ozrl ni, Bolè pa je postal malo v vratih ter dejal: „Oprosti, doktor, samo za trenutek; takoj se vrneva.“

Hrastu se je dozdevalo, da so imele te besede malo porogljiv naglas. Pa ni odgovoril ničesa.

Oba, doktor in guvernanta, molčala sta dolgo. Sedela sta si nasproti ob okrogli mizi, na kateri je stala velika aloa, in krog nje v malih posodah venec prekrasnih marjetic, hijacint in drugih zgodnjih cvetic. Vonjava, ki je polnila topli zrak, bila je mamljiva.

(Dalje prihodnjič.)

Cyclamen.

Roman.

Spisal Janko Kersnik.

(Dalje.)

In vender se je doktorja polastil neprijeten čut, tako blizu kakor bi bil v ledenici. Streslo ga je dvakrat, mrzlici jednako, in sam ni vedel, je li to strast, ali bojazen pred strastjo. Ko bi bil sedel poleg guvernante, — tega si je bil v svesti, — že z davna bi jo bil objel in poljubil, in to tem rajši in morda tem strastneje, ako bi se bila ona branila; tu pa je stala široka miza med njima, in krasne rože na njej so tako mamljivo duhtele. Do guvernante pa je bilo treba storiti najmenj tri korake, in kolikokrat je človeku v enakem položaji še jeden korak preveč in nemogoč.

Elza je bila v molčanji trdovratna; neprestano je zrla na svoje čipke, katere je pletla tudi nocej, kakor navadno v prostih urah, pa vender je bila videti nemirna; upala si ni pogledati Hrasta, akoravno je dobro čutila, da tudi on ne upira očesa v njo, nego da zre nepremično v tla.

„Kako ste se zabavali pri Zaloških?“ vpraša doktor prvi, pa ne da bi dvignil glavo.

„Ah, prijetno je tam; družba je jako ljubezniva, in meni simpatična“, deje Elza.

„Gospodične so zmerom dobre volje! Zlasti Vera, kolikor jo poznam. Pa — kavalerije ni bilo videti?“

Hrast je vprašal to z zlobnim naglasom.

„Jaz Vas ne umem!“ reče guvernanta.

„Čudno! Ne veste li, da imajo one gospice največ znanstva med oficirji, zlasti kavaleristi in artileristi. Ljudje pravijo, da je ni nedelje brez oficirja — v Zalogu namreč.“

„Mogoče!“ pristavi guvernanta malomarno; „toda denes ni bilo nobenega. Tudi govorili niso o tacih znancih.“

Doktor je vstal s stola. Ta pogovor, ki se je sukal krog drugih ljudij, in ki njiju ni več zanimal, nego toliko, da sta besedovala, omogočil mu je, da je stopil k stekleni steni.

Ko bi bil govoril o svojih stvareh in o svoji ljubezni, ne bi se bil mogel geniti.

„Krasen večer je to!“ dejal je, ozrši se ven v mesečino.

Ona ni odgovorila; položila pa je pletenje v naročaj in zrla v jasno pomladno noč.

Hipno se zgane ter reče poluglasno: „Ali veste, kaj se godi nocojšnji večer? To noč?“

„Ne, ne vem,“ odgovori Hrast nekako začuden ter se obrne k njej.

„Se ve da, pri Vas ne znate tega; a pri nas v Nemcih —! Nocojšnja noč je Valpurgina noč,“ zavrne ona skoro skrivnostno.

„Ah, čul sem o teh nemških bajkah; čudne reči se godé nocoj, — da da, jutri je prvi dan majnikov; nocoj pa živi vse, vse govori, vse se giblje v vsej prirodi, kamen in skala, leskov grm in star, ozebel macesen, marjetica v travi in vse, vse; — in copernice letajo nocoj po zraku, kali?“

„Nima li res nekaj čudnega — lepa, prva majnikovo noč?“

„Skoro da! A te bajke so umljive; vsa priroda vstaja zdaj, vse duhti in cvete, — in ptički stavijo gnezda; povsod se budi novo življenje; tu ni čudo, da si je človek to po svoje tolmačil ter ustvaril si svoje pojme o teh skrivnostno delujočih silah. Mi imamo jednake bajke v prostem narodu, — toda Valpurgine noči ne poznamo; na njenem mestu je pri nas kresna noč.“

Guvernanta je bila vstala ter odprla malo okence; gorak južen veter je pihal čez gredice. Peščeno pot proti gradu pa je obseval mesec, tako da je bilo lahko videti, se li kdo bliža od tam cvetnjaku.

„Deževalo bode morda, — kaj menite?“ reče poluglasno ter se skloni malo ven, oziraje se proti nebu; a takoj upre zopet pogled v Hrasta, poleg katerega je stala.

Njemu ni bilo treba storiti dveh, treh korakov do nje; — kdo more trditi, da bi jih bil storil nocoj; zdaj pa je stala deklica poleg njega, skoro dotikajoča se ga.

On je slonel ob debelem, lesenem steburu ter neprestano in molčé gledal ven; kam: ali v nebo, ali proti gradu, ali na pot, tega sam ni znal; čutil je le, da je ona poleg njega.

„Deževalo?“ vprašal je ponavljaje njene besede.

In v tem je obrnil obraz k njej.

Guvernanta pa je slonela že zopet v oknu ter zrla kvišku v oblake, katere je gonil jug v redkih gručah po nebu.

„Elza!“

Rekel je to tako tiho, šepetaje, da je neumljivo, kako ga je mogla čuti; pa čula ga je dobro. Zgenila se je malo, pa slonela v jedno mer v oknu.

Ženska je čudna stvar. Ne govorite mi, da jo omami duhovitost, lepota, in da jej ljubezen šine kar tako z jasnega v srce; — se ve da, ljubezen! Duhovitost, lepota — smešno! Priložnost, — ona jim je pogubna.

Doktor tudi ni v drugič izustil njenega imena.

Položil jej je roko okoli pasa, — strast, polutema in mamljiva vonjava cvetic, vse je vplivalo nanj; in v istem trenutku mu je slonela deklica na prsih, glasno ihteča se, ter zakrivala obraz z obema rokama. Snel jej je roki raz lice ter poljubljal jo strastno. Pa izvila se mu je iz rok.

„Elza, recite mi, da me ljubite,“ hitel je on: „kolikrat sem Vas že prosil tega, in Vi veste, da Vas ljubim bolj nego . . .“

„Stojte, doktor,“ reče ona z lahkim smehljajem; „obljubila sem Vam odgovora, toda prej moram vedeti, ali Vam ga pristuje zahtevati!“

„Elza!“ deje Hrast očitajoč.

„Ste si li popolno v svesti svoje ljubezni?“

„Kaj zahtevate, da Vam jo dokažem?“

„Ničesa zdaj! Jediní čas mi jo bo dokazal.“

„Jaz Vas ne umem!“

Doktor res ni vedel, kam meri ona.

Guvernanta pa je stopila naglo v drugi konec cvetnjaka, kjer so nad toplico cvele mnogovrstne pozne rože. Odtrgala je malo cvetoč cyclamen ali korček ter vrnila se k doktorju. Gredoč mimo okna je pogledala ven na pot, da li nihče ne prihaja.

„Vzemite to cvetko, doktor! Ali veste kakov pomen ima? O, tega ne veste! Udano st in potrpežljivost — pomenja ta cvet. Hranite to rožo; in kadar Vam bom podala drugo jednako, tedaj . . .“

„Tedaj?“ vzkliknil je on nestrpljivo.

„Tedaj Vam odgovorim, ali pa mojega odgovora želeli ne boste!“

„Čemu to igranje!“ ugovarja Hrast.

„Ah, Vi se bojite kake romantične burke,“ nasmehne se Elza; „verujte mi, nič romantike, nič poezije! Samo malo potrpljenja in nekoliko — stanovitosti je treba!“

„Vi mi ne zaupate!“

„Potem bi Vam tudi te cvetke ne ponujala!“

Stala je pred njim s sklenjenima rokama in zapeljivi smehljal jej je igral na ustnih. Doktor se ni mogel premagati: objel jo je v novič, in zdelo se mu je, da sta drug družega poljubila; pa zmoten je bil tako, da se je stoprav na Elze živahen opomin, katera je bila čula korake in govor od grada sem, vrnil na svoj stari sedež. Ona je vzela zopet pletenje v roke, Hrast pa je naglo spravil korčkov cvet v listnico. Toda svoje razburjenosti ni mogel tako naglo zmagati, niti prikriti; ugodno je le bilo, da sta se Bolè in Medén, katera sta malo trenutkov pozneje stopila v cvetnjak, še vedno živo razgovarjala o omenjeni hraščini.

Takoj potem je odšla guvernanta v grad po svojih opravilih.

Ostali večer je potekel brez zanimljivega dogodka; jedina Ba-leška je slutila nekaj, kajti doktor se jej je zdel nenavadno zgovoren.

„Nekaj hoče prikrivati,“ sodila je in morda je bilo res to uzrok Hrastove nenaravne veselosti.

Pa še nekaj je bilo hišni gospodinji sumnjivo: doktor se je namreč pri večerji Elze skoro ogibal; niti deset besed ni govoril ž njo.

Dobro oko gledé slabostij in skrivnostij družih; — to ima vsaka ženska.

Tem veselejši je bil Meden, ki je vsled previdnosti hišne gospodinje sedel poleg guvernante; pa tudi njena bližina ni zaprečila, da bi ne bil pričel dvakrat ali celo trikrat pogovora z Boletom o lesni kupčiji. Kramarske narave tudi ljubezenska strast ne uduši.

Deveto poglavje.

Majnikovi krasni dnevi so potekali enakomerno nad Borjem, kakor vsi drugi vsega dolzega leta. Saj je pa tudi vsa okolica in leža našega trga jasno svedočila, da je tu ustvarjeno vse le za nekako neizogibno enakomernost in lahko površnost. Oni nizki

holmi krog in krog s svojim svetlozelenim bukovjem, na pol razprostrta ravan na vseh straneh, mala mirna vodica, ki goni nekaj mlinov in žag, — vse to ne prouzročuje globokih vtisov. Snežene planine, — oh, kje so tam daleč v ozadji, in jezera tudi ni, takega skrivnostnega jezera s tolmunimi, prozornimi morda par sežnjev globoko — potem pa temnimi in brez dna. Je li čudo, da tudi vsi dogodki v naši povesti tekó tako polagano, enakomerno, in da ni burnih prizorov, niti ognjenih besed? Jezera ni, skrivnostnega globokega jezera s temnimi tolmunimi!

In vsi ti pogovori, to besedovanje, kako površno, brez jedra, brez duhovitega zrna je vse to! Škoda, pa naši Borjani so taki, in drugačnih ne smemo risati. Morda bo pa vendar kdo našel samega sebe v njih, sicer ne po lici, pa spoznal se bode ter dejal: da, taki smo!

Mesec majnik je potekal, in zadnji njegovi izredno gorki dnevi so prinašali nekaj novega Borjanom. Par tujih rodbin je dospelo semkaj, da prebijejo poletje v zdravem zraku na deželi. Stanovanje se je lahko dobilo, do železnice tudi ni bilo daleč, in zato so taki gostje že več let obiskovali Borje.

Tudi Meden je rad oddajal stanovanja v svojem gradiči, ali pa v lepi, prostorni pristavi, oddaljeni kake četrte ure od grada, kjer je bil navlašč za tujce pripravil nekoliko sob. Kadar koli se je prikazal tuj obraz v ozidji borjanskega trga, vselej so imeli naši znanci zvečer pri pivu veliko posvetovanje, kdo je pač ta tujec, od kod je in kar je bilo najvažnejše — je li bogat, ali ne. Sodnik Majaron se je brigal za vse lastnosti vsacega prišleca, adjunkt Megla pa samo za ženstvo. Drugi so uvrstili svoje zanimanje med ta dva različna pola. Ta radovednost je bila pa tako živa, da se je baje pred par leti sodnik Majaron že resno posvetoval s svojim adjunktom, ne bi li bilo umestno nekega tujca zapreti kot gotovega ogleduha, ker koncem družega dne svojega bivanja v Borji še ni bil stopil na ulico, in nihče ni vedel njegovega imena. Tudi okrajni glavar in župan sta stikala glavi, k svoji sreči pa je prišel tujec tretjega dne zjutraj na pivo in golaš v gostilno, in tam se je spričal kot star penzioniran stotnik, katerega je dva dni po glavi trgalo.

Nocoj je Majaron prvi izprožil pogovor o tujcih.

„Ta Lah, ki meni nasproti stanuje, je jako originalen,“ dejal je iztrkavši po stari navadi svojo pipo pod mizo; „ves ljubi dan sloni v

oknu ter puši cigarete, in gleda v moje stanovanje! Jaz bom okna zagrnil!“

„Morda hoče gospici hčerki davoraniti?“ omeni Hrast, kateri je imel privilegij izreči kaj tacega.

„Saj je oženjen!“ deje sodnik s smehom.

„In kako lepo ženo ima!“ vzklikne Megla z družega konca mize; „vsak dan se trikrat preobleče.“

„Kdo?“ vpraša davkarski nadzornik.

„Inu — ona!“ reče adjunkt nejevoljno.

„To še ni dovolj za lepoto!“ omeni Majaron; „toda gospod Megla ima prav; ta žena je res lepa. Vi je še niste videli, doktor; toda povem Vam, da je krasna. Često me spomina one lepe francoske markize v Slatinskih toplicah . . .“

„Katero ste hoteli odpeljati, pa novcev niste imeli!“ ustavi ga Hrast naglo, da zapreči povest, katero so vsi od besede do besede na pamet znali.

„Res da! Ah, saj sem Vam menda že pripovedoval o tem! Toda — ta Lahinja je po polnem taka, ko tista markiza!“

„Preveč otrok ima, da bi bila interesantna,“ reče doktor malomarno.

„Potem Vam bo druga bolj dopadala, katera je denes prišla na Medenovo pristavo,“ reče skrivnostno davkarski nadzornik v svesti si, da pove nekaj čisto novega.

„Kaj? Kdo? Od kod?“ povpraševali so od vseh strani.

Tudi Hrast je bil radoveden.

„Da, da! Denes popoldne sta se pripeljala dva tujca, gospod in gospa s postaje naravnost na Medenovo pristavo.“

„Ste li pozvedeli, od kod sta?“ sili Majaron.

„To se ve da!“ odgovori oni ter si prižiga novo smodko. „Iz Gorice sta prišla!“

„Ah — iz Gorice! Že zopet Lahi!“ meni zaničljivo sodnik ter se nasloni zopet nazaj ob zid.

„O ne Lahi! Oba sta iz Nemcev. Čez zimo sta bivala v Gorici zaradi njegove bolezn; on je star in bolehen, ona pa mlada in krasna.“

„A!“ vzkliknil je Megla.

„Stanovala pa sta v Gorici v Medenovi hiši, — saj veste, da ima tam Meden hišo — in zdaj, ko jima je tamkaj prevroče postalo, prišla sta semkaj ter ostaneta baje do jeseni.“

„A!“ dejal je zopet Megla, toda bolj potihoma.

„Kje ste pa vse to pozvedeli, gospod nadzornik?“ čudi se sodnik.

„To ni bilo težko!“ smeje se oni; „Medena sem srečal po naključji, in ta me je poučil.“

„Videli ste pa oba?“ vpraša Megla.

„To se ve da! Tako, kakor zdaj Vas! Jaz stavim, da se bo naš adjunkt tudi v to lepoto zaljubil, kakor v —“

Lekar, ki je do zdaj molčal ter obiral pečenega piščanca, dregne s komolcem nadzornika v rebra; pa ta se je bil tudi že sam domislil, da sedi nocoj doktor poleg njega ter ni končal svojega stavka. Drugim je bilo tudi prav tako, najbolj pa Hrastu samemu, ki je čutil, kaj je hotel reči nadzornik.

„Vi tudi mislite, da me vsako lice zapelje,“ deje v tem Megla afektirano.

„O ne, toda narobe,“ smeje se nadzornik. „Vi ste zmožni vsako lice zapeljati.“

Megla ni mogel drugače, nego smijati se z drugimi vred, akoravno na svoje stroške.

„Torej iz Nemcev sta ona dva?“ zavrne zopet sodnik pogovor na stari predmet.

„Gotovega ne vem, ker sem tudi pozabil natanko povprašati. Toda čakajte — ne bo tako; ime njihovo je slovensko, kakor sodim; e, saj sem je zapisal,“ hiti nadzornik ter išče po listnici.

Doktorja vse to ni posebno zanimalo; pil je mirno svoje pivo ter prebiral malomarno liste starih novin.

„No, tukaj le je ime; nemško ni, Ilovski se zove,“ pripoveduje nadzornik drugim.

„To je poljsko, ali rusko, morda tudi česko,“ modruje z imenitnim obrazom Majaron.

Drugi, o slovenščini nič bolj poučeni nego sodnik, prikimovali so molčé.

Hrasta pa je nekaj po vsem životu stresnilo. Vrgel je časopis na mizo ter vzkliknil: „Kako, kako?“

„Ilovski; gledite, tu je zapisano!“

„Ilovski, Ilovski!“ ponavljal je Hrast po tihem; „kje sem jaz čul to ime?“

„Morda jih je več na svetu,“ meni sodnik. „Z imeni je tako, kakor z obrazi: človek jih lahko zgreši.“

„Pa bogati ljudje so to; slugo in služkinjo imajo s seboj. Otrok pa ni,“ nadaljuje nadzornik svoje pripovedovanje. „Meden je tudi nekaj pravil, da gospa ni posebno srečna videti.“

„Oh, se ve da, Meden! Ta se pa razume na take diagnoze!“ posmehuje se doktor, da bi prikriil nemir in zamišljenost, katera sta ga hipno navdala.

Čudna slutnja se ga je lotila. Ko je zrl pred se na rudeči prt ter prebiral krušnje drobtine, vstajala je pred njim zopet mračna podoba one deklice, katero je on prvič ljubil, a potem tako brezozirno zapustil. To je njeno ime, katero nosi ona zdaj po moži: Ilovski!

Morda pa moti samega sebe — morda je to ime onemu le podobno; doma hoče takoj poiskati ono odvetnikovo pismo, jedino, v katerem stoji pravo ime gospe — Katinke. Ni mogoče, da bi bila ona tukaj! Pa ona — lepa in mlada, mož pa star in bolehen, in — bogat. In ime je res skoro jednako!

Nejevoljno je potegnil uro iz žepa; zgodaj je še bilo, in drugi bi se čudili, ko bi že odšel. Pa gotovosti je treba, je li Katinka res — Ilovska.

Druga družba je že zdavna reševala čisto druge predmete, tudi nam ne zanimljive, ko je Hrast še vedno strmел v rudeči namizni prt ter prebiral drobtinice.

„Doktor še zdaj ni gotov z onim imenom,“ reče čez nekoliko časa Majaron; „to morajo biti prav zanimljivi spomini, ki Vas vežejo na nekega Ilovskega!“

„Ah, kaj še!“ zavrne oni nejevoljno, „jezi me, da se ne morem domisliti osebe, katera je menda nosila to ime; pa tudi tega ne vem gotovo. Povejte, gospod nadzornik, kakov je ta tuji gospod?“

„Povejte rajši, kakšna je ona; to nas bode — in morda tudi doktorja — bolj zanimalo!“ smeje se Majaron.

Hrast se je skoro zarudel, akoravno je vedel, da sodnik pri svoji šali nima družega namena, nego kar šaliti se tja v en dan.

„Ko bi jo mogel opisati! Videl sem le polno, mladostno postavo, in pa dvoje živih, črnih očij; v obraz je bila bleda —“

„Pa lasje, lasje!“ hiti doktor v začudenje vseh nazočih; „kake barve so lasje?“

„Teh pa nisem videl! Toda stojte, meni se zdi, da ima prav rumenkaste, svetloplave — oh da, da; še čudno se mi je zdelo — črne oči in tako svetle lase!“

Hrast je na videz malomarno odkimal, a zobe je tiščal vkup in rekel bi bil kmalu na glas: „Ona je — Katinka je!“

Ne dolgo potem je odšel domov; tam pa še niti klobuka, niti vrhne suknje ni odložil, nego iskati je jel po predalih svoje mize ter naposled res izvlekel ono pismo.

Tu pa je stalo ime Katinčinega soproga: Ilovski.

„Ona je, ona je!“ sikal je Hrast mej zobmi.

To noč dolgo ni zatisnil očesa in zadnje njegove misli niso bile pri Elzi, nego tam gori daleč na Dunaji in v Badnu in naposled na Medenovi pristavi.

(Dalje prihodnjič.)

Lastavice.

Oj, ptica vesela!
 Od kod priletela
 Si semkaj do mene
 V lesove zelene?
 Kaj sem te podi?
 Krog mene prestavljaš nožico,
 Prot meni uklanjaš glavico,
 Saj záme te vender skrb ni?
 Podvizaj se raje
 V vesélejše kraje,
 Kjer mrtva narava
 Pod mrazom ne spava:
 Pod južno nebó,
 Kjer s kolci podprta
 Zori vinska trta:
 Tam ljubše, prijetneje bo.
 So pisane trate,
 In rožice zlate,
 So zdrave vodice,
 Zelene gorice,
 In pesni doné!
 In tam nekje blizu na trati
 Ah, mōra i hišica stati,
 In v hiši je moje deklè!

Oj, pevčica mlada!
 Kaj ne, da boš rada
 Željo izpolnila?
 So hitra ti krila,
 Si bistrih očij,
 Boš doli v nižavo sprhala,
 Boš lahko z višine spoznala,
 Kje ljubica moja živi.
 Takoj k njej priplavaj,
 Pred licem sprhavaj,
 V očesca jej gledi,
 Na rame jej sedi.
 In lasce lepó
 Pogladi in s kljunčkom popravi,
 In kljunček k ušescu nastavi,
 In tiho šepeči takó:
 Da bila v planinah
 Si, mrzlih višinah,
 Da tamkaj sred loga
 Si zrla nekoga,
 Ki silno trpi:
 V poljé hrepenenje ga poja,
 Kri v prsih mu vre brez pokoja,
 S plamenom mu srce gori!

Posavski.

Cyclamen.

Spisal Janko Kersnik.

Roman.

Deseto poglavje.

Pristava Medenova je bila, kakor smo že povedali, oddaljena kake četrt ure hoda od njegove graščine in je stala na zelenem holmiči onkraj malega potoka, kateri je gonil malo niže Boletove pile. Leža njena je bila skoro lepša ko gradičeva, akoravno se je takoj ob zadnjem konci poslopja pričel že gost bukov log, ki je prikrival razgled na dalnje gore. Iz onega loga pa je vodila stezica po holmovem grebenu navzdol v sotesko, po kateri je poleg omenjenega potoka tekla okrajna cesta.

Ne daleč od mesta, kjer sta se stikali cesta in ona steza, stala je ob potokovem bregu borna lesena kovačnica, združena z ravno tako bornim lesenim hramom; jedino ognjišče s stransko steno vred je bilo zidano.

Tamkaj je vlekel dan na dan svoj kovaški meh ter koval, kalil in brusil svedre stari kovač Tileh.

To vam je bil čuden možič; bavil se je samo s svedri, kaj družega ni hotel izdelavati; in v ostri, dovtipni besedi je bil vsakemu kos. Premagala ga je jedina njegova „baba“, kakor je sam v slabih urah potrdil; toda ona ga ni zmagovala z jezikom, kakor bi morda kdo sodil, nego s polenom, ker je bila telesno močnejša. Otrok nista imela, in živela sta izvzimsi par nesrečnih hudournih slučajev, v katerih se je redno izpričala nadvlada matere kovačice, prav v miru in v sporazumljenji.

Ta žena kovačeva, Barba jej je bilo ime, opravljala je tudi redno leto za letom gori na pristavi pri tujcih službo postrežnice; pa ne, da bi kdo mislil in sodil o kaki posebni izurjenosti te žene in imenitnosti te službe; nego vse njeno poslovanje se je združevalo v tem, da je po bližnjih vaseh prekupovala maslo, jajca in kuretino,

nabirala jagode ter potem te in jednake tvarine kot po Medenu pooblaščenca prodajalka ponujala in oddajala z malim dobičkom tujcem na pristavi.

In kadar je kako šestico več zaslužila, nego je bila s prvega računala, potem je kupila za njo žganja ter ga prinesla domov Tilhu. Le ta je pa hvalil v dobrih urah Barbo rekoč: „Moja baba je več vredna in boljša nego pol grunta!“

Tako je šlo leto za letom.

Nikdar pa še kovačica glede tujcev ni bila tako razdražena nego letos. Tri dni sta že prebivala dva tujca, gospod in gospa na pristavi, pa do zdaj še ni imela prilike izpregovoriti z jednim ali drugim; le ohola služkinja, katera je ob enem opravljala kuhinjska opravila, kupovala je jajca in piščeta od kovačice, z drugim pa ni bilo moči govoriti; to je bila škoda Barbi, ker ona je najskopejšo gospo vedela pripraviti do tega, da je dobila od nje kako staro obleko ali ruto; vse jej je dobro prišlo. Tudi glede nemškega ali laškega govora Barba ni bila v zadregi; vsako leto je vedela par besedij več, in porabljala jih je na pravem mestu.

Proti večeru tretjega dne po prihodu Ilovskih na pristavo je pilil Tileh velik sveder, katerega je bil izdelal na Boletovo naročilo za vrtanje lesenih cevij za vodomet. Vrata kovačnici so bila odprta, ker malo, zaprašeno in z brezštevilnimi pajčevinami prevlečeno okno bi bilo branilo tudi najjasnejšemu solnčnemu žarku, ko bi bil segel popoldne v to samotno sotesko; zato je Tileh sedel na širokem neokretnem pragu ter sukal in pilil svoj sveder.

Kar ga pokliče nekdo:

„No, Tileh, kaj pa bode s tem?“

Kovač se ozre na cesto ter dobrovoljno pokima z glavo, ob jednem pa pljune pred se.

„Borovce bodo vrtali gori na Drenovem; za vodo, ka-li!“

Rekši to, zastavi zopet svojo pilo, ne meneč se za prišleca.

Le ta pa je stopil bliže.

„Ah, da, da,“ reče ter potrka s palčico ob železo, „vodo bodo s hriba v grad napeljali!“

„To Vi bolje veste, gospod doktor, ker ste vsak dan gori v gradu. In pa dobra prijatelja sta z gospodom Drenovskim!“

„To se ve da,“ deje Hrast, kajti ta je stal pred kovačnico; „povejte, Tileh, koliko časa kujete tak sveder?“

„Tak sveder?“ ponavlja kovač; „verjemite mi, da je Bog prej svet ustvaril, nego se naredi tak sveder; in ko bi bil Bog hotel še tak sveder ustvariti, bil bi ves osmi dan za to namenil; ničesa drugega bi ne stalo o istem dnevi v svetem pismu.“

Hrast se je smijal.

„Čemu se smejete! Tu ni treba nič smeha; Vi ne umete tega, gospod doktor. Ko bi Vi kovali sveder, ukrenili bi tudi tako, kakor mati županja z bukvami.“

„Kako pa so storili mati županja?“

„I, v cerkvi so brali iz pozlačenih bukev, pa so jih narobe držali; in ko jih je soseda opozorila, so pa dejali: Glej, glej, gotovo so mi jih otroci doma navlašč narobe obrnili.“

„Vi ste pa res ptič, Tileh,“ deje Hrast med glasnim smehom; „kje jih pa pobirate take govorice?“

„Kaj ne! Dobro je le, da so bili moja mati prej na svetu, nego jaz! Bog zna, česa bi jih bil še jaz naučil!“

Kovačevi dovtipi so vplivali na Hrasta. Prisedel je na debel hrušev hlod, ki je ležal kraj praga ter vprašal: „Kje imate pa ženo, — Barbo?“

Oba, kovač Tileh in žena njegova, bila sta znana v Borji. Pa kovaču se je vender čudno dozdevalo, da borjanski doktor počiva pred njegovo kočjo. Do zdaj se je bilo v teku treh let to samo enkrat zgodilo, in to tedaj, ko se je Tileh pravdal z Medenom zaradi steze čez greben proti pristavi; tedaj je bil prišel ta Medenov doktor ter ž njim vse poravnal. Kovač je se ve da pozneje zvedel, da bi bilo bolje zanj, ko bi se ne bil podal, pa storjeno je bilo storjeno in zato se tudi ni jezil ter ni postal sovražen niti Medenu niti doktorju.

Danes je bilo pa vender čudno, zakaj seda doktor zopet na hrušev hlod, ko se Tileh ne pravda niti z živo dušo na svetu.

„Žena? Barba?“ ponavljal je po svoji navadi; „i, na pristavo je menda nesla jajca, ka-li!“

Pri tem pa je vlekel pilo gori in doli po svedrovem ušesu, da je Hrastu po kosteh letelo.

„So li zopet tujci tamkaj?“ vpraša le-ta.

„So, so!“

„Lahi?“

„Vrag ga vedi!“

Hrast je čutil, da kovaču ni nekaj po godu, toda zastonj je ugibal, kaj in kako.

„Hočete li jedno zasmoditi?“ deje ter ponudi Tilhu smodko. Ta jo namuznivši se vzame ter jo položi na klop poleg korita.

„Ta sveder bi dal, ko bi vedel, česa hoče ta škrijc?“ Tako je ugibal Tileh sam pri sebi.

„Ste li že videli to tujo gospodo, odkar je tu gori na pristavi?“ prične zopet doktor ter si prižiga smodko.

„Oh, ta tiči v svojih sobah, kakor krt v zemlji. Še moja baba ni družega videla nego kuharico. Bogati pa so; plačajo, kar je prav, in ne trgajo krajcarjev kakor Lahi.“

„Torej niso Lahi!“

„Morda res ne. Pa zakaj ne greste gori? Tak gospod ko Vi gre, kamor hoče.“

Hrast se je skoro zarudel.

„To ni tako, Tileh!“

„I, zakaj ne; saj ne bodo rekli, da ste se prišli ženit, ker menda ni deklet gori!“

Ko bi bil kovač opazoval doktorja, in ko bi bila njegova iskustva sezala tudi tako daleč, bil bi zdaj po rudečem Hrastovem obrazu marsikaj sodil.

„Kako ste se pa vender Vi ženili?“ vpraša doktor ter vstane. Rekel je to, ker v svoji zadregi ta trenutek ni vedel druge besede.

„Kako? Vraga! Kakor drugi! Tako gotovo ne, kakor Adam v raji, ki je jemal svoje rebro brez dote!“

„Haha, torej doto ste tudi priženili?“

„Eh, bikov loj, jelšev plot, pa babja dota: to je vse jedno; nobenega teka nima.“

„Pa ko ste jo dobili, teknila Vam je vender.“

„Mislil sem res, da je Bog ve kaj, ko je baba donesla svojih petdeset goldinarjev dote in jedno brejo kozo! Pa saj tudi krtina misli o sebi, da je Šmarna Gora.“

Doktorju je bil pogor zopet po volji, pa vender se je jel ozirati proti nebu; mračilo se je skoro. Nekaj bi bil sicer še rad povpraševal, in tudi kovač je še vedno ugibal, kaj pomenja to postajanje in govoričenje Hrastovo, a nihče njiju se ni drznil stopiti za korak bliže svojemu namenu.

„Mračno bo že!“ reče doktor.

„Da, da; izprehodili ste se že, gospod!“ veli oni; „pol ure pa boste še potrebovali do trga.“

V tem trenutku so se pa začuli človeški koraki in ropot malega voziča sem od gorenje strani ceste, katera je delala za Tilhovo kovačnico oster ovinek, tako da prihajajočega od te strani ni bilo moči prej opaziti, nego v trenutku, ko je bil že skoro poleg kočice.

Prizor, ki se je pokazal očem naših dveh znancev, bil je pa v istini za ta kraj nenavaden.

V širokem stolu na kolesih je sedel bled, postaren gospod, do podbradka zavit v debelo odejo; očitno je bil silno bolehen in slab. Stol pa je rinil sluga počasi po gladki cesti.

Poleg stola je stopala mlada dama. Bila je temno opravljena; lahek plašček, ki jej je kril ramena, ni mogel skrivati mladostne, gibčne, pa vendar polne postave; šla je razoglava ter v roki nesla širok slamnik. Na rame pa so jej padali krasni, gosti, plavkasti lasje; obraza je bila bledega, pa izredno lepega, in ta obraz je jasno pričal, da lastnica njegova še ni prekoračila prve polovice dvajsetih let. In akeravno tako mladostna, vendar ni niti kazala, niti imela že na prvi pogled nič dekliškega. Vsa trojica je šla počasi in molče mimo kovačnice.

„To le je menda gospoda s pristave,“ zagodrnjal je Tileh ter jih zvedavo ogledoval.

Hrast pa je na prvi pogled vedel, kdo je pred njim; mračilo se je sicer že, toda svetlo je bilo še dovolj za tako opazovanje. Bled in kakor okamenel je stal mladi mož ter upiral žareče oko v mimogredoče; v roki pa je krčevito stiskal palico ter brskal ž njo po pesku pred seboj.

Zdaj so tudi oni obrnili poglede sem, kajti tudi ta prizor pred kovačnico je bil skoro čuden: stari umazani Tileh na pragu sedeč, in pred njim mlad, lep, eleganten mož: — kaj počenjata skupaj? Oči mlade gospe so se srečale s Hrastovimi, in ta je prijel za klobuk. Ona je na lahko odzdravila ter se hotela obrniti k bolnemu soprogu, a v tem trenutku je pogledala še jedenkrat naglo, bliskoma doktorja, in noga jej je hotela zastati. Pa to se je godilo vse v enem trenutku. Stopila je naglo naprej, in lice se jej je na lahko zarudelo, ko je takoj potem dvignila ponosno glavo ter ustna malomarno raztegnivši obrnila se k bolniku v stolu ter dejala:

„Hladno je v tej dolini!“

„Da, da!“ prikimal je oni.

Zavila ga je tesneje v odejo, pripognivši se globoko k njemu.

Bili so že kakih dvajset korakov od kovačnice oddaljeni, pa doktor je še vedno mehanično gledal za njimi. Vedel je zdaj, da ga

je tudi ona spoznala; in kako gorko ga je spreletel njen zadnji prestrašeni pogled.

Tudi on se je bil ustrašil, ko je tako na naglem stopila izza ovinka, akoravno se je šetal po tej soseski, da bi srečal — njo; ta zadnji pogled pa ga je skoro umiril. Ono ponosno dviganje glave, oni skoro zaničljivi obraz okrog usten, vse to ga ni brigalo; v mislih mu je bilo za trenutek le to, da jo je presunilo, kakor njega, ko sta se ugledala.

Takoj potem pa je videl, kako se je ona sklonila k staremu bolnemu možu ter zavijala mu odejo tesneje okrog života. Rudečice na njenem lici ni zapazil, — kaj mu je bilo tudi mari rudečice, — a le ta skrb za moža! Zbodlo, speklo ga je v globini srca, ko je ugledal belo, malo njeno roko na rami njenega soproga. Pa kako globoko, kako blizu njegovega lica se je sklonila! . . . O ti neznosna strast človeška!

Tileh je zastavil svojo pilo in njeni cvileči glasovi so vzdramili Hrasta.

„Ah, ti so!“ dejal je, kakor bi bil kovač stoprav zdaj izpregovoril prejšnjo svojo opazko o pristavski gospodi.

„Menda! Pa vedite, gospod, bolje je vender svedre kovati in piliti, nego tako voziti se po svetu, kakor se vozi oni.“

„Ha ha!“ vzkliknil je Hrast, toda smijal se ni; „ali se ne vozi vsak dan po tej cesti?“

„Nocoj prvič!“

„Kam pa hodijo?“

„Menda nikamor, ker gospod ne more hoditi!“ šali se malomarno kovač ter vrže pilo na tvalo, sveder pa postavi ob steno. Prav mračno je bilo postalo.

„Gospa pa vender ne tiči ves dan doma?“ vpraša Hrast kolikor mogoče mirno ter tolče s palico ob nogo.

„Če Bog ne ve bolje za njo, nego jaz . . .“

„Tileh!“ deje resno Hrast, „tu imate jeden forint; dal Vam bom še dva, če kaj več pozveste o tej gospodi. Vaša žena to lahko storí, toda molčite; tu se gre za imenitno — pravdo, in jaz moram več zvedeti o teh ljudeh.“

Zdaj je Tileh vedel, zakaj je doktor sedel pri njem na nerodnem hruševem hlodu. Srce se mu je ohladilo in z zadovoljnim obrazom je spravil goldinar.

„Kaj pa hočete vedeti?“ vpraša še le potem.

„I no, kako živijo, kam hodijo, ali veliko denarja potrosijo, in take stvari!“

„Tristo méhov, kurjih! Nekoliko že vem; živé dobro, vsak dan jedo pečena piščeta; jajec in masla tudi mnogo potrebujejo. Kako je z vinom, tega ne vem; pri Medenu boste zvedeli, ta jim je prodaje! In kam hodijo? Nikamor! Tu okoli menda vozijo gospoda. Videl jih še nisem, pa moja baba pripoveduje o gospe, da sedi ona zjutraj in zvečer tam gori v . . .“

„Kaj boš govoril o babi?“ zakriči v tem trenutku od ceste sem došla starikava koščena žena, vodeča s seboj suho, črno kozo.

Bila je kovačica Barba.

„Eh, molči, molči! In v hišo pojdi!“ zavrne jo kovač, toda jako pohlevno.

„No, lepa je ta! Ti boš pa bajto zapravlil, ka-li? Nemaš li še dovolj, da si ob pot, zdaj se pa spet zgovarjaš z doktorji?“

„Saj je samo jeden!“ oporeka Tileh.

„Jeden pač, pa ta je —“

Zadnjih besedij jezne kovačice Hrast ni slišal, kajti stopila je bila za kozo v hlev.

„Saj ne boste zamerili, gospod,“ dejal je kovač; „neumna je, da bi verjela, da je mesec na štiri ogle, ko bi jej rekel; dobra je pa, dobra; boljša ko pol grunta!“

„Kam hodi, pravite, ona?“ reče nestrpljivo mladi advokat.

„Zdaj je menda kozo pasla!“

„Da bi Vas strela! Tileh, Vi ste neumen človek! Ona gospá, — kam ona hodi, to hočem vedeti.“

„A-a-a-a! Pozabil sem že. Tja gori hodi, na konec tega bukovja, kjer stoje tiste klopi okrog mize; saj ste bili že tam. Mi ne smemo tja, ker je zagrajeno; to je le za gospodo.“

„To me ne briga!“ reče Hrast.

Dosegel je bil, česar je za zdaj želel. „Če boste še kaj važnega zvedeli, pridite k meni! Potem bova račun pobotala.“

Rekoč odide po stranski stezi proti Borji.

Tileh je stal še nekoliko časa pred svojo kovačnico ter preobračal sreberni goldinar po žepu. „Pravda, pravda!“ govoril je sam pri sebi; „kakšna pravda more to biti! Jaz tudi vem nekoliko o pravadah, pa o taki, da bi se prej pozvedovalo, kako in kaj jedó

in pijó, in kam ženske sedet in šivat hodijo, — o taki pravdi pa še nisem čul! No, to je bil pa res v senci zaslužen denar!“

Stopil je v kovačnico ter skrnil goldinar za polico, na kateri so visela kladiva in drugo kovaško orodje.

„Da bode v nedeljo vender še kaj v žepu razven krušnih drobtin!“

Tako zadovoljno mrmraje je odšel v hram.

(Dalje prih.)

Pri maši sv. Cirila in Metoda.

Krasno dans je po kapeli
 Vse se v lepi luči sveti:
 Na oltarji rože, cveti
 Gledajo zmed zlata beli!
 Ljudstvo na kolenih prosi,
 Angelj želje k Bogu nosi,
 In slovesen
 Mašnika
 Plašč odeva!
 Zravno pesen
 Do nebá
 Spremlja dim, glasno odmeva!
 Kaj je dans?
 Narod moj, o rod pobožni
 V misli in ljubezni zložni
 Svoja ljubi dans
 Móža božja in svetnika,
 Móža blaga in velika,
 Luči kažipota mila
 Oj! — Metoda in Cirila.

Oj, ti ljudstvo, ti slovansko!
 Kdo pregleda, kdo prešteje
 Tvoja debla, tvoje veje
 Čez vso zemljo velikansko? —
 Bila pa je noč velika,
 Ko si samo, brez vodnika,
 Čeda mirna
 Sem ter tja
 Še blodila,
 In nebá
 Cesta širna
 Ni ti solnca še vozila!
 In zató
 Je naroda slepa škoda
 Žalilo Ciril-Metoda
 V srci tak močno!
 Vname ogenj se, v desnico
 Blagor vzameta, resnico,
 In v gozdove in močvirja
 Rešit spejeta pastirja.

Oj, vladiki in svetnika,
 Naš ponos in naša dika,
 Zdaj sta gor nad zvezdami!
 Ali narod, vajin narod —
 Vzdrاملjen, probujen je narod! —
 Znoja vama zabil ni!
 Aj, veselo
 V sad in klase
 Vaju delo
 Klije, rase,
 Do vrhá užé stoji:
 Čujta! žarna poje pesen,
 Vajin god — je dan slovesen!

Posavski.

Cyclamen.

Spisal Janko Kersnik.

Roman.

Deseto poglavje.

(Dalje.)

Hrast je bil krenil po stranski stezi proti Borji ter meril urnih nog svoj pot.

Pa ne dolgo, kajti na krat je obstal, pobrskal s palico po listji kraj steze ter zamišljeno zrl pred se.

„Naj velja, kar hoče!“ dejal je čez nekoliko trenutkov poluglasno, udaril s palico po bližnjih vejah ter se obrnil povprek čez goščo na stran, kjer je stala Medenova pristava.

Ugibal in sodil je početkom skoro hladnokrvno, akeravno mu je srce nemirno bilo ter mu kri kipela v glavo.

„Spoznala me je, spoznala! To je gotovo!“ govoril je poluglasno sam s seboj; „in vznemirilo jo je to spoznanje. Samote si bo želela, in ven, ven na prosto bo šla, ven na zrak, kakor jaz! Jaz? Haha, bedasto!“

Rekoč je mahal po praproti in robidovji. A korakal je le dalje.

„In kam pojde? Gori v bukovje, kakor navadno. Govoriti moram ž njo! Pa kaj? Kaj poreče ona? Ah, stresnilo jo je, ko me je videla — in kako lepa je, kako krasna — ah —“

Obstati je moral; steza, po kateri je stopal kvišku proti grebenu, bila je strma in preprečena z debelimi koreninami, on pa je bil že silno zasopen. Temno je tudi postajalo in v dolino še ni bilo mesečnih žarkov.

„Kaj poreče?“ premišljeval je v novič. „Bežala bo, — ne, ne, pa niti pogledala me ne bode, nego morda — z zaničevanjem! Ah, — kaj zaničevanje! Kaj besede! Ljubi me pa vendar še. Bode li tega hromega starca ljubila? Nocoj je prilika govoriti ž njo, torej le dalje!“

Ves razvnet in skoro besen je bil v svoji strasti, in to tem bolj, čim više je prihajal in čim bolj se je spehal po strmi stezi. Zato tudi hladnega, pametnega sklepa in presojevanja ni bil več zmožen.

Vsegdar se bomo motili, ako mislimo, da je stara nekdanja strast in ljubezen na veke pokopana, ako smo jej tudi v mrzli uri dali slovo ter novi ljubezni odprli dušek, katera ono izključuje; bodimo tudi še tako srečni, naj nam polni nova ljubav vso dušo, vse dejanje, vse življenje: nikdar nismo gotovi, da se stara ljubezenska strast ne povrne z dvojno elementarno silo ter ne podere in ne razruši vseh močnih in lahkih spon, v katere nas je že poznejša uklenila.

Taka se je godila nocoj tudi z doktorjem. Jedin spogled s to krasno ženo, katero je nekdanj imenoval svojo ljubo, jedino to nemo srečanje mu je navdalo dušo z nepoznano, z neznosno strastjo, kateri bi bil zdaj, nocojšnji večer vse žrtvoval.

Elze se je spomnil jeden trenutek! Pa niti otresti se mu ni bilo treba tega spomina. Je li bil vezan na njo? Mu je li kaj obljubila? In če jej je on dejal, da jo ljubi, — mu je li ona tudi to zatrčila? Torej proč ž njo!

Zdaj je stal ves upehan, razburjen in skoro tresoč se na vrhu grebena. Ravno tu ni bilo drevja, in hladna večerna sapa mu je pihala v vroče lice. Nebo je bilo jasno, in mesec, ki je stal že visoko, srebril je bele breze, rastoče po bregu pod robom.

Kaka dva streljaja nazaj se je blesketalo izza drevja ozidje Medenove pristave, nekoliko korakov pred doktorjem pa je stal mal temen log debelih bukev.

Tja je bil Hrast namenjen.

Zasopel je trikrat globoko, da umiri srce, ki mu je skoro na glas bilo, ter šel naglimi koraki proti logu.

Debela, kamenita miza je stala pod dvema košatima drevesoma in nekoliko surovo tesanih klopj okrog nje; a žive duše ni bilo blizu.

„Ni je še!“ šepetal je Hrast ter sédel na klop tako, da je zrl na jasno obsevano stezo proti gradu. „Priti pa mora, — mora — mora!“

Zadrževal je sapo, da bi čul korake prej, nego da ugleda prihajajočo. Pa zastonj! Okrog njega po travi, po grmovji so cvrčali in škripali murni, kobilice in drugi mrčes, v samotni dolini pod njim pa so skovikale v jedno mer mlade sove. Druzega glasu ni bilo čuti.

Tam daleč pod Drenovskim gradom so zaukali čez dolgo časa grajski hlapci in kmalu potem je čul doktor glas borjanske ure: bila je deset.

„Ne bo je, ne bo je!“ hitel je sam pri sebi; „a če nocoj ne, pa jutri, pa drugokrat!“

Odšel je počasi, postal še dvakrat, in jedenkrat se vrnil celo nekoliko korakov nazaj, ker se mu je zdelo, da je čul glas stopinje; pa zaman.

Ko je šel naglo s povešeno glavo proti Borji, bilo mu je v mislih jedino: „Jutri, pojuteršnjem — jedenkrat gotovo!“

Jednajsto poglavje.

Kresni večer se je bližal in le-ta je bil našim Barjanom jeden najvažnejših vsega leta. Kajti vsi tržni odličnjaki in naši znani sosede iz okolice so se zbirali ta večer s svojimi družinami vred na holmu blizu Medenovega posestva, na čigar golem vrhu so zakurili vsako leto velikansk kres. Megla, ki je bil glavni reditelj te veselice, preskrbel je umeteljni ogenj in rakete, katere je se ve da sam prižigal in izpuščal v zrak; oženjeni gospodje so skrbeli za mrzla jedila, neoženjeni so pa kupili vsako leto debelega janjca, katerega je davkarski sluga umetno pri kresnem ognju na dolgem lesenem drogu pekel; vsi skupaj pa so zložili novce ter kupili vedro vina ali še več, — po zmožnosti in potrebi.

Prav vesel je bil ta večer, in da niso pogrešali niti pevcev niti godbe — v sili jedne harmonike, — za to je skrbel zopet Megla.

Tudi letos je že ves teden prej letal od jednega do drugega z vpisno polo ter nabiral novce, naročal to in ono ter časi govoreč o onih, kateri so bili že obljubili, da se udeležé veselice, migal jako skrivnostno z ramami.

K doktorju je prišel stoprav dva dni pred kresom. Tega se je bila, kakor vselej po jednacijah viharjih, polastila navadna reakcija, in od onega večera navzlic tedanji trdni nameri ni bil še blizu Medenove pristave. Na Drenovo pa tudi ni šel.

Dopoludne se je v prostih urah posmehoval samemu sebi, popoludne po dokaj obilem obedu pri izpraznjeni butelji pikrega terana so ga obhajale redno romantične misli, in udal bi se jim bil gotovo ter šel ven, tja ven proti znanemu logu, ko bi bilo vsaj že — mračno. A do tja je bilo še mnogo ur in suhi pravni spisi, katere je študiral,

zadušili so vso romantiko. Zvečer je zatorej redno — mesto na levo iz trga, — krenil na desno v gostilno.

Kakor ga poznamo do zdaj, tega našega junaka, ne moremo se čuditi takim izpremembam.

Megla ga je počastil torej še le predzadnji dan pred veselico s svojo vpisno polo.

„Krasno bode letos, gospod doktor!“ hitel je neutrudljivi aranžér; „vse se bode udeležilo, trg in okolica. Rakeete so izborne, po goldinarji sem jih plačal!“

Hrasta je malo neprijetno dirnilo, ko je oni imenoval okolico. Spomnil se je Boletovih in Elze, katero je bil toliko časa brez izgovora zanemaril.

„Kdo bo prišel iz okolice?“ vpraša potem radovedno.

„I no! Meden, Boletovi, potem oni iz Predvora, zaloška gospoda, — ali ni to dovelj?“

„Dovelj pač! A ti pridejo vsako leto; torej letos ne bo nič lepše, nego druga leta,“ smeje se doktor. Pri tem je izročil Megli svoj donesek za vino in pivo.

„Mislite?“ deje oni skrivnostno.

„A se ve da!“ posmehuje se Hrast; „Vaših raket sem pozabil, in morda ste mesto jedne harmonike naročili štiri!“

„Ne, ne tako! Vedite gospod doktor, nikomur še nisem povedal, pa nekaj sem vender dobro naredil. To me bodo zavidali naši gospodje; morda še celo Vi?“

„Kaj vruga!“ kliče Hrast; neka slutnja se ga je bila polastila.

„Pri Boletovih sem bil včeraj!“

„A—a!“

„In tam sem dobil ono krasno gospo z Medenove pristave, —“

„Kaj — Ilovsko?“ zakliče doktor ter plane s stola.

„Glejte, glejte! Saj sem pravil, da me boste zavidali. Ime že dalje poznate nego jaz!“

„Ne, ne, začudil sem se le, kako srečo imate Vi glede novih znanstev!“ reče zopet doktor navidezno mirno; utripalo je pa vender vse po njem.

„Torej kaj ste opravili tam pri Boletovih?“ nadaljuje ter sede zopet k mizi.

„Vse sem povabil, tudi to krasno tujko, in na daljše prigovarjanje — vedite, jaz znam govoriti, kadar hočem — obljubila je, da pride z Boleško k našemu kresu. Soprog njen pa ne more.“

„No, no! Čestitam Vam!“

„Pa to je še skrivnost. Samo Vam sem jo razodel, torej prosim, molčite do tedaj!“

„Da jo Vi pripeljete zmagonosno v našo družbo!“ deje Hrast porogljivo. „Ne bojte se, da bi izdajal Vašo skrivnost. Molčal bom, ko zid.“

Megla se je odpravljala.

„Stojte malo!“ oglesi se Hrast še jeden pot; „povejte mi, kako je prišla ona tujka k Boletovim?“

„Vprašal nisem! Pa to bi morali Vi bolje vedeti, ker ste mnogokrat na Drenovem.“

„Dolgo me že ni bilo gori!“

„Ah tako! Jaz tudi rajši drugod jašem,“ smeje se adjunkt.

„Morda okrog pristave,“ roga se oni. Jezilo ga je govorjenje tega gizdalina.

Megla namežika samosvestno.

„Kregala se ne bodeva, gospod doktor, in Vi mi ne boste poti gradili. Torej na svidenje!“

Rekši to je zaloputnil že duri za seboj.

Doktor je zrl z zaničljivim pogledom za njim. Pa takoj potem je vstal s stola ter naglim korakom premeril sobo.

Imenovanje Katinke Ilovske po drugem in misel, da jej bodeta čez malo časa vendar le stala nasproti, — vse to ga je v novič močno razburilo. Proč je bil ves mir, proč ono sarkastično nadziranje samega sebe, s katerim se je posmehoval svojim slabostim, svoji strasti.

„Videl jo bom, videl jo bom!“ šepetal je ter mel si roki. „Pa kako bo to svidenje? Kaj poreče ona? Ah, nič, nič; ko tujca naju bodo predstavili, — bode li barvo izpremenila? Pa — Elza? Póleg bode stala! Ah, kaj to! Saj nisem sedemnajst let star!“

Jedenkrat se je bil doktor že tolažil s tem izrekom; a bilo je to v ravno nasprotnem slučaju nego danes.

Stopil je k oknu ter pritisnil vroče čelo na steklo. Na oknu v kozarci vode pa so stale zopet rože, cel šopek, katerega mu je pripravila skrbna hišna gospodinja; pa ta vonjava, ta duh ni imel več take moči ko nekdanj one vijolice; to je bilo vse navadno, vsakdanje, brez ognja! Le tu v njegovi glavi, v prsih, tu je gorelo in peklo.

Opoludanski zvon ga je vzdramil.

„Neumnost, grozna neumnost!“ siknil je ter zmajal rame, kakor bi hotel nekaj otresti; obraz mu je bil nenavadno resen. Ko je pa nekoliko trenutkov pozneje korakal čez trg proti gostilni, kjer je zdaj navadno obedoval, bil je zopet stari doktor Hrast.

Dvanajsto poglavje.

„Radovedna sem, kako Vam bode ugajala naša kresna veselica,“ dejala je Boleška svoji sosedinji v vozu, ko sta se odpeljali pozno popoldne od Medenove pristave.

Pripeljala se je bila tja po njo; nasproti njima je sedela guvernanta s starejšo Boletovo hčerko. Vozil je pa Bolè sam sedeč poleg sluge. Treba je bilo skoro peljati se do podnožja onega holma, kjer je bil napravljen kres, ker bi bila sicer pot gospem preutrudna.

Borjanom je bilo bliže tja.

„Jednake gotovo še nisem videla,“ odgovori z lehkim smehljajem Katinka Ilovska, kajti ta je sedela poleg Boleške. Bila je elegantno, temno opravljen, in ravno ta temna barva jej je najbolj pristovala. Elza jo je pazljivo ogledovala, a povedati ni moč, kakov vtis je napravila tujka na njo.

„Posebnega ne smete pričakovati; tudi družba, da se prav izrazim, ni posebno kočljiva, pa zanimalo Vas bode morda marsikaj.“

„Žal mi je, da se moj soprog ne more udeležiti tega izleta; a bolje mu je vendar tu v Vašem zdravem zraku, in v nekoliko mesecih mora okrevati, če pojde tako;“ reče Katinka skrbljivo in odkritosrčno.

„Bog daj!“ pristavi Boleška.

„Torej družba bo velika?“ vpraša zopet ona.

„Prepričali se boste sami; pripovedovati Vam ne smem preveč, da potem ne boste neprijetno iznenadejani.“

„Vi se smejete, gospica?“ obrne se Ilovska k Elzi, kateri je bil v istini ušel lahek smehljaj.

„Ah, spominjam se le, kako se je meni godilo, ko sem bila prvič v borjanski čitalnici. Ali še veste, milostiva, kako so me hoteli slovenskega jezika učiti?“

„To menda še vedno hočejo!“ odgovori malo zbadljivo Boleška. „In doktor Hrastovo slovnico menda sami rabite.“

„Se ve da!“ zavrne guvernanta nedolžno in veselo, in ne da bi izpremenila barve na lici. „On je bil jedini, ki je imel slovnico.“

Niti Boleška, niti Elza nista zapazili, da se je tujka stresnila pri zadnjih besedah Drenovske gospe. Lahka rudečica jej je silila v lice, a potem je bila takoj zopet bleda, kakor vedno.

„Je li to poseben čestilec Vaš?“ vpraša mirno, obrnivša se k Elzi.

„Tega ne smem in ne morem trditi, kajti zdaj ga menda že štirinajst dnij ni bilo na Drenovo, ka-li?“ smeje se ona.

Obe, Katinka in Boleška sta jo natanko opazovali, a njen obraz ni kazal nobene zadrege.

„Doktor Hrast je advokat v Borji in naš stari hišni prijatelj; priliko bomo imeli, predstaviti ga Vam; jako uljuden in izobražen mož je to,“ razklada Boletova soproga.

Tujka je stisnila ustni, a odgovorila ni s prvega ničesa.

„Krasen kraj je to, in tako krasen večer!“ reče čez nekoliko trenutkov, oziraje se po okolici.

„In tu smo že pod holmom!“ oglasi se Bolè ter pokaže z bičem na grič, v katerega podnožji ob jednom ustavi konja. Izročil je vajeti slugi ter pomagal gospem iz voza. Potem so se vsi napotili po široki, ne ravno strmi stezi navzgor, od koder jim je že glasen vrišč naproti donel.

Gori je bilo vse najboljše volje. Pevci, katere so reprezentirali učitelji in nekoliko pisarjev iz Borja in njim na čelu občinski tajnik Koren, sedeli so okrog sodčeka piva ter peli v jedno mer in praznili kozarce. Megle ni bilo med njimi, ker je bil reditelj ter je imel povsod, posebno pri ženstvu, dosti opravila. Ne daleč od pevcev je sedel na improviziranem sedeži sodnik Majaron ter nad vse hvalil pečenega janjca, rekoč, da prekosi vsako teletnino. Blizu njega sedeli in stali so lekar, sodnijski pristav in nekaj odličnejših tržanov. Gospe so sedele v veliki gruči in ne daleč od njih se je gnetlo dokaj mladega ljudstva: gospodične in mladi gospodiči, zadnji iz onih krogov, iz katerih so se rekrutirali tudi pevci. Za njimi na velikem kamenu je pa sedela godba, namreč dva godca, jeden s harmoniko, drugi z okornimi gosli, in po cvilečih glasovih, katere sta vzbujala ta dva, rajal je ves mladi svet.

Jedi in pijače je bilo dovolj; vsak si je izbral, kar si je hotel ter vzel z bifeja, ki je bil napravljen na veliki surovo tesani deski.

Kakih petdeset korakov v stran je gorel velik ogenj, kjer so bili spekli janjca, poleg njega pa je bila pripravljena za pozni večer še velikanska grmada. Kmetski fantini pa so tam v jedno mer nabijali topiče ter zažigali jih, da je gromelo daleč po ravnini.

Hrast je bil že tu, pa motal se ni med veliko družbo, nego stal je skoro ves čas na strani ter govoril z okrajnim glavarjem in njegovo soprogo, katera sta bila vedno malo bolj zá-se, ker jima ni bil pač vsakdo po volji. Pa če sta danes od doktorja posebne zabave pričakovala, zmotila sta se bila jako; kajti silno redkobeseden je bil nocoj in razmišljen tako, da je časi kar narobe odgovarjal. Neprenehoma pa je zrl na pot v dolino in na goščavo, po kateri je tekla steza, vodeča sem gori.

Vsi, ki so prihajali od tamo, morali so tu mimo, kjer je stal Hrast z glavarjem.

Pa navzlic svoji pozornosti je vendar zamudil trenutek, ko se je Boletova družba pokazala iz gozdiča.

Govoril je ravno bolj živo s sodnikovo soprogo, katera je bila malo prej prisedla h glavarjevi.

„Ah, glejte, glejte, gospod doktor; Bolè ima zopet novo krasotico v svoji družbi; to Vam je pravi Don Juan! In ta Megla je že zopet póleg!“

S temi besedami opozori glavar Hrasta na prišlece. Le ta se hitro obrne; srce mu je utripalo, in da bi ga kdo opazoval, dejal bi bil, da mu slabo prihaja: tako je obledil.

A ohrabil se je naglo.

„Kaka sorodnica morda!“ reče tako mirno, kakor mu je bilo možno.

„Ni verjetno! Do zdaj nismo še čuli o njej!“ šepeta glavar; „le potrpiva, kmalu bodeva zvedela.“

Bolè je bil ponudil Katinki roko ter je stopal na čelu svojim ljudem. Oči vse velike družbe so bile s silno radovednostjo uprte v prelepo tujko; nekateri so jo že poznali. Megla pa je z ostentativno zgovornostjo korakal na njeni strani ter pripovedoval, kako izvrsten je bil pečeni janjec, ter da obžaluje, da jej ga ne more več ponuditi, kajti še premalo ga je bilo. Zato jo bo pa umeteljni ogenj za vse odškodoval.

Katinka ni posebno pozorno poslušala svojega soseda. Težko sapo je imela, in Bolè je v mislih, da jej je pot prestrma, hotel za trenutek počiti. Toda ona je silila dalje.

Zdaj so bili pri glavarjevih; Hrast je stal malo v ozadji in Ilovska ga še ni bila ugledala, akoravno je zrla vedno, pa le na videz malomarno na vse strani.

Predstavljanje se je vršilo kratko, običajno, in zdaj je prišel tudi Hrast na vrsto. Rudeč je bil na krat v lice, kakor kuhan rak.

„To je pa moj stari prijatelj, doktor Hrast, advokat tukaj v Borji,“ dejal je veselo Bolè ter potem obrnivši se k onemu nadaljeval: „Gospa Ilovska!“

Doktor se je skoro nerodno priklonil, pa upal se ni pogledati mu predstavljene Katinke. Rekel tudi ni ničesa.

„Ah, doktor Hrast!“ deje le ta z melodijoznim glasom, in lahek smehljaj jej zaigra na ustnih; „pa Vi vendar niste oni doktor Hrast, kateri je bil pred več leti koncipijent pri mojem strijci na Dunaji?“

Doktor bi bil skoro dejal: „Da, jaz sem oni!“ pa spomnil se je še o pravem času, kako neumen bi bil tak odgovor; in zvit je bil tudi ta doktor.

„Ah,“ dejal je naglo in začudeno, „milostiva, Vi vendar niste gospica Katinka — — —“

„Zdaj se ve da ne več! Pa bila sem nekdej!“ deje ona smehom ter ponudi Hrastu svojo belo roko.

Podala sta si — ona njemu svojo mrzlo, skoro ledeno, on njej svojo vročo roko. A stisnila si ju nista.

On ni vedel, kaj se godi ž njim, ni vedel kaj namerava Katinke; ta ton, ta lehkoživa veselost in ta mrzla ledena roka! Kaj pomeni vse to? Pa zdaj je bil že sredi reke in plavati je moral; — pa ne proti bregu do vrbovja, kjer bi se bil prijel za šibino, ne, ne; plavati je moral sredi reke, naprej, le naprej; kam — tega sam ni vedel; spustil se je po burnem toku: — le naprej, naprej, in le — na površji, če tudi sredi penečih valov.

(Dalje prih.)

Spomini na jutrove dežele.

Iz svojega dnevnika priobčuje Anton Ukmar.

VI. Dunav.

Po izkrcanji z Lisse v januarji leta 1874. sem mislil, da je dokončano moje službovanje na morji vsaj za 3—4 leta; toda človek obrača, Bog pa obrne in že konec julija, komaj šest mesecev pozneje, iznenadi me povelje, da naj brez zamude odpo-

Ti sedaj ga naklonila.
 Oj slovenska zemlja mila!
 Sedem dnij med deco svojo,
 Zvestim ljudstvom mu slovenskim,
 Biva cesar preljubljeni
 In poslušaj njeno radost,
 In poslušaj njene bede,
 Ž njo se smeje, ž njo se joče,
 Kaže lepše dnij bodoče.
 Ko pa osmi zor posine,

Poslovi se cesar slavni
 Od slovenske domovine
 In od njenih zvestih sinov.
 A za njim letijo prošnje,
 Src slovenskih prošnje vroče:
 „Pridi skoro, skoro zopet
 Med sinove svoje, oče!“
 In v nebó kipé molitve
 Z vse slovenske zemlje širne:
 „Bog ohrani nam vladarja,

Frana Josipa cesarja“!

Krilan.

Cyclamen.

Spisal Janko Kersnik

Roman.

(Dalje.)

Bolè je spremljal njo dalje proti središču cele družbe, kjer so sedele druge gospe, in Hrast se je nehoté obrnil za njima. Pa niti dveh korakov ni storil, kar ga ustavi Boleška.

„Ah, gospod doktor, ste li še med živimi?“

Govorila je to z malo zlobnim nasmehom; za njo pa je stala Elza ter si malomarno pahljala lice. Hrast je skušal postati jako ljubezniv; opravičeval se je, izgovarjal z obilimi poslóvi ter Boleški ponudil roko, da jo pelje za družimi; Elza pa je poklicala svojo gojenko.

„Vi poznate to gospo Ilovsko?“ vpraša radovedno Boletova soproga.

„Videl sem jo v družini svojega šefa; a poznal bi je ne bil več, ko bi jo bil srečal,“ lagal se je oni.

„Čudno! Vi imate vendar boljši spomin za krasotice, nego marsikdo drugi,“ šali se Boleška.

„Tedaj ni bila tako krasna,“ izusti on naglo, pa takoj hitro popravi: „No krasna — krasna? To ni pravi izraz — in sodba o ženski krasoti tudi ne more biti lahko objektivna.“

„To se pravi: Vi imenujete one krasne, katere Vam prirastajo k srcu — in ha, ha, kaj menite, da od Vas pričakujemo objektivne sodbe o tem predmetu? Prejšnji Vaš izrek je ravno zato, ker mu sami odrekate objektivnost, jako važen in pomenljiv.“

„Milostiva, Vi bi bili izvrsten odvetnik!“

„In Vi milovanja vreden nasprotnik moj!“

„Kaj še! Vsak bi me zavidal. Oprostite, kje si bode izbrali sedeže?“

„Malo bolj na strani, saj poznate naše navade.“

„Torej tam pod onim jasenom.“

Odšli so tja, in malo pozneje je pripeljal Bolè svojo spremljevalko. Tudi neizogibni Megla je prišel za njimi.

Sedaj stoprav je izpregovoril Hrast nekoliko besedij z guvernanto. Stala je na strani ter ogledovala drugo veselo družbo.

„Tako čudne veselice tudi Vi še niste videli?“ vpraša doktor. Prav ugodno mu je bilo, da je mogel govoriti ž njo, kajti v zadregi je bil, s kako besedo bi se obrnil k Ilovski; tako pa je mislil posredno dospeti do pogovora z óno.

„Ne, ne!“ deje Elza; „le škoda, da smo pečenega janjca zamudili.“

„Prav sodite!“ oglasi se Bolè, „poezija in prazen želodec se ne strinjata.“

„Ah, tako ni bilo nameravano!“ oporeka s smehom guvernanta.

„Teknil bi Vam pa vender! Gospod Megla, Vi nas popolnem zanemarjate; gospe so lačne, mi smo žejni, — in Vi, Vi ste reditelj te veselice!“

„Oprostite, sam se moram truditi: vsi drugi odborniki pijó in pojó! Pa takoj Vam bode ustrezno.“ Rekoč hiti proč.

„Glejte, milostiva, tako si moramo pomagati pri nas!“ reče Bolè s smehom tujki.

„Kakor se mi vidi, ima ta veselica nekov familjaren značaj,“ odgovori ona.

„O, da, da! Prav sodite; čestitam Vašim bistrim očem. Jako familjarno, in sicer na dobro in na slabo stran, — tako mora biti vse pri nas. Tam le bodo nocoj še kozolce preobračevali, soproga našega nadzornika bo sigurno jeden kozarec preveč izpraznila, okrajno glavarstvo, ali recte glavar in njegova milostiva bodeta nosove vihala — jutri pa bode ves trg poln hvale, kako krasna, elegantna veselica je bila to.“ Bolè je svoje zlobne opazke končal z glasnim smehom. Ilovska ga je začudena pogledovala, soproga njegova pa ni vedela bi se li jezila — ka-li?

„Ljubi moj!“ reče mu z očitajočim glasom. „Gospa Ilovska mi tega ne bode v zlo štela. Treba je, da pozna naše običaje. Tako je, in ne drugače — in odkritosrčno rečeno, jaz se tudi prav dobro zabavam pri tacih prilikah. Doktor, mi dva bodeva še plesala nocoj, kaj ne?“ Le ta stopi z Elzo vred bližje.

„To bode lep prizor!“ meni Boleška.

V tem trenutku pride Megla z dvema pomagačema ter donese mrzlih jedil in piva. Tudi glavarjeva sta prišla in sodnikovi.

Meden je hotel sesti k Elzi, pa Megla mu jo odpelje k plesu; šel je torej k Boleški in Hrast je porabil priliko ter stopil poleg Ilovske.

„Kje biva zdaj rodovina Vašega strijca?“ vpraša jo hladno.

„Še vedno na Dunaji,“ deje ona ravno tako, igraje se z rokavicami.

„Dolgo nisem čul o njih!“

„Tudi jaz ne! Odkar sem spremila svojega ubozega soproga doli na jug, nimam poročila o onih.“

Ubogi soprog! To je zbadlo Hrasta. Pristovalo bi se bilo, povprašati po njem, je li bolj zdrav, ali kaj jednacega; toda doktor tega ni mogel.

„Ste li že dolgo od doma?“

„Vso zimo, in zdaj bode zopet kmalu jesen.“

Tu je pogovor malo ponehal.

„In Vi — ste li dolgo v tem kraji?“ vpraša ona. Pri tem je uprla v prvič pogled vanj tako, da sta se srečala z očmi.

„Pol drugo leto.“

„Kaj še! Jedno leto še ni tega!“ kliče Bolè vmes.

„Prosim, domisli se. Ob novem letu sem prišel, in to lani, ne letos.“

„Da, da, prav imaš! Leta tekó, — „mladosti leta, kmalo ste minule,“ deje patetično oni ter se obrne zopet h glavarju.

„Koliko časa boste ostali tukaj?“ nadaljuje Hrast svoja duhovita vprašanja. Srdit je bil sam na se, ker je čutil, da je okoren, kakor nezrel gimnazijalec.

„Ne vem; kadar bode hladneje vrneva se v Gorico.“

„Obžalujem Vas.“ Ona ga je začudena pogledala.

„Da, da —“ pristavi on, „zarad — zarad te bolezni.“

Povesila je glavo, toda odgovorila ni.

„In kaj je?“

Vprašal je to bolj po tihem, kakor je vse zadnje besede skoro šepetaje govoril.

„Zdravniki pravijo, da je neozdravljiva.“

Tudi ona je rekla to s tihim zamolklim glasom, in v obraz je bila bolj bleda nego prej; zrla je k tlom ter krčevito stisnila ustni.

V tem je pripeljal Megla guvernanto; brezkončna kadrilja je bila srečno končana, in vsi deležniki upehani in utrujeni.

„Zavijte si robec okoli vratu, da se ne prebladite!“ opominja Boleška Elzo.

„Kje so časi, kje so dnovi,“ deje Bolè, „ko smo Slave mi sinovi — tako le vrtili se?“

„Prej ste pa hoteli?“ očita guvernanta.

„Ker sem se nadejal, da bo kaj somišljenikov. Pa prijatelj Meden se ne gane, in doktor, oh, — ti doktor, ti jezični doktor!“

Vsi so se ozrli v Hrasta.

„Kaj je?“ vpraša le tá, kakor bi se vzdramil iz težkih sanj.

„Plesat pojdi prijatelj!“

„S kom?“

„O ti živa raztresenost! Gospij in gospodičen na izbor, pa vprašaj: s kom! Oprostite, milostiva, Vi ste mu gotovo nekoliko spominov iz njegovih koncipijentovskih let pogreli, da je mož tako zamišljen. Jaz poznam to.“ Pod košatim jasenom je bilo ravno toliko mračno, da nihče ni opazil temne rudečice, ki je oblila pri teh Boletovih besedah Katinki lice. Doktor pa je bil zdaj trden.

„Prav imaš,“ dejal je naglo, „zamislil sem se skoro v ona leta; lepa so bila, lepša morda, nego“ — Končati ni mogel, kajti ugledal je pred seboj guvernanto, katera pri njegovem odgovoru ni obrnila očij od njega.

„Oho! Ti postajaš sentimentalen! To je sumnjivo,“ oporeka Bolè.

„Kaj še!“ oglasi se Majaron na drugem kraji, užigaje svojo na novo natlačeno pipo. „Jaz tudi pravim, da je bilo časih lepše nego dandanes. Pivo je bilo v cenó, zajcev toliko, ko kobilic, —“

„Da, da, gospod sodnik; pa doktor ne govori o starih časih, nego o svojih koncipijentovskih letih. Takrat je sicer tudi pivo pil, zajcev pa ni streljal!“ zavrne med glasnim smehom Bolè.

Veselost v družbi še ni bila polegla, ko švigne gori na prostoru, kjer so prej pokali topiči, svetla raketa v zrak.

„Ah, umetální ogenj! Krasno, izvrstno,“ kličejo nekateri, in vsi vstanejo ter se napoté izpod drevja pod milo nebo.

Guvernanta se je počasi zavijala v širok robec ter od strani gledala, kaj bode storil doktor. Pričakovala je, da prestopi k njej, kajti ves popoludan jo je bil očitno zanemarjal. Pa ta je ravnal tudi polagoma ter pomagal Ilovski odeti zavijačo. Bolè je govoril z okrajnim glavarjem, in pri tem pozabil tujko. Meden pa je bil pozoren, in nakrat je stal poleg Elze ter jej pomolil roko. Odreči ni mogla, pa videla je v tem, ko se je obrnila z Medenom na pròsto, da vodi doktor Ilovsko za njima.

Na planem so postali ter gledali umetální ogenj; vsaka raketa, vsak bengalični plamen je bil pozdravljen z burnim odobranjem; zlasti Koren, ki je bil nekoliko pijan, klical je v jednomer: „Živio!“ in tako ves pevski zbor za njim. Med tem krikom in vikom so podnetili velikansko grmado smrečja, nocojšni kres, in visoko plapolajoči ogenj je kmalu razsvetljeval vso okolico; vmes pa so grmeli topiči in cvilile gosli in harmonika.

Doktor se je bil z Ilovsko malo oddaljil od velike gnječe ter pri tem tudi izgubil Boletove; pa zdaj mu ni bilo do tega iskati jih. Postal je s Katinko na robu planote, in od tod sta oba molčé zrla v velikanski kres, ki je gorel ravno pod njima. Rudeči blesk je barval tudi blede lice mlade žene, in ko je Hrast malo od strani pogledal tja, dejal bi si bil skoro, da stoji nekdanja njegova Katinke poleg njega, a ne ta tujčeva žena. In zdaj mu je prišla zopet v misel, da plava v burnem toku: le naprej, le naprej! Ves ta vriš in krik okoli, ogenj in neprenehano streljanje, vse to ga je moralo razburiti, ko bi tudi te krasne žene ne vodil za roko; pa ona, ona

„Nikdar nisem mislil, da Vas bom kedaj tako srečal, kakor se je zgodilo danes.“ Rekel je to, kakor bi se bil vrgel dalje z namenom: aló, zdaj skočimo čez katarakt!

Ozrla se je nanj; sama sta stala tamkaj, petnajst korakov na okoli ni bilo nikogar. Pa ta pogled! To ni bil kresov plamen, ki je odseval v njenih temnih očeh; ne, ne, to je bil nekov skrivnosten žar, ne svetel, nego temen in pekoč. Hrastu je zavrelo po vseh udih, pa vendar je stal tako lesen in nem pred njo. Še glavo je povesil

„Tudi jaz ne,“ deje potem ona mrzlo.

„Tudi Vi ne,“ ponavljal je mehanično za njo.

Polastil se ga je čút, da se potaplja.

„Tudi Vi ne?“ vprašal je čez nekoliko trenutkov z zamolknim glasom.

„Čemu tudi?“ deje ona malomarno. „Tudi časa nimam, pre-mišljevat nekdanje dni.“ Pa gledala je v tla pri teh besedah, in zato je njemu vzrastel zopet pogum ozreti se v njo.

„A jaz sem se spominjal mnogokrat, mnogokrat, verujte mi! Tako sam sem tu, tako grozno sam in tako — —“ Hotel je reči „nesrečen“; pa te besede ni mogel izustiti. Govoril je to s strastnim naglasom, akoravno je vedel, da je vse laž.

„Pustite spomine, doktor,“ zavrne Ilovska po kratkem molku; „tudi sedanost ni krasna, minula pa — ah, glejte, glejte to pre-lepo razsvetljava! Pa kje so Boletovi?“

„Tamkaj menda! Saj še ne odhajamo!“

On se ni ganil z mesta, pa tudi ona ni silila k odhodu. Obeh se je polastila nekova razkošna razburjenost. V spominu so jima bile zdaj le nekdanje sladke ure prve ljubezni, in pa zavest, da sta zdaj jeden tik družega. Vse kar je ležalo, kar se je bilo godilo v letih med tem, vse to je bilo pozabljeno toliko, da jima ni tešilo razkošja. Kdo še ni prebil jednacij trenutkov? In molčanje je v takem položaji nevarno: čim dalje traje, tem več deluje fantazija.

„Ali si mi odpustila Katinka?“ dejal je on mehko čez nekoliko časa, in zdaj je govoril prav iz globine svojega srca; lahko-miselnost in sebičnost v tem trenutku tam nista imeli prostora; tam je vladala le sama ljubezenska strast ter dušila vse drugo.

Hotela mu je odtegniti roko, katera je do slej še vedno počivala v njegovi. A pritisnil je roko siloma k sebi.

„Ali si mi odpustila?“ ponavljal je še jedenkrat šepetaje.

Ona dolgo ni dvignila lica, a naposled ga je vender. Bleda je bila ko zid, in v očeh se jej je posvetil zopet oni temni, skrivnostni žar. Skušala ni več odtegniti mu roke.

„Čemu poprašujete po tem?“

„Ker moram, moram! Ker te ljubim — ker te ljubim!“

On še morda nikdar ni tako odkrito, tako iz srca govoril. Skoro brezumen je bil, in da bi ona velela, naj skoči v ogenj pod njima, storil bi bil to.

„Odpuščam!“ dejala je šepetaje in tresla se je po vsem životu; pa takoj se je ohrabrila ter velela: „Pojdiva, pojdiva, Boletovi naju menda pričakujejo.“ Ustavljati se ni mogel in tudi odgovora ni vedel.

Pa čutil je, kako je ona silno razburjena, in to mu je bilo povoljnejše nego ona jedina, tiha beseda odpuščanja. Vodil jo je do Boletovih, in vsi, ž njimi tudi Meden kot spremljevalec guvernante, krenili so navzdol. Pot je bila gladka, akoravno strma, in ko je zavila v gozd, jako temna. Hrast je ostal poleg Ilovske; bilo je treba, da se je operala nanj, ker sem ter tja je vladala pod košatimi drevesi popolna tema, in bakelj si tudi niso bili preskrbeli. Gori pri kresu, katerega je bil le še velik kup žrjavice, ponavljali so pevci v jednomer nezogibno pesen „Lahko noč“ in Megla, ki se je bil zamudil pri umeštalnem ognji, povpraševal je zdaj okrog pevcev po Boletovih in gospe Ilovski.

„Prepozno, prepozno!“ kričal je pijani Koren, „tu ostani in razvozlaj vender jedenkrat svoj tenor; vsega popoldne laziš okrog žensk, zdaj si pa prazen; aló, zapoj kar hočeš, da boš le pel; če hočeš tudi tisti tvoj priljubljeni: „Ueber d' Alma“!

„No, če hočete!“ deje Megla spoznavši, da Boletovih ne doče več.

„Ah, kaj še,“ oglasi se jeden izmed pevcev, „nič nemških; nemški ne bomo peli“.

„Zakaj ne?“ vpraša Megla ter zapazivši, da stoji okrajni glavar blizu, dostavi glasno: „Nemške pesni so ravno tako lepe. Le zapojmo jedno nemško!“

„Jaz ne pojem!“ kliče Hrastov pisar, ki je slovel med pevci za najboljšega basista. „Mi tudi ne!“ vpijejo drugi. Dva učitelja, ki sta isto zapazila, kakor Megla, odmeknila sta se polagoma v stran.

„Jaz pa slovenskih ne pojem nocoj, in nikdar več ne!“ kriči srdito Megla. „Jaz izstopim iz društva, iz čitalnice.“

„Vrag te vzemi!“ oglasi se zdaj Koren ter stopi pred adjunkta, „kaj meniš, da tacega tenora ne premoremo?“

„No gospodje, kaj pa bi bilo, ko bi jedno nedolžno nemško zapeli?“ vpraša v tem trenutku glavar; „jaz tudi pomagam.“

„Ne znamo nobene!“ odreže se Koren.

„Prej ste jedno imenovali,“ deje oni.

„Tisto zna jedini Megla!“

„Vedite, gospod Koren,“ zavpije adjunkt, „prinesite mi rajši moje črne hlače nazaj, katere sem Vam o veliki noči posodil.“

„Vi ste nesramen človek! Da bi ga vrag — tega pobalina!“ divjal je Koren,

Megla je spoznal, da ni več varno zanj, in odšel je naglo za okrajnim glavarjem, kateremu se je položaj tudi že opasen dozdeval. Med pevci pa je trajal kreg še nekoliko časa, in ko so pozneje kot zadnji korakali v malih gručah navzdol, dejal je Koren Hrastovemu pisarju: „Ali ti nisem pravil, da bo, — h...č? Še vsako leto je bil, in tudi letos!“

Ko se je to gori vršilo, šla je Boletova družba že doli po gostem bukovem gozdu. Ilovska ni bila vajena takih potov, torej je morala hoditi bolj polagoma ter varneje stopati. Zaostala sta zato s Hrastom nekoliko korakov za drugimi, akoravno se je Katinka trudila, ostati v bližini onih. Govorila je o navadnih predmetih, in doktor je večinoma molčal. Kadar je pa odgovarjal, storil je to na kratko, razmišljeno; morda sam ni vedel, kaj govori. V njem je vse vrelo najraznejših čutil: radost, razkošje, bojazen in tesnoba; le mirnega mišljenja ni bil zmožen. Prišla sta blizu izhoda iz gozda, in od tam tudi ni bilo več daleč do podnožja holmovega, kjer je čakal Boletov voz. Gosta tema je vladala, le brezštevilo svetlih kresnic se je lesketalo med grmovjem; pred njima se je čul glasni smeh Elze, kateremu so bili povod sigurno Medenovi skromni dovtipi. Hrasta se je polastil na krat istí čút, kakor prej gori vrhu holma, ko je Ilovsko opomnil minulih let; le naprej čez brezdno, čez slapovje! Obstal je ter krepko objel mlado ženo, in v svoji slepi strasti pritisnil ustni na njeni. Ubriniti se mu ni mogla, pa izvila se mu je naglo; besede ni mogla najti, le stekla je naprej, brez sape, brez uma, navzdol za onimi. Ko bi bil mogel on videti njen obraz, prestrašil bi se bil, tako je bil izpremenjen; dospela sta iz gozda, pa on si ni upal več ponuditi jej roke. Nekako bojazljivo je šel molče poleg nje, kakor tat.

In ona?

Ubožica! Ta poljub jej je vzbudil in podvojil vse premagane nekdanje bolečine, vse želje in strasti prve vroče ljubezni. Zdaj ni bila več deklica, zdaj je bila — žena. Da, žena družega, katerega ne ljubi, pa kateri je vender pred Bogom in svetom njen mož. Zvrtelo se jej je v glavi pri tej misli, pa ona je bila že marsikaj vročega in bridkega s krepko voljo utešila, zato jo je obšla ta slabost le za trenutek. V naslednjem že je bila zopet krepka, hladna in ponosna.

In čudno! Čút, da je razžaljena, vzbudil se jej je, pa prodreti, vseh drugih nadvladati ni mogel. Zato tudi ni zinila besede, dokler nista dospela do voza, kjer so se bili prednji ravno kar ustavili.

Ah ženske! One odpuščajo vse, kar storimo iz češčenja, iz ljubezni do njih, tudi ako prekoračimo nam stavljene meje; pa nikdar ti ženska ne bo odpustila, ako nisi porabil priložnosti, katero je ona napeljala.

„Ali mi bode podala roko k slovesu — ali ne?“ ugibal je doktor med potom do voza. In tudi njej je ta pomislek šinil v glavo.

Pa podala mu jo je, toda s pogledom se ga je ognila; tudi rekla mu ni družega nego hladno: „Lahko noč!“

Zadnje pol ure je bil doktor skoro po polnem pozabil, da je Elza Müller sploh še na svetu; niti nje zvoneči smeh ga ni spomnil tega. Zato ga je zdaj kar nekako mrzlo spreletelo, ko je začul poleg sebe njen veseli glas:

„Ah, gospod doktor, vender jedenkrat! Danes Vi kar glavo povešate, gospod Meden pa je izborne volje.“

Hrast se je nekoliko izgovarjal.

„Glejte te krasne rožice, gospod Meden jih je nabral po gozdu. Škoda, da jih v temi ne razločite; pa duh Vam jih mora izdati.“

Rekoč mu pomoli šopek.

„Ne poznam,“ reče Hrast malomarno.

„Sami korčeki so; saj Vi ljubite to cvetko.“

Zdaj se je Hrastu malo zjasnilo; iz guvernantinega govora je donelo tudi nekaj zasmehljivega; toda ono je jedini doktor začutil. Pa to ga je ujezilo.

„Ali mi darujete jedno?“ vpraša porogljivo.

„Ne, ne,“ deje ona jednako, „za to še ni sile.“

Zadnje besede je izustila skoro šepetaje, tako da drugi, pri katerih se je ravno Meden poslavljaj, niso besedice čuli. Potem pa je naglo stopila k vozu. Malo pozneje je izginil voz v temi; tudi Meden se je bil onim pridružil, Hrast pa je ostal sam na cesti.

„Fant, fant, kam bredeš?“ dejal je sam v sebi, odgovoril si pa ni na to; in ko je korakal počasi proti domu, utopil se je zopet v razkošne senjarije. „Ta poljub, ta poljub! Razžaljena ni bila, niti jezna — ljubi me, še vedno me ljubi, ljubi! Le plavajmo, le jadrajmo! Kaj mi je mar, kje je breg; kaj mi je mar ves svet?“ . . .

Tam na Medenovi pristavi pa je v jednom gornjih oken to noč slonela dolgo, dolgo ona mlada žena. Zakrivala si je obraz in bridko jokala. Je li tožila za nekdanjo izgubljeno srečo? Se je li bala, da ne bode imela moči in kreposti ustavljati se strasti in grehu?

(Dalje prih.)

Marjeta.
Andrejče, mati!

Devetnik.
Stara navada.

Učitelj.
Poglejte, káj lepšega treba zakona?
On vstvarjen je zánjo, in zánj pa ona,
Premožnih hiš jedina otroka —
Povejte, ljudje, kdaj bode poroka. —
Ne drži takó se, bes te lópi,
Možato, Andrej, pred móža stopi!
Prositi ne daš se, ko treba tepeža,
Sedaj pa si taka pusta Neža!

Andrej.
Naravnost vas prosim, oče, pošteno,
Marjeto svojo mi dajte za ženo.

Učitelj.
Poglej ga, poglej junaka Andreja!

Devetnik.
Prodán sem, že vidim, vse ženska preja!
Nu, ženin, kaj pa tvoj oče pravi?

Košček.
Jaz menim, naj dela po svoji glavi.

Devetnik.
Če prav se premisli in preudari,
Narobe mož ni mladi, ne stári.
Hej, kamor je krava šla, pojdi še tèle!
Vse v slavo naroda in čast dežèle!
Cesarjev príhod praznujmo veséli,
Dasi ste otroka in zemljo mi vzeli.

Košček.
Vse prav, le davka je prêveč, davka.

Devetnik.
Kaj motiš nam praznik, da bi te kavka!
Tu pij in jej, domá se pokôri.
Bog živi cesarja! Pa vina gôri!

J. Stritar.

Cyclamen.

Spisal Janko Kersnik.

Roman.

(Dalje.)

Trinajsto poglavje.

Skoro tri tedne po zadnjih dogodkih so ostale razmere med glavnimi osobami naše povesti neizpremenjene.

Ilovska je stregla doma svojemu bolnemu soprogu, kateremu se je bila bolezen na slabše obrnila; mnogo dnij žena niti iz hiše ni stopila. Z vednim delom si je tešila spomine, ki so jo sedaj hoteli po gostem mučiti in vznemirjati.

Pri Boletovih ni bilo izpremembe, nego da je Meden sedaj skoro sleheren dan prihajal k njim, in celó Hrast se je bil zopet dvakrat ali trikrat oglasil.

Pa guvernanta ga ni zvabila tja; čisto druge namere so ga vodile. Od onega krasnega večera ni imel več mirne ure, in tudi svoj pisarniški posel je zanemarjal. Sprehajal se je mnogo ter vedel vselej tako kreniti, da je prišel v bližino Medenove pristave. Pa sreča mu ni bila mila, nego nasprotno: nezgoda je hotela, da je kovačica Barba večkrat ravno tam hodila, jagode nabirala, kozo pasla, ali pa kako suho vejo vlekla iz gozda, — kjer je doktor meril svoj pot.

Nekega večera pa, — kajti le o takem času se je sprehajal Hrast, — srečal je nenadoma Tilha.

„Ah, gospod doktor,“ zakričal je le ta, „ravno k Vam sem se namenil; saj veste zavoljo tiste pravde.“

„Zarad katere pravde?“ vprašal je Hrast, kateremu zadnji pogovor s Tilhom ni bil več v mislih.

„I no! Jaz tudi ne vem s kom in zakaj se pravdate, pa naročili ste mi zarad onih tu gori na pristavi —“

„A—a, da, da! Stvar je že v redu. Hvala Vam, Tileh.“

„Pa ste hitro končali,“ dejal je oni malo nejevoljno, kajti nadejal se je, da še kaj prisluži.

„Tako je; časih hitro, časih pa počasi,“ odgovoril je doktor ter naglo stopil naprej.

Istega večera se je Tileh razgovarjal z Barbo, da je srečal doktorja, in ona je tudi omenila kolikokrat, in kje ga je v zadnjih dneh videla.

„Kakor kak ogleduh — tako lazi okoli,“ pristavila je.

Kovaču se je pa nekaj posvetilo.

„E, čakaj, čakaj! Baba, ti si slepa; ali ne ugameš, zakaj lazi ta škrije po naši soseski?“

Ona ga je začudena in skoro prestrašena pogledala.

„Za kom pa lisjak lazi sušca meseca?“

„Pojdi, pojdi, tepec stari!“ zavrne žena prebrisanega kovača. „Kam pa bo hodil tukaj, kjer ni žive duše v obližji, — saj ima v Borji dovolj deklet.“

„Razumela si me vender, če ravno imaš kratek pogled. Kaj pa tu gori na pristavi? Kaj?“

Zdaj sta bila pa soproga takoj jedina, in Barba je to noč slabo spala od golega hrepenenja po dnevi. Ko se je pa zdanilo, nesla je to novost z jajci vred v Borje. —

Poleg svojih brezvspešnih sprehodov obiskal je doktor tudi, kakor smo že omenili, dva ali trikrat Boletove, pa isto tako brezvspešno; kajti šel je tja le za to, da morda najde tam Ilovsko. Našel pa je le Medena, katerega je zdaj očitvidno zanimala jedino le Elza. Drugim časih še odgovarjal ni.

Bolè se je smijal ter pošalil sem ter tja, kadar je bil navzočen; navadno pa je pustil družbo. Boleški vse to ni bilo po volji, pa Medena ni hotela žaliti, in zato je mirno čakala, kako se bodo razmotale te stvari.

Da doktorja ne zanima več njena guvernanta, to je vedela; slepa bi morala biti, da bi ne bila zapazila te izpremembe; — uzroka pa ni znala, in navadna ženska radovednost bi jo bila skoro do direktnega izpraševanja guvernante zapeljala. Pa premagala se je.

Nekega dopoldne se pripelje Meden v svojem najlepšem vozu pred Drenovski grad. Opravljen je bil najelegantneje; frak, beli ovratnik, cilindar in rokavice, vse je bilo novo. Na prsi si je bil pripel krasen nageljnov cvet. Tako je stopal počasi po stopnicah v Boletovo sobo, kjer je vedel, da najde gospodarja.

Le ta je osupnen vstal s stola ter ogledoval prijatelja, kateri se mu je nekako slovesno bližal.

„Ha, ha, ha — kaj pa misliš? Ali uganjaš predpustne burke ali se pa ženiš? Kaj druzega te ni spravilo danes v frak in beli ovratnik.“

„Zadel si jo, kakor vedno, ljubi prijatelj,“ deje Meden ter gleda okoli, kam bi odložil cilindar; malo v zadregi je bil mož ter poskušal prijazno smehljanje.

„Kaj sem zadel? Da se ženiš?“

„Da!“

„O ti prekrasni mladenič! Pa kje je Tvoja izvoljena, srečna nevesta?“

„Nemam je še; zato sem prišel k Tebi.“

„Kaj — k meni? Ha — ha — izvrstno! Morda si hočeš jedno mojih deklic izbrati. Takoj privolim, da bi bili le dovelj stari. O ti zlati ženin, — samo malo pozno si začel. „„Schier vierzig Jahre bist du alt — —““

„Nikar se ne šali,“ vzdihne Meden ter si z rudečim svilenim robcem obriše pot s čela.

„Torej je bridka resnica?“

„Da, resnica! Ti mi moraš pomagati!“

„Jaz — pomagati? A — a!“ odgovori zategneno Bolè, kateri je jel spoznavati, kam meri Meden.

„Moraš, če si mi prijazen!“

„Prijatelj, zdaj pa prosim, da govoriš bolj jasno in točno, kajti do zdaj te še ne umem.“

„Ah, saj veš!“

„Za Boga, kaj hočem vedeti?“

„Elza!“

„A-a-a-a!“

Bolè navlašč ni govoril dalje ter se je radoval o zadregi, v kateri je tičal Meden.

„Povej prijatelj, ali si tudi tedaj, ko si njo vprašal, tako navdušeno govoril, kakor govoriš zdaj?“ deje Bolè porogljivo.

Oni je nehal brisati svoje čelo ter začudeno pogledal graščaka.

„Jaz še nisem govoril ž njo o tem.“

„Ha ha, ha, izvrstno! Torej želiš, da jaz govorim za Te? Dobro ulogo si mi privoščil. Tիրer les marrons du feu! Koliko boš dal — mešetarine? Stvar ne bo tako lahka, kakor v svoji mladeniški zaljubljenosti računjaš.“

„Zakaj ne?“

„Pomisli — doktor tudi hodi Tvojim potom.“

„Njega se ne bojim!“

„Dobro za Te! Pa zdaj govori, kako in kaj!“

„Prosil bi Te, da govoriš z Elzo, je li zadovoljna vzeti mene,“ deje Meden skoro jecaje ter seže zopet po svoj robec.

„To se lahko takoj zgodi. Čakaj malo“, odgovori Bolè ter stopi k steni, da bi pozvonil.

„Ne, ne, ne“, kriči Meden, „ne v moji navzočnosti, nikakor ne! Jaz grem.“

„Ti si vzor pogumnega snubača! Pomisli vendar, da je najbolj umestno, ako se takoj zmenita. Preveč časa ugibati in presojevati — tega jej ne smemo pustiti! To bi ne bilo koristno! Torej jaz bom pozvonil!“

„Ah!“ je vzdihnil Meden ter sédel na stol v kotu sobe.

„Prijatelj, nekaj je treba še pomisliti, predno pozvonim in predno se pomenimo: ali ima Elza kaj dote?“

Bolè je bil hudoben, poznal je slabosti Medenove ter vedel, da pri njem skopost in lakomnost nista zadnji med merodajnimi strastimi.

„Prašal nisem,“ reče Meden, „pa to se morda pozve? Ah, dote ne more imeti, ker je guvernanta.“

„I, morda jo prikriva?“

Meden je ogledoval okna graščakove sobe ter drgnil z rokama po svojih kolenih.

„Meni je vse jedno, ima li doto ali ne. Če jo ima, tem bolje!“ reče naposled.

Bolè se je s sarkastičnim nasmehom obrnil v stran ter potegnill zvonec.

Dekli, ki je malo potem vstopila, ukazal je poklicati guvernanto in nekoliko trenutkov pozneje je vstopila Elza.

Postala je osupnena pri vratih, ugledavši Medena v praznični opravi.

„Česa želite?“ vprašala je Boléta.

„Prosim, sedite tu na stol; razpravljati nam je nekaj važnega.“

„In to bi bilo?“

Guvernanta je umela govoriti z načinom, kateri je časih celo gospodarju imponiral.

Bolè je spoznal, da mu je treba resnemu biti in zato je izpremenil tudi dozdanjo obliko svojega vedenja.

„Oprostite,“ dejal je z resnim glasom, „morda se Vam ne bode dozdevalo umestno moje vsiljevanje, pa prijateljstvo zahteva, da prevzamem to nalogo. Snubim Vas v imenu svojega prijatelja Medena.“

Guvernanta se je zarudela; pa takoj potem je bila zopet, kakor navadno, — niti bleđa, niti rudeča v lice.

„In zakaj gospod Meden tega sam ne stori?“ vprašala je ter povescila oči.

„Ker se mu bolj umestno dozdeva vpeljati to tem potem.“

Kratek molk je nastal po teh besedah, in Bolétu ni bilo težko, varovati prejšnjo resnobo.

„Vi ste me osupnili, iznenadili —“ deje naposled guvernanta.

Bolè je mignil Medenu, in ta se je počasi vzdignil s svojega stola ter stopil k Elzi.

„Ali niste vedeli tega, da, da, da . . .“. Dalje ni mogel, pa prijel je guvernanto za roko.

Odtegnila mu je ni, pa obrnila se je k Boletu ter rekla:

„Odloga Vas prosim; prenašlo je prišlo vse to — odloga morda do jutri, pojuteršnjem, samo par dnij“ —

„To se ve da, kolikor želite, le predolzega ne!“ deje Bolè.

„To se ve da!“ pristavi Meden ter vleče svoje rokavice z rok. Kratek molk je nastal, in v tem je odšla guvernanta. Niti Bolè, niti Meden je ni zadrževal.

„Vesel bodi, bratec,“ klical je prvi, „zdaj si na konji; toda jaz bom najel Hrasta, da te toživa za odškodnino. Guvernanto mi vzameš iz hiše, — kje dobim drugo?“

„Kaj pa, če se drugače premisli?“

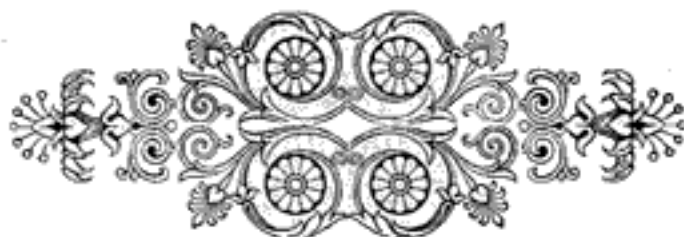
„E—e— prijatelj, če se premisli drugače, potem Ti čestitam. sreča Tvoja! Če se pa ne premisli, potem pa imaš, česar si želel. Si li zadovoljen z menoj?“

Meden v istini vendar ni bil zadovoljen. Ko je sedel malo pozneje zopet v svojem vozu, dozdevalo se mu je, da ga tešči nekaj tam, kjer je mislil, da mu bije srce, tam med srcem in želodcem, in prav slabe volje je zaklical svojemu hlapcu: „Vozi, vozi in udari to vražjo kobilo!“

Istega popoldne je prišel doktor Hrast na Drenovo, in naključje je hotelo, da sta se bila odpeljala Bolè in soproga njegova v Zalog na pohod; vzela sta tudi starejšo hčerko s seboj in doma je ostala guvernanta in mlajša hči Boletova, katera je pa najrajši igrala se pri deklah na polji poleg grajskega vrta.

Elza je bila ostala na vrtu in tam jo je našel doktor.

(Dalje prihodnjič.)

Cyclamen.

Spisal Janko Kersnik.

Roman.

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

Sedela je pod košato platano; pričeto pletenje je ležalo pred njo na mizi, in poleg pletenja na pol odprta knjiga. Deklica pa je zamišljena zrla pred se v tla. Doktorja ni zapazila, da ni stal tik nje ter je ne običajno pozdravil.

Prestrašila se ga je skoro, a ponudila mu je takoj na lahko smehljaje se bližnji sedež.

„Nesrečno ste zadeli, gospod doktor! Nikogar ni doma, in tudi nadejati se ni, da bi se gospôda kmalu vrnila.“

„Tem bolje, gospodična,“ deje Hrast skoro afektirano; „tem dalje bom smel uživati samo Vašo navzočnost, se ve da, če me boste vrednega spoznali.“

„Neizrečeno ste ljubeznivi,“ zavrne guvernanta z ironičnim posmehom.

On se ni zmenil za to, nego segel je po knjigi, ki je ležala na pol odprta na mizi.

„Ah,“ dejal je z zategnenim glasom in skoro zaničljivo, „kako Vam je možno brati te povesti?“

„Zakaj?“

On ni odgovoril takoj; videti je bilo, da jo hoče nekako nadzirati, ter da išče izrazov in besedij, da pretira svojo sodbo.

„Zakaj?“ ponavljal je za njo; „zato, ker so tako bedasto izmišljene, tako nenaravno koncipirane, sestavljene, izvedéne, — za božjo voljo, povedati Vam skoro ne morem, — a to je sigurno, da čez deset, dvajset let teh Marlittinih povestij nihče več ne bo čital.“

„Vi govorite, kakor najhujši sovražnik te pisateljice.“

„Ne, ne, brez šale, gospodična, tako mora vsak soditi! Le pomislite junake in junakinje v teh romanih. Junakinje so vse rudečelase

junaki pa merijo povprečno po dva metra od nog do glave. Če pa tega ni, potem so pa sigurno hromi. Vse spletke se rešujejo po skrivnih uhodih, skritih predalih v starih predalnikih ali pa s pomočjo podzemeljskih votlin. In ta dialog! Pomislite vendar, kje na vsem svetu govore ljudje tako pretirano bombastično, kakor tu v teh povestih? In kako tendencijozno je vse!“

Guvernanta je bila vzela pletenje v roke ter je mirno poslušala. „Vi ste hud realist,“ rekla je malomarno, ko je oni umolknil. „Kaj še!“ oporeka doktor, „pa na življenje se je vendar treba ozirati.“

Molčala sta nekoliko trenutkov.

„Povedite mi,“ pričel je Hrast v novič, „Vam li ugajajo tisti prisiljeni ljubezenski prizori, v katerih se redno topi ponos, ošabnost ali sovraštvo, — kakor svinec v žrjavici?“

„Haha, izvrstni ste danes.“

„Zakaj mi ne odgovorite?“

„Ker morda tudi tako sodim. Saj veste, — ljubezen v knjigah, v romanih, ali pa v življenji — ni povsem jednaka.“

Doktor jo je začudeno pogledal; vedel ni, kam meri Elza, toda polastil ga je čut, da mu nekaj preti. Vstal je ter s svojo palčico odbijal peresa z bližnjega jasminovega grma.

„Vi ne veste, kaj je ljubezen!“ dejal je hrabro, toda ozrl se ni v guvernanto.

„In Vi, gospod doktor?“ vprašala je s svojim melodijoznim glasom.

Hrastu je zadonel ta glas tako zapeljivo na uho, da se je obrnil zopet k deklici; pa ona ni dvignila očesa s svojega pletenja.

„Jaz, jaz — o jaz vem, kaj je to!“ dejal je on ter udaril zopet s palico po jasminu.

„Pa pozabite morda tudi lahko?“ vpraša ona, a ne, da bi se ozrla vanj.

Zaničljiv posmeh mu je šinil čez lice.

„Mi li nameravate očitati . . .?“

Temna rudečica jej je zalila lice, ko je vstala s svojega sedeža ter uprla se z roko ob mizo.

„Hvala Vam, doktor,“ dejala je, in v očeh se jej je nekaj posvetilo, kakor prikrivana zlobnost, ki nehoté sili na dan; „hvala Vam, da se mi kažete v pravi podobi, hvala Vaši odkritosrčnosti! Pa, da ne boste mislili, da sva si drug drugemu kaj na dolgu, povedati Vam

moram, da nisem zastonj odlašala svojega odgovora; saj veste kate-rega. Mislila sem, da se s časom privadim — kajti o ljubezni, doktor, o ljubezni, — haha, o tej pač ni bilo sledu, haha!“

Žaljeno samoljubje — to časih huje skeli, nego vsaka druga bolečina; Hrast pa je bil silno samoljuben. Bled ko pobeljena stena je stal pred Elzo, in divij, jezen odgovor mu je bil na jeziku. A premagal se je.

„Zdaj je menda vrsta na meni, da se Vam zahvalim na Vaši odkritosrčnosti,“ dejal je s posiljenim zasmehom.

„Hranite si to, saj sva se pobotala! Toda še nekaj,“ pristavila je Elza, in oni zlobni svit jej je šinil zopet z očij; „še nekaj, gospod doktor; naj Vas vendar .jedenkrat svéta prosim. Vedite, gospod, Meden me snubi, — kaj pravite, Vi ste razumen mož, kaj mi je storiti?“

Stisnila je spodnje ustno med zobe, ter neprestano in nekako bodoče zrla v Hrasta.

To vprašanje in ta nenadejena novost razburila ga je še bolj.

Ako smo dali tudi slovo ljubezni, in ako nam ni ničesar več do ženske, za katero se nam je bilo nekdanj srce vnelo — vse te nekdanje strasti se povrnejo z dvojno silo, ako vidimo, da ima drug posesti, kar je bilo nekdanj naše. Ljubosumnjivost traje dalje nego ljubezen.

Tako se je godilo tudi doktorju.

„Kaj, Meden Vas snubi?“ vprašal je s hripavim glasom.

„Da!“ de je ona z nekovim zadoščenjem, kajti videlá je, da Hrast svoje strasti ne more prikrivati.

„In jaz, — jaz naj Vam svetujem?“

„Da, prosim Vas!“

„O — Vi, Vi —! Vi ste zlobni!“ siknil je doktor.

„Jaz Vas ne umejem.“

Rekla je to malomarno pred se.

„Prav imate; saj je bilo res neumno,“ hiti oni ter brska s palico po pesku; jeza mu je jela kipeti. „Torej svéta si želite; i ne, — gospodična Elza, vzemite ga — Medena! Kakor ga jaz poznam, ne bo Vam delal posebne preglavice.“

„Haha!“ vzkliknila je ona poluglasno, pa čulo se ni kakor smeh.

„In dovoljajte mi, gospodična, da Vam prvi čestitam!“ pristavi Hrast.

Sam ni vedel, kak pikri zasmeh je zadonel iz njegovih besedij.

Pa njo je globoko zadel.

„Ne, ne, to je že preveč!“ hitela je ter glasno zajokala. Pala je na stol ter ihté se naslonila na mizo.

Ako hočemo resnični biti, moramo povedati, da jo je doktor z nekakim zadovoljstvom ogledoval; pa ne dolgo, kajti čutil je, da mu preti jako smešna uloga: odpuščenja prositi, preklicevati, tolažiti — vse to mu je stopilo pred oči, in jedno se mu je bolj smešno zdelo, nego drugo. Obrnil se je ter naglo odšel z vrta, ne da bi se jedenkrat ozrl.

„Jaz dvojim, da vzameš Medena,“ mrmral je sam pri sebi, ko je z naglimi koraki hitel čez klanec. „In če ga vzame . . . bedak, bedak, saj nimaš nobene pravice do nje.“

V tem trenutku se mu je približal izza ovinka eleganten voz z dvema čilima konjičema. Bil je Medenov, a gospodarja ni bilo v njem, nego temno opravljena gospa, — Ilovska. Vračala se je menda iz Borja. Ugledala je doktorja stoprav, ko je šinil voz mimo njega ter mu na lahko odzdravila. Rudečice njene on ni mogel opaziti, tudi odzdrav njen je komaj videl; pa obstal je nehoté in zrl za vozom, kateri je naglo izginil za bližnjim ovinkom.

Potem pa se je udaril ob čelo ter obrnivši se proti Borju dejal skoro glasno: „Tudi tu nimaš nobene pravice več!“ — — — — —

Druzega jutra se ga je polastila, kakor navadno, neka dobrodejna reakcija, in ko mu je dopoludne prinesel sluga z Drenovega pisemce, in mu je razganivšemu isto palo nekoliko duhtečih ciklamenov iz njega, nasmehnil se je skoro veselo.

„To je torej odgovor,“ mislil si je.

Na malem lističi pa je stalo zapisano:

Ein guter Rath ist auch nicht zu verschmäh'n.

Homunculus.

Hrast je hladnokrvno vzel peró, ter pod to vrsto napisal dotični pristujoči verz iz Fausta:

Wir wollen's weiter seh'n.

Mephistopheles.

Zganil je zopet list, napisal nanj Elzin naslov ter ga oddal slugi. Pa uro pozneje prinesel mu je drugi ravno to pismo neodprto nazaj.

„Hoho!“ vzkliknil je doktor, ko ga je bil zapustil sluga. Premeril je, roki meneč si, dvakrat sobo gori in doli, potem pa je pismo s korčki vred spravil v miznico, vzel klobuk ter odšel v krčmo. Zvonilo je ravno poludne.

Štirinajsto poglavje.

Istega dne, pozno proti večeru je sedela Ilovska gori v bukovem logu blizu pristave. Dolgo časa že ni bila stopila iz hiše; bolni soprog in zdravnik iz Borja, kateri je prihajal sleherni dan tja ter mudil se navadno dolgo, bila sta jedina človeka, s katerima je občevala, in niti prilike ni imela, iskati si druge družbe ali celó zabave.

Včeraj stoprav jo je bil pregovoril soprog, da se je peljala v Borje, in tudi danes jo je prosil, naj ide na sprehod. Čutil se je boljšega.

Vlažen večer je bil in od zahoda sem so se kopičili gosti oblaki na nebu; tam daleč za gorami se je od vročine bliskalo in skozi gosto bukovje v logu potegnil je časih gorak veter.

Mlade žene pa niso zanimali niti prirodini prizori, niti razgled na globoko, pod njo v polutemi ležečo, obgozdno dolino. Vtopljena v svoje sanjarije je sedela nepremakljivo pod košato bukvijo.

Koraki blizu nje so jo vzdramili na hip, in prestrašena je planila kvišku, a v istem trenutku je stal pred njo — Hrast.

„Katinka!“ vzkliknil je tresoče, poluglasno ter iztegnil roki proti njej.

„Vi — Vi ste tukaj!“ dejala je zamolklo ter svoj lahki plašč potegnila tesneje čez rame. „Prestrašili ste me,“ nadaljevala je s težko sapo.

„Katinka!“ ponavljal je on proseče.

Obrnila se je proti njemu in žarek lune je obsvetil skozi veje nje blede obraz.

Rekla ni besedice, toda obraz in postava njena, vse je govorilo, vse je vprašalo, kaj želi oni.

„Ne bojte se me, nikar ne bežite pred menoj! Le govoriti mi dovolite, — če hočete — o nekdanjosti, ali ne ne, — o sedanjih dnevih — samo ne bežite, samo tukaj ostanite.“

Tresla se je po vsem životu, ko so jej donele te skoro šepetane besede na uho, toda preč iti, bežati ni mogla.

Usedla se je na klop in Hrast je obstal pred njo.

Gosti mrak, ki je bil že nastal, storil je, da nista mogla drug drugemu razločevati obraz. In to daje temi in noči njeno moč.

„Odpustili ste mi,“ nadaljeval je on, „rekli ste tako zadnjič, da mi odpuščate, — pa kaj to, kaj to odpuščanje, — to me bolj

peče, nego sovraštvo, nego jeza, sovraštvo, — vedi Katinka, to mi ni nič, — to odpuščanje, — ljubim te, ljubim, — stori, kar hočeš — pa to ti moram povedati.“

Prenehal je nekoliko, strast mu je glas zaprla. Ona pa ni imela nobene moči več.

Sedela je pred njim na klopi ter z rokama zakrivala obraz.
(Konec prih.)

Bajke in povesti o Gorjancih.

Spisal Janez Trdina.

17. Puščavnik Feliks.

(Dalje.)

Ako bi bil prav v kaki drugi hiši, ne bi ga bila nobena več pogledala. Gospod je bil z Berusom za delo jako zadovoljen. Od konca ga je imel za priprostega ali blagega in spoštovanja vrednega moža. Ko pa je zapazil v njem tako strastno slavo-hlepje in celó predrzno vero v svojo svetost, poklical ga je k sebi, da bi ga posvaril in poučil. Dokazoval mu je, da je zablodil na krivo pot, ki ne drži v nebesa. Pobožnost zaradi človeške hvale je farizejstvo, ki se Bogu gnusi. Nihče ne sme se zmatrati za pravičnega, nikar za svetega. Človek ostane grešnik, če stori tudi vse, kar more, za svoje vzveličanje itd. Berus se je župniku silno čudil, sčasoma pa se je tako razvnel, da mu je posegel v besedo in zakričal: „Kaj, da sem jaz farizej? Farizeji so bili, mislim, tisti malopridneži, ki so očitno dajali, skrivaj pa kradli, ki so se po dnevi postili, po noči, ko jih nihče ni videl, pa žrli in pijančevali. Kdo more kaj tacega meni očitati? Oni so svetost le hlinili, jaz pa sem si jo res prisvojil. Kdor pravi, da ne, reče mi ravno tako lahko, da nimam ušes ali nosa. Da me veseli ljudska hvala, ne tajim. Ali to ni nič pregrešnega. Vsak kristjan ima dolžnost, skrbeti za dober glas in lepo slavo, da ga časte poštenjaki za dobrega in pobožnega človeka. Bil bi kriv in zaslužil bi očitanje in kazen, da sem kak razuzdanec in pohujšljivec. Če pa dajem ljudem vzgled svetosti, kakeršnega ne najdete od Kolpe do Ljubljane, more me grajati za to le kak brezbožnik, kak krivoverec, kak Turek, kak peslajnar“. O teh besedah je udaril

Cyclamen.

Spisal Janko Kersnik.

Roman.

Štirinajsto poglavje.

(Konec.)

Pustite me!“ dejala je čez nekoliko trenutkov, ko on ni mogel najti zopet besede; pa sama ni vedela, kako bojazljivo je izpregovorila. Njemu je dalo to zopet pogum, kolikor mu ga še noč ni bila dala.

Stopil je pred njo ter jo prijel za obe roki ter odtegnil ji na lahko z obraza.

Pustila mu ji je za trenutek ter povesila glavo; njega pa je prešinila do dna srca misel: tvoja je, tvoja je!

Hotel jo je stisniti k sebi.

Pa izvila se mu je odločno ter stopila naglo v stran na stezo, katera je vodila proti pristavi.

Tam gori sta lajala velika Medenova psa, priklenena pri hlevu, in skozi bukovje je potegnil močen piš.

„Čemu hodite za menoj?“ dejala je strogo in skoro s hripavim glasom; „povoda Vam ne dajem; ne smem ga, in — nočem ga dajati! Vi sami ste najini poti ločili . . .“

V tem je stal on zopet poleg nje ter primši jo okoli pasu, potegnil jo k sebi.

„Tako ne smeš in ne moreš govoriti!“ šepetal je; „danes sem drug, — odkar sem te tu v novič videl, sem drug človek; jaz ne vem, ali bedim ali sanjam — pa kaj bi ti pravil?“

Držal jo je nekoliko trenutkov slonečo na njegovih prsih, — pa na hip jo je izpustil iz rok, akoravno se ni več ustavljala nje-

govemu objemu. Obrnil se je na pol v stran in ona si je molče popravljala svoj robec, kateri je bil zdrsnil z glave.

Strast človeška ima čudna pota.

„Z Bogom,“ dejal je Hrast poluglasno, pa ne, da bi se ozrl v Ilovsko, katera je še vedno nepremično stala na prejšnjem mestu; zavijala se je še vedno v svoj robec. Ko bi se bil le obrnil k njej ter prijel jo za roko, — objela bi ga bila in dejala mu, da ga še vedno ljubi, kakor nekdej, ali, bolj ko nekdej! Uprla je počasi pogled vanj, in na ustnih jej je bilo njegovo ime, — izpregovoriti ga ni mogla.

„Z Bogom!“ odgovorila je po tihem ter odšla naglo po stezi proti domu, in tem hitreje, čim bolj se je bližala pristavi. Morda se je bala, da se jej povrne zopet prejšnja slabost.

Hrast je zrl nem za njo, in ko je izginila v temi, stopil je tudi nekoliko korakov proti pristavi, pa vrnil se je ter sedel na okorno mizo pod bukvami.

„Prokleta! Prokleta!“ mrmral je pred se, pa vedel ni, niti kaj govori, niti koga preklinja.

— — — — —
— — — — —

Dva dni pozneje je zvedel, da so tujci z Medenove pristave odpotovali.

Petnajsto poglavje.

Sredi novembra je že bilo, neprijetnega mračnega dne, kakor nam jih pošilja le pozna jesen.

Dalnje goré je zakrivala lahka, mokra meglica, katera dvigajoča se tudi nad Borjem ni dala pota solnčnim žarkom, da bi prodrli v široko Borjansko dolino. Drevje krog in krog je molelo gole veje kvišku, le hrastiči so nosili še v svojih vrhovih cele kodelje suhega perja.

Travniki na desni in levi velike ceste so bili do malega preplavljeni in poleg njih je blatna cesta pričala o dolgotrajnem deževju.

Taki dnevi ležejo duhomorno na človeka.

V Borji pa je bilo ta dan vendar le vse nekako praznično, in mlado in staro, vsak, kdor je mogel iz hiše, vse je bilo zbrano po glavni ulici in na malem prostoru pred farno cerkvijo.

Graščak Meden je praznoval danes svojo poroko z Boletovo guvernanto, in da se to ni godilo brez šuma in hrupa, nego z vso blestečo oholostjo in kmetsko baharijo, — za to je skrbel Meden sam.

Godcev in piskačev se ve da ni bil naročil, kajti to misel mu je Bolè še pravočasno pregnal; gostov in svatov pa je povabil, kolikor je znancev premogel, — da so le dolgo suktnjo nosili; svojih kmet-skih sorodnikov se tudi ni mogel izogniti, — in sorodniki njegovi so bili sploh skoro samo kmetje, — pa v cerkev jih ni pustil, nego samo na odhodnjo jih je bil poklical ter jim pripravil cel polovnjak vina. Tako radodaren še nikdar ni bil, kakor danes, in ko se je pripeljal s svati do pregraje, katero so bili improvizirali Borjanski fantje, da jim odkupi ženin nevesto, vrgel jim je celih dvajset gol-dinarjev; pričakovali so jih bili se ve da najmenj trideset.

Sedaj se je pripeljala dolga vrsta kočij in vozičev pred farno cerkev, vse polno svatov; gospodje so nosili vsi široke šope cvetlic v petljicah ter opravljeni bili jako različno, kakor je tu v tacih pri-likah pač navada v naših malih mestih in trgih: poleg najnovejšega fraka videti je bila obnošena črna suktnja nad rudečelisasto srajco, in sodiški kancelist je tičal celo zarad cestnega blata v visokih škornjih, pa nataknil si vender bele rokavice.

Tudi ženski del svatov je bil jako različen. Okrajnega gla-varja soproga in Boleška sta bili opravljeni po najnovejšem „Bazaru“ in vzbujali sta občno pozornost, ko se jima je pri izstopu iz kočije vlekel doberšen kos svilnatega, s čipkami obrobljenega krila po tleh. Lekarjeva žena je z zavistjo gledala za njima, kajti ona je imela ti-betno krilo brez vlečke.

Nevesta je bila belo opravljena, in kakor je to tudi navada, malo objokana.

„Krilo iz brokata ima,“ šepnila je čitalnična krčmarica, sto-ječa med gledalci, svoji sosedinji; „to jej je ženin kupil.“

„Ali ona nima denarja?“ vpraša ista.

„Niti groša, saj ga ima ženin dovolj.“

„Ta pa, ta; toda tišči ga!“

„Krompir bo jedla pri njem in kislo zelje!“ oglasi se davkarski sluga za njima.

„Ah, kaj še! Jaz pravim, da bo ona hlače nosila,“ meni krč-marica.

„Toda brez žepov,“ smeje se oni.

„Oj, tu je pa naš doktor!“ oglesi se zopet ona ter kaže na Hrasta, kateri je bil ravno pred njimi z okrajnim sodnikom stopil iz voza.

Dobre volje je bil videti, in krog usten mu je igral ironičen smehljaj.

„Pravili so jedenkrat, da bo ta vzel to le Boletovo —“ omeni po tihem jeden poleg krčmarice.

„Saj so tudi pravili, da jo bo tisti suhi davkarski pisar vzel,“ oglesi se le ta jezno.

„Da, da, naš adjunkt Megla,“ pritrди davkarski sluga.

„Tisti Megla, da, tisti nemškutar! Kdo bo tega piškavca jemal?“ huduje se čitalnična krčmarica; jezna je bila še vedno na ubozega Meglo, odkar je bil v istini izstopil iz čitalnice, kakor je bil oni kresni večer zažugal. „Glej ga no, saj je tudi med svati!“

In res se je bil Megla ravno kar pripeljal mimo teh kritikov, ter s tremi drugimi lezel iz voza. Opravljen je bil denes v čisto nov frak, kateri se je na smešen način opletal njegovega suhega, dolzega života.

„Danes so ga prestavili v K . . .“ deje sluga.

„No, hvala Bogu; pri nas samo zdražbe dela,“ odgovori zadovoljno krčmarica. —

Med tem so bili že skoro vsi svatje v cerkvi, in množica gledalcev je drla sedaj za njimi poslušat, kako bosta ženin in nevesta svoj usodepolni „da“ izpregovorila.

Cerkveno opravilo je bilo kmalu končano, vzlasti ker se stari gospod dekan z nemškim, tukaj v Borji neobičajnim ogovorom ni hotel dolgo mučiti; potem pa so se odpeljali vsi vozovi po blatni, le tu in tam debelo posuti cesti proti Drenovemu; kajti gostoljubni Bolè si z ozirom na staro prijateljstvo z Medenom, in ker je bila Elza sedaj skoro del njegove rodbine, ni dal kratiti pravice, da ne bi priredil svatom obeda v svojem gradu. Medenu je bilo pa to še bolj po volji.

Jako mnogobrojna družba je bila zbrana nocoj na Drenovem; došlo jih je tudi mnogo, kateri se zarad pomanjkanja vozov prej niso mogli v cerkev peljati, in pri izvrstnem obedu se je razvnela

živahna zabava. Med svati jih je bilo mnogo, kateri so nocoj v prvič šampanjca pili.

Nevesta se je bila preoblekla v navadno popotno opravo, kajti po polnoči sta nameravala novo poročena odpeljati se na Nemško, kakor je trdil Meden, obiskat nevestine sorodnike; izmed njih je bil samo jeden, sicer na Dunaji bivajoči bratranec Elzin, navzočen pri poroki; drugi zaradi oddaljenja niso mogli priti.

Elza je bila nocoj krasna, in kakor je kazal njen veseli obraz, tudi srečna. Denašnje solze so bile že zdavna usahnile, in sedaj se je jako glasno in radostno udeleževala občne zabave.

Proti koncu obeda so se razhajali gostje po prostornih sobanah, in tu je slučaj nanesel, da sta se v sobi, kjer so pušili, pri kaminu sešla Hrast in Bolè, oba, kakor je bilo videti, jako dobre volje.

„Sedaj je vrsta na tebi, prijatelj,“ dejal je Bolè užigaje si smodko.

„Morebiti poskusim pri tvoji prihodnji guvernanti,“ odgovoril je Hrast s sarkastičnim smehom. „Jedno si boš omislil, in da bo lepa, o tem priča dosedanje iskustvo.“

„Dobro, dobro! Repetita placebit! Kajti mislil sem vender, da bo ta prej tvoja, nego Medenova.“

„Haha!“

„Es ist eine alte Geschichte, doch . . .“

„Ne bodi siten, prijatelj! Ko bi ti vedel, kako malo me je zanimala ta denašnja nevesta —“

„Ah, — qui se excuse —“

„Pustiva to! Jaz ti rajši ponudim stavo; kaj praviš — kdo bo odslej gospodar v Medenovi hiši?“

„Cherchez la femme!“ pristavi Bolè s smehom.

„Potem ne moreva staviti, in si morava drugega iskati,“ reče veselo Hrast.

„No, prijatelj, brez šale,“ meni Bolè resno, „jaz trdim, da bode Medenu jako koristno, da pride v te roke.“

„Če bode Elza pametna, dobro bode za oba! In celo, haha, če bo kaj otrok, — haha Meden oče, hahaha —“

Grajski gospodar se je vil od smehu.

Doktor pa je polagoma utrnil pepel od svoje smodke ter mignil z rameni; a smijal se ni.

„Ah, še nekaj, doktor,“ dejal je Bolè po kratkem molku ter stopil k bližnji mizi po vžigalice, da si užge ugaslo smodko. „Pozabil sem skoro, — toda, ti si vendar sam dobil naznanilo?“

„O čem?“ vpraša oni malomarno.

„Da je Ilovski umrl. Saj veš, oni bolni tujec z Medenove pristave, čegar žena —“

On ni mogel nadaljevati; kajti doktor je bled ko zid planil s svojega stola ter prijel ga krčevito za roko.

„Umrl je?“ hitel je hripavo.

„Za Boga — ali ti je bil v sorodu, — ka-li, da si se tako prestrašil?“ meni Bolè ter gleda začuden v razburjeni doktorjev obraz.

Pa ta je bil že premagal prvo vzhitenje.

„Iznenadilo me je, ker — ker njo poznam in njeno rodbino.“

Doktor je rekel to jako mirno, pa Bolè je bil vendar pozoren postal.

„A—a—, tako? Spominam se, da si že prej poznal ono lepo tujko! Doktor — morda si se pa v njo zaljubil — sedaj pa „postnubila Phoebus“ — ka-li?“

„Ne šali se vedno, ljubi moj! Ti si kakor kavka na strehi —.“

„Ti pa, kakor zaljubljen golob brez perut!“

Hrast se je nejevoljno obrnil v stran. Novost, katero mu je bil razodel graščak, prevzela ga je bila tako, da je komaj ohranil svoje duševno ravnotežje. „Katinka, Katinka,“ to je bila jedina misel njegova.

Sluga je nesel nekoliko kozarcev vina mimo.

„Doktor, ti si slabe volje — pijva kozarec —!“

Hrast ga je izpraznil na dušek.

„Viresque aquirit — —“

„Bibendo!“ končal je doktor s smehom Boletove besede.

Nekoliko drugih gospodov je pristopilo in Hrast se je umaknil počasi v drugo sobo.

Najrajši bi bil sam, pa oditi ni mogel prej nego drugi. Prekoračil je več sob, pa povsodi so bili glasni razgovarjajoči se gostje. Na hip je obstal; prišel je bil v salon, kjer sta se prvikrat dalje časa razgovarjala z Elzo. Tudi denes ni bilo nikogar tu, in

doktor je nameraval sestiti na bližnji stol, ko vstopi skozi nasprotna vrata — Elza. Videti je bilo skoro, kakor bi bila sledila Hrastu, kajti niti začudenja ni pokazala, da ga najde na tem mestu. Bila je že po polnem za odpotovanje opravljena; jedina zlatnina, katero je nosila, bila je mala zaponna na ovratniku, v podobi cvetličnega šopka jako umetno ponarejeni korčki, običajno darilce Hrastovo, katero jej je bil sinoči poslal.

On je to takoj zapazil in morda bi mu bilo to vselej po volji, samo nocoj, sedaj v tem trenutku ne, ko mu je dušo polnila čisto druga podoba.

„Prilike nisem imela do sedaj, zahvaliti se Vam, gospod doktor, za prijazni spomin,“ dejala je mehko, kakor je le ona znala s svojim zvonkim glasom, in iz njenih temnomodrih očij se je posvetil čuden ogenj.

Hrast je kakor neizkušeni mladenič obrnil pogled v stran.

„Ne šalite se, milostiva . . .“ dejal je in jezik mu je bil nekako okoren.

„Jaz se ne šalim!“

Njemu je bilo že žal, da si je bil s tem darilom hotel privoščiti malo maščevanje. Sedaj je trdovratno molčal ter igral se z verižico pri uri.

„Doktor!“ pričela je ona ter malo prenehala, tako da se je moral ozreti v njo. Pogledal jo je, in zopet ga je vznemiril oni temni ognjeni svit njenih očij.

„Pojdite z menoj!“ dejala je zapovedujoče ter obrnila se proti vratom, skozi katere je bila vstopila. On je stopil skoro nehoté za njo.

Šla sta skozi dve sobi, in tretja, v katero sta stopila, bila je njena, prejšnja, guvernatina soba. Vse je bilo v neredu v njej; na mizi pa je brljavo gorela jedina sveča.

Mlada žena je obstala sredi sobe ter hlastno spela klobuk raz glave in vrgla ga v naslonjačo.

„Tu sva sama, doktor,“ dejala je poluglasno ter stopila pred njega, „in časa imam tudi le nekoliko trenutkov; hočem pa, da bode med nama vse poravnano. Odgovorite mi, ste me li kedaj ljubili, — tako ljubili . . .“ Ni mogla končati svojega govora.

On pa je stal nem pred njo; da, ko bi mu ne bila prej ona druga nesrečna žena stopila pred duševno oko; ko bi mu ne bila vzplamtela malo trenutkov prej ona nekdanja ljubezen vnovič s tako silo, — sedaj bi se bil oklenil nje, — udušil bi se bil v tej strasti, ki se mu je bližala tako zapeljivo.

Sedaj pa je ostal mrzel, in le jedna skrb se ga je lotila, da je hlastno pogledal proti zaprtim vratom, skrb, da bi ga ne videl kdo tukaj.

Do tega, da je sedaj uvidel in spoznal, da ga Elza ljubi — do vsega tega mu ni bilo nič.

Medenova soproga je to zapazila, in skoro ni moči imela prikriti svojih čutil. Rokavico, katero je bila snela s prstov, raztrgala je krčevito ter sedla v naslonjačo.

„Prepozno je,“ — dejal je on po kratkem mučnem molku; „sedaj bodi vse pozabljeno!“

Ropot voza se je začul pred gradom.

Elza je vstala naglo iz naslonjače.

„Torej pozabljeno!“ ponavljala je za njim. „Da, saj tako mora biti. Ne bojte se“, pristavila je zapazivši, da Hrast vnovič gleda na vrata, „nihče ne bode vedel, da ste bili tukaj, odprla Vam bom ta vrata; glejte — tu le!“

Rekoč je odprla res vrata na mostovž. Ločila sta se, ne da bi še jeden izmed njiju besedico zinil.

Elza je stala nekoliko časa pred ogledalom in dela klobuk na glavo. Vse, soba in sveča, miza in zrcalo, vse se je vrtelo pred njo.

Pa tu jo je prišel klicat srečni ženin Meden.

Potrkal je na vrata, ki so vodila v salon.

„Tako, takoj!“ vzkliknila je njegova soproga, in odšel je zopet od vrat.

Ona pa se je naslonila na mizo pred ogledalom.

„Pozabljeno, prepozno!“ šepetala je. „Pa — sem ga li res ljubila?“ —

Obrnila se je od ogledala, vzela klobuk in odšla iz sobe.

V salonu jo je srečal Megla ter jej v tretjič jel pripovedovati, da je prestavljen iz Borja in kako nesrečen je, da se je to ravno sedaj in nenadoma zgodilo. Ona ga niti poslušala ni.

Te, če tudi malostne skrbi pa bode menda prost — Meden. Kajti on in Elza nimata otrok. Pripovedujejo sicer o njem, da ni posebno zvest svoji ženi, in tudi o njej gre govorica, da se vozi rada v mesto, kjer zahaja v gledališče in k drugim zabavam, in da jo mož pušča večkrat samo tja. Zlobnim jezikom je pa to dovolj.

In Hrast?

Da govorim resnico: krstni boter sem bil, ni dolgo tega, tam v Borji drugemu njegovemu otroku. Vesel dan sem prebil in odšel zopet prepričan, da sta to dva srečna človeka: moj prijatelj in njegova žena Katinka.

Z Boletovimi sta v starih prijaznih razmerah, z Medenovimi pa se vsi le redko shajajo. Stari dogodki so sicer v istini „pozabljeni“, pa sedaj pride vedno kaj novega med nje, kakor je to pač na dnevnem redu v tacihi malih trgih.

Prihodnjih volitev za deželni zbor komaj čakajo. Meden bo kandidiral za nemško stranko, kajti kolikor mu je do zagrizenega nemškutarja še manjkalo, to mu je vzgojila žena, kateri je v vsem pokoren; njegov močnejši nasprotnik in zmagovalec v trgu pa bode sigurno — Hrast. Kam se bode le-ta vrgel, — ali bo pristopil k narodni „radikalni“, ali narodni „vladni“ stranki — tega ne vemo, — naroden pa bo gotovo. In to je glavna stvar! Bolè bo pa poskusil v velikem posestvu; pa on je prost vsakih iluzij gledé zmage ter se toláži po svoji navadi s starim Homerjem: „Εσσεται ήμικρ!“ — „Prišel bo dan!“

Spomini na jutrove dežele.

Iz svojega dnevnika priobčuje Anton Ukmar.

VIII. Carigrad.

(Konec.)

Osnažnosti moslimski pričajo posebno takozvane turške kopelji, katerih se nahaja mnogobrojno po vsem mestu. Radovednost me žene, da obiščem tudi jaz nekega dné tako kopelj. Komaj vstopim v prostorno vežo, veli mi strežaj, da se slečem; ovije mi potem okoli ledij mehko, svilnato rjuho in okoli glave